

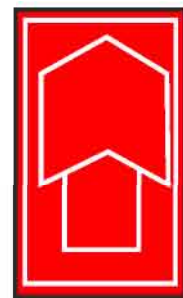
မြေခင်း

ဒဂုန်တက္ကသိုလ်

စာမူခွင့် ပြုချက်အမှတ်	၂၈၄/၉၇ (၆)
မျက်နှာဖုံးခွင့် ပြုချက်အမှတ်	၄၄၃/၉၇(၉)
ကွန်ပျူတာစာစီ	အရှေ့တိုင်း၊ ၁၅၂၊ ၃၇ လမ်း။ ရန်ကုန်
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းဖိုတိုလစ်သို	ဦးထွန်းဆိုင်
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	ဒေါ်စိန်စိန်၊ ရောင်စဉ်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်(၁၆၃)၊ ၄၈လမ်း၊ ရန်ကုန်။
ထုတ်ဝေသူ	ဦးရဲမြင့်၊ တက်လမ်းစာပေ၊ အမှတ် (၉၆၇)၊ ပဒေသာရပ်၊ စော်ဘွားကြီးကုန်း၊ ရန်ကုန်။
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမြင့်
ဖြန့်ချိရေး	ယွန်းရွှေအိမ် စာအုပ်ထုတ်လုပ်ရေး ၃၆၊ ခေမာလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်။ ၅၀/၄၃လမ်း၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်ခြင်း	ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေ	၅၀၀
တန်ဖိုး	၁၅၀ကျပ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ- ကိုဇော် (YSE)
(၁၉၉၇၊ ဒီဇင်ဘာ)

ပျန်းရွှေအိမ်

စာအုပ်ထုတ်လုပ်ရေး

၃၆၊ ခေမာလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

လွန်ရွှေအိမ် မှ ထုတ်ပြီးစာအုပ်များ

- စာအုပ်အမှတ် - ၁/ ဝတ္ထု -၁
စိုးငြိမ်းစ - နွေနေအောက်မှာ - - - ကြွေ (၁၉၉၃၊ ဇူလိုင်)
- စာအုပ်အမှတ် - ၂/ ကဗျာ - ၁
ကောင်းသာ (မြန်မာပြန်) - တကိုး၏နောက်ဆုံးကဗျာများ (၁၉၉၃၊ ဒီဇင်ဘာ)
- စာအုပ်အမှတ် - ၃ / ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် - ၁
စိုးငြိမ်းစ - ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် - ၁ (၁၉၉၄၊ ဇွန်)
- စာအုပ်အမှတ် - ၄ / ကဗျာ - ၂
သိန်းသန်းထွန်း - ပန်းပွင့်ငှက်၏ တေးသံများ (၁၉၉၄၊ ဇူလိုင်)
- စာအုပ်အမှတ် - ၅ / ကဗျာ - ၂
မောင်ချောနွယ် - ရထား (၁၉၉၄၊ နိုဝင်ဘာ)
- စာအုပ်အမှတ် - ၆ / ဝတ္ထုရှည်စုစည်းမှု - ၁
ထင်လင်း - ရုတ်သုရင်ခွင်ထက်၌ အိပ်မက်ခြင်း (၁၉၉၅၊ မတ်)
- စာအုပ်အမှတ် - ၇ / ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် - ၂
ကိုဆွေ - လိမ္မော်သီးတစ်လုံး (၁၉၉၅၊ မတ်)
- စာအုပ်အမှတ် - ၈ / ဝတ္ထု - ၂
ခင်နှင်းယု - ဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့် (၁၉၉၅၊ နိုဝင်ဘာ)
- စာအုပ်အမှတ် - ၉ / ဝတ္ထုရှည်စုစည်းမှု - ၂
ဒဂုန်တာရာ + ကြည်အေး အိပ်မက်အပြင်ကလူ (၁၉၉၆၊ ဇွန်)
- စာအုပ်အမှတ် - ၁၀ / ကဗျာ - ၄
ကောင်းသာ (မြန်မာပြန်) - အာသီသသစ်ပင် (၁၉၉၆၊ ဒီဇင်ဘာ)
- စာအုပ်အမှတ် - ၁၁ / ဝတ္ထု - ၃
ဒဂုန်တာရာ - သုံးနှစ်သုံးမိုးပိုးထီးငဝါပွင့်အပြာနု (၁၉၉၆၊ ဒီဇင်ဘာ)
- စာအုပ်အမှတ် - ၁၂ / ဝတ္ထုရှည်စုစည်းမှု - ၃
ဒဂုန်တာရာ + ကြည်အေး - မှန်ကွဲစများပေါ်က ကျွန်မ (၁၉၉၇၊ ဧပြီ)
- စာအုပ်အမှတ် - ၁၃ /
ဗဂျီအောင်စိုး - စာမဲ့ကဗျာ (၁၉၉၇၊ ဇွန်)
- စာအုပ်အမှတ် - ၁၄ / ကဗျာ - ၅
မောင်သွေးသစ် - တတိယမျက်လုံး (၁၉၉၇၊ ဇူလိုင်)
- စာအုပ်အမှတ် - ၁၅ / ဝတ္ထုရှည်စုစည်းမှု - ၄
ဒဂုန်တာရာ + ကြည်အေး - စိမ်းမြညတစ်ည (၁၉၉၇၊ စက်တင်ဘာ)

ပျန်းချောအိမ် စာအုပ်အမှတ် - ၁၆ / ဝတ္ထု - ၄

မြိုင်

ဒဂုန်တာရာ

PRESENTED BY KO ZAW, KO AUNG & KO NAING

စာရေးသူ၏ ထုတ်ဝေပြီးသောစာအုပ်များ

ဒဂုန်တာရာ

၁။ မေ	ပထမ	၁၉၄၁
	ဒုတိယ	၁၉၄၇
	တတိယ	၁၉၆၃
	စတုတ္ထ	၁၉၇၄
၂။ ဒဂုန်တာရာ၏ ဒဂုန်တာရာ		၁၉၅၁
၃။ ဂန္ဓလရာဇ် (ခရီးသွားဆောင်းပါး)		၁၉၅၂
၄။ ရုပ်ပုံလွှာ	ပထမ	၁၉၅၅
	ဒုတိယ	၁၉၆၃
၅။ စပယ်ဦး * (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်)	ပထမ	၁၉၆၁
	ဒုတိယ	၁၉၉၂
၆။ အလင်္ကာ (ကဗျာပေါင်းချုပ်)		၁၉၆၂
၇။ ကြာပန်းရေစင်	၁၉၆၃	
၈။ လရောင်ရွန်းမြဲသော ညတစ်ည		၁၉၆၄
၉။ စာပေသဘောတရား၊ စာပေဝေဖန်ရေး၊ စာပေလှုပ်ရှားမှု		၁၉၆၇
၁၀။ ဒဂုန်တာရာ၏ ဒဂုန်တာရာနှင့်သူ၏ကဗျာ		၁၉၆၇
၁၁။ မူးယစ်ဝေသောနေ့ဦးညများ (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်)		၁၉၆၈
၁၂။ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်	ပထမ	၁၉၆၉
	ဒုတိယ	၁၉၇၄

*** စာပေဗိမာန် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆုရ စာအုပ်**

၁၃။ အယ်ဒီတာစားပွဲ၊ စာပေ၊ အနုပညာဝေဖန်ရေးနှင့် ပန်းနုရောင်အို	၁၉၇၁
၁၄။ ဧရာဝတီ၊ ယန်စီ၊ ဗော်လဂါ (ခရီးသွားဆောင်းပါး)	၁၉၇၂
၁၅။ စာလုံး၊ ဆေးစက်၊ စောင်းကြိုးနှင့် ကတ္တီပါကားလိပ်	၁၉၇၄
၁၆။ သဇင်သင်းပြန်တော့	၁၉၇၄
၁၇။ ဒို့ခေတ်ရောက်ရမည်မှာမလွဲပါ	၁၉၇၉
၁၈။ မာယာ (ကဗျာပေါင်းချုပ်)	၁၉၉၁
၁၉။ ကြယ်ရိပ်ပန်းနု (ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်)	၁၉၉၃
၂၀။ စိမ်းမြေရာ	၁၉၉၄
၂၁။ လရောင်ရွန်းမြသောညတစ်ညနှင့်အခြားဝတ္ထုရှည်များ	၁၉၉၅
၂၂။ စန္ဒရားဆရာ သို့မဟုတ် မဟာအချစ်	၁၉၉၅
၂၃။ သုနာပရန္တ	၁၉၉၅
၂၄။ အိမ်မက်အပြင်ကလူ (ကြည်အေးနှင့်)**	၁၉၉၆
၂၅။ သုံးနှစ်သုံးမိုးပိုးထီးငှာပွင့်အနု	၁၉၉၇
၂၆။ မှန်ကွဲစများပေါ်ကကျွန်မ (ကြည်အေးနှင့်)***	၁၉၉၇
၂၇။ စာပေစစ်တမ်း (ဗညားသီဟအမည်ဖြင့်)	၁၉၉၇
၂၈။ စိမ်းမြေညတစ်ည (ကြည်အေးနှင့်)*	၁၉၉၇

** အိမ်မက်ဖြစ်ပါစေရင် - ဒဂုန်တာရာ
အပြင်ကလူ - ကြည်အေး

*** မှန်ကွဲစများပေါ်လမ်းလျှောက်ခြင်း - ဒဂုန်တာရာ
ကျွန်မပညာသည် - ကြည်အေး

* စိမ်းမြေရာ - ဒဂုန်တာရာ
ညတစ်ည - ကြည်အေး

ဒဂုန်တာရာ၏အမှာ
(က)

‘မြိုင်’ဝတ္ထုကို လွန်ခဲ့သော နှစ် ၄၀ ကရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၄၉ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ခေတ်ပေါ် မြန်မာစာပေလောကတွင် ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုဟူ၍ သုံးစွဲခဲ့ကြသည်။ စစ်ပြီးခေတ်မဂ္ဂဇင်းများပေါ်ထွက်လာသောအခါ မဂ္ဂဇင်းတွင်အစအဆုံး စာမျက်နှာများပေး၍ ဖော်ပြခဲ့သော ဝတ္ထုကို မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့လျင် ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို၊ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည် စသော ဝေါဟာရများဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလာကြသည်။ စာအုပ် သက်သက်ဖြင့် ထုတ်ဝေသော လုံးချင်းဝတ္ထုများကို ဝတ္ထုရှည်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

အခု ‘မြိုင်’ဝတ္ထုကိုတော့ ဝတ္ထုဟုသာခေါ်ချင်သည်။ စာမျက်နှာ အတိုအရှည်ကို အခြေပြု၍ ခေါ်သော ဝတ္ထုအမျိုးအမည် ခွဲခြားခြင်းကို သိပ်မကြိုက်လှ။ ဝတ္ထုရေးသူသည် ဝတ္ထုများများ ရေးသူတော့မဟုတ်။ ၁၉၄၈ လောက်ကဆိုလျင်သာ၍ပင် ဝတ္ထုအရေး နဲသေးသည်။

‘မြိုင်’ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းပုံကြမ်း ကောက်ကြောင်းသည် စစ်ပြီးစက

ဗျန်းရွှေအိမ်

၂ ဒဂုန်တာရာ၏ အမှာ

ပင်သူ၏စိတ်ထဲ၌ သန္ဓေတည်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ သူသည် ၁၉၄၆ တွင် တာရာမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေလိုက်သောအခါ ဝတ္ထုရေးရန် မအားလပ်တော့။ မဂ္ဂဇင်းလုပ်ငန်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းနှင့်ပတ်သတ်သော စာရေးခြင်းများက နေရာယူ သွား၍ဝတ္ထုမရေးဖြစ်။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် ဦးကျော်က သူ့အားဝတ္ထု ရေးပေး ရန်ပူဆာသည်။ သူက ဝတ္ထုရှည်လိုချင်သည်ဟုပြောသည်။ ဦးကျော်က သူ၏ ဝတ္ထုရှည်ကို ဖတ်ချင်သူဖြစ်သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော ‘မေ’ ဝတ္ထုကို ဦးကျော်က နှစ်သက် သူဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ပူဆာသဖြင့် သူသည် ‘မြိုင်’ ဝတ္ထုကို အမြန်ရေးလိုက် သည်။ ဦးကျော်ကြောင့်ပင် ‘မြိုင်’ ဝတ္ထုရေးဖြစ်သွားသည်။ ဦးကျော်ကရေးပြီး သမျှကို လာယူ၍ စာစီသည်။

(ခ)

သူက ‘မြိုင်’ဝတ္ထု၏ အမည်ကို ‘မြိုင်’ (သို့) ‘သစ္စာဖောက် တော်လှန်ရေး’ဟု အမည်ပေးသည်။ သို့သော် သစ္စာဖောက် တော်လှန်ရေး ဟူသောအမည်က ကြမ်း၍မသုံးဘဲထားလိုက်သည်။ သစ္စာဖောက် တော်လှန် ရေးဆိုသည်မှာ တော်လှန်ရေးကို သစ္စာဖောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ‘မြိုင်’ဝတ္ထုကို ရေးနေသောအချိန်က သူသည် လွတ်လပ်ရေးရသည့်နှစ်၊ နိုင်ငံရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေနေသောအချိန်၊ ရှုတ်ထွေးနေသည့်အချိန်၊ မကြည်မလင် ဖြစ်နေသော အချိန်ဟုဆိုရမည်။

ယင်းသူ၏ ခံစားမှုများကို ‘မြိုင်’ ဝတ္ထုထဲတွင် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ သူ၏အသက်အရွယ်မှာ အဲသည်အချိန်က ၂၈ နှစ်သာရှိသေး ရာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအတိုင်း နိုင်ငံရေးရာ ခံစားမှုများကို ဖွဲ့နွဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

ဘဝအတွေ့အကြုံ စာပေအတွေ့အကြုံ နုနယ်သော အရွယ်

ပျန်းရွှေအိမ်

ဒဂုန်တာရာ၏ အမှာ ၃

လည်းဖြစ်သည်။ သို့သော်သူသည် ခိုင်မြဲရေးတော့ ရေးဖွဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပင်လျင် ယခု ၄၄ နှစ်အကြာ ဝတ္ထုကိုပြန်လည် ပုံနှိပ်သောအခါ တည်းဖြတ်ခြင်း၊ သိပ်မပြုဘဲ ငယ်သူတို့၏ ခပ်ရဲရဲ အရေးအသား ခံစားမှု အဖွဲ့အနွဲ့ အတိုင်းသာလျှင် ရှိစေချင်သည်။

တည်းဖြတ်လိုက်လျှင် ရဲရင့်မှုဂုဏ်၊ ခံစားမှုဂုဏ်များ ပျက်သွားပေလိမ့်မည်။ တကယ်ကတော့ သူသည် နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်။ ကျောင်းသားဘဝက နိုင်ငံရေးဆန်သော သမဂ္ဂမိတ်ဆွေ ကျောင်းသားများ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်များနှင့်တော့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ သို့သော်သူသည် နိုင်ငံရေးသမားဘဝကို မရွေးချယ်။ သူ၏ ပင်ရင်းစိတ်က ရွေးချယ်လိုက်သည့် အတိုင်း စာပေဘဝ၊ အနုပညာဘဝကိုသာ ဆုပ်မိသွားခဲ့သည်။

အကယ်၍ နိုင်ငံရေးသမားဘဝကို ရွေးချယ်မိလျှင် သူသည် လုပ်ယူရမည်။ ဟန်ဆောင်ရမည်။ သူ၏ပင်ရင်းစိတ်နှင့် မကိုက်၊ အောင်လဲအောင်မြင်နိုင်မည်မထင်၊ အယူအဆကွဲလွဲမှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရကာ ရုပ်ပုံလွှာပျက်ပြားသွားနိုင်သည်။

သူ၏ပင်ရင်းစိတ်နှင့် ကိုက်သည်ကတော့ အနုပညာဘဝ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဒါက ဟန်ဆောင်မှုမရှိ။ ခံစားမှုအတိုင်း ရဲရဲ လုပ်နိုင်သည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်နိုင်သည်။

(ဂ)

တကယ်က သူသည် နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်မသွားသော်လည်း ကျောင်းသားဘဝက နောင်နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်သွားမည့် သမဂ္ဂမိတ်ဆွေများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး ခဲ့သည်။ ကိုအောင်ဆန်းနှင့် ခင်မင်သည်။ သို့သော် မရင်းနှီး၊ ရင်းနှီးအောင် မလုပ်၊ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ချင်မှသာလျှင် ရင်းနှီးမည်။

ကိုဘဟိန်းကိုကား ခင်မင်ရင်းနှီးသည်။ ကိုဘဆွေနှင့်လည်း

ပျန်းရွှေအိမ်

၄ ဒဂုန်တာရာ၏ အမှာ

ကျောင်းဆောင်တစ်ခုထဲမို့ ရင်းနှီးသည်။ သူတို့နှင့် ထမင်းစားပွဲ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ရုပ်ရှင်ရုံတွင် ငြင်းဖော်ငြင်းဖက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် နောင်အခါ ကွန်မြူနစ်များ၊ ဆိုရှယ်လစ်များ ဖြစ်သွားကြသူများဖြစ်သည်။ စစ်ပြီးသောအခါ ယင်း ကွန်မြူနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်များ၏ ပြိုင်ဆိုင်မှုများကို တွေ့နိုင်သည်။

သူကတော့မပါ။ နှစ်ဖက်လုံးကတော့ သူ့ကိုဆွဲကြသည်။ သို့သော် သူမပါခဲ့။ တစ်ချို့က သူ့ကိုနားမလည်ကြ။ အချို့ကတော့ သူ့ကိုနားလည်ကြသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီများ မဖွဲ့စည်းမီကပင်လျင် သူသည် သူတို့နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြသည်။

သူ့တွင် နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံရှိလှသည်မဟုတ်။ ၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံ၊ စစ်နှင့်တော်လှန်ရေးတို့ကို ဖြတ်သန်းသွားရုံသာရှိခဲ့သည်။

ယင်းနောက်ခံကားလေးနှင့် စာပေဖွဲ့နွဲ့လိုက်သောအခါ နိုင်ငံရေးအယူအဆနှင့် အနုပညာတို့ ပေါင်းစပ်သောရသစာပေ အဖွဲ့အနွဲ့များသာ ဖြစ်လာသည်။

လွတ်လပ်ရေး ကြေညာသည့်နှစ်၊ စိတ်တွေဝေနေသော အခါတွင် သူသည် 'မြိုင်' ဝတ္ထုကို ရေးလိုက်သည်။

(ဃ)

၁၉၃၈ တွင် သူသည် မတ်(စ်)ဝါဒ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ သဘောတရားစာအုပ်များနှင့် စတင်တွေ့ထိရသည်။ စာလုံးဖြင့် စတင်ထိတွေ့သည်ဆိုရမည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် အနောက်နိုင်ငံ စာပေနှင့်လည်း ထိတွေ့ခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာပေသာမဟုတ်။ ရုရှား၊ ပြင်သစ်၊ ပိုလန် စသော စာပေများနှင့်လည်း ထိတွေ့ရသည်။ သူသည် ရသစာပေကို တပ်မက်သည်။

ဒဂုန်တာရာ၏ အမှာ ၅

နိုင်ငံရေးသဘောတရား ဆိုသည်က စာလုံးအဓိပ္ပာယ် သိရုံနှင့်ပြီး သည်မဟုတ်။ ကိုယ်တိုင် အတွေ့အကြုံဖြင့် ညှိမှသာလျှင် နားလည်သည်။ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည်ဟု သူက ယူဆသည်။

ထိုအခါက သူ့အသိုင်းအဝန်းတွင် ဖတ်ရှုလေ့လာသော မတ်(စ်) ဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ သဘောတရားများသည် သူတို့ပါဝင် ဦးဆောင်ခဲ့ သော အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုအတွက် အဖိုးတန်သော မောင်းနှင်ရေးသဘောတရားအင်အားဖြစ်ပေသည်။

သဘောတရားဆိုသည်က စာလုံးပေါ်တွင် တည်သည် မဟုတ်၊ သဘောတရားကို မှန်ကန်စွာ ကျင့်သုံးခြင်းသည်သာလျှင် သစ္စာတရား ဖြစ် ပေသည်။

‘မြိုင်’ ဝတ္ထုသည် နိုင်ငံရေးဝတ္ထုမဟုတ်။ အချစ်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးရာနှင့် ပတ်သက်သော ဇာတ်ကွက်လေးများပါသည်မှာလည်း နောက်ခံကား ပါးပါးနုနုသာ အရောင်ခြယ်ထားသည့် သဘောဖြစ်ပေသည်။ ဝတ္ထုအတိုင်းအတာ ပါးလွှာနေသဖြင့် ဝတ္ထုထဲရှိ နိုင်ငံရေးဇာတ်ကောင်များ မှာသိပ်ပီသချင်မှ ပီသမည်။ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုတွင် လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ အလယ်စသော အမျိုးအစား သုံးရပ်ပါဝင်နေသည့် သဘောကို သေးငယ် သောရုပ်ပုံလွှာ အဖွဲ့အနွဲ့ သဘောမျှလောက်သာ ပါရှိသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

ယင်းအမျိုးအစားသုံးခု အားပြိုင်ကာ အဖွဲ့အစည်းကြီးမှ ညီညွတ် ရေးတစ်ရပ် ပြိုကွဲသွားသောအခါ ဇာတ်ဆောင်ကဗျာ ဆရာသည် စိတ်ပျက် သွားသည်။ အားလျော့သွားသည်။ မည်သည့်အင်အားစုဘက်က မှန်သည် မှားသည်ကို သူဝေခွဲ၍မရ။ ထိုအခါက ငယ်ရွယ်သေးသော ဝတ္ထုရေးဆရာ သည်လည်း ယင်းသို့ ဝေနေသောခံစားမှုဖြင့် ‘မြိုင်’ ဝတ္ထုကို ရေးဖွဲ့လိုက် သည်ဟု ပြန်လှန်တွေးတော မိပေသည်။

‘မြိုင်’ ဝတ္ထု၏နောက်ခံကားမှာ ကိုလိုနီခေတ် အင်္ဂလိပ် အစိုးရ များ ပြေးခါနီး ၁၉၃၉ / ၄၀ ဝန်းကျင်နှစ်ကာလဖြစ်သည်။ နဂိုစိတ်ကူးထဲ တွင် ဇာတ်ကောင်များစွာ ရံ၍ထားမည်ဟု မှန်းထားသည်။ တကယ်ရေး

ယွန်းရှေ့ဒီမီ

၆ ဒဂုန်တာရာ၏ အမှာ

ချလိုက်သောအခါ ဝတ္ထု၏အတိုင်းအတာကြောင့် မထည့်သွင်းနိုင်တော့။

နိုင်ငံရေးဇာတ်ကောင်များဖြစ်သော သခင်စိုး၊ သခင်ဘစု၊ မိုလ်ချုပ်တေဇ စသည်တို့မှာ သူ၏ ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်နေကြရသည်။ မိုလ်ချုပ်တေဇ တစ်ယောက်သာလျှင် သူ စိတ်ဝင်စားသော ဇာတ်ကောင် အဖြစ် ပါးပါးလေး ချယ်ရေးနိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခါက သူသည် သိပ်မရဲသေး။ တကယ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့် ဆင်တူရိုးမှား သဘောမျိုးသာ သိမ့်မွေ့စွာဖော်ပြထားသည်။ ဝတ္ထုနိဂုံး ပိုင်းတွင် စစ်ပြီးစခေတ်ကာလတွင် အရောင်နုနုဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့ထားသည်။ စာဖတ် ပရိတ်သတ်သည် 'မြိုင်' ဝတ္ထုကို အချစ်ဝတ္ထု အဖြစ်နှစ်သက်စွာ ခံစားလျှင် ဝတ္ထုရေးသူက ကြေနပ်ရသည်။ နိုင်ငံရေး ဝတ္ထုအဖြစ်မြင်လျှင်ကား လမ်း ဆုံလမ်းခွဲတွင်ရပ်၍ ဝေနေရာမှ ခပ်မုံ့မုံ့လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုအဖြစ် မြင်ရ လျှင် ကြေနပ်စရာပင်။

ဒဂုန်တာရာ

၂၄.၈.၉၂

ရူမဝမဂ္ဂဇင်း၏အမှာ

လေနအေးသည် တနွဲ့နွဲ့နော့နေဆဲကို . . .။

၁၉၄၁-ခု၊ တာရာ၏ပထမဆုံး ဝတ္ထုရှည်- ‘မေ’။

‘မေ’မှ တာရာ၏ ဆန်းသစ်သော စာပေလှိုင်းများသည်၊

၁၉၄၉-ခုအထိ လှုပ်ရှားလျက်ပင်ရှိသေး၏။ ‘မေ’ (၁၉၄၁)နောက် ယခု ‘မြိုင်’ ဝတ္ထုမှာ တာရာ၏ပထမဆုံးဝတ္ထုရှည်ပင်ဖြစ်သည်။

“မြိုင်”မှာ (၁၉၄၉) ယခုမှ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း သူ့ စိတ်ထဲတွင်ကား ၁၉၃၉ ခုနှစ်ကပင် ရေးသားပြီးခဲ့သည်ဟု ယူဆ စရာရှိပေသည်။ ဒဂုန်တာရာသည် ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်ကိုဗဟိန်းနှင့်အတူ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ရောက်ခဲ့ရာ၊ ဤဝတ္ထု ‘မြိုင်’ကို ပဋိသန္ဓေတည်ခဲ့သည်ဟု မှတ်ထင်ရသည်။ ၁၉၇၄ ခု၊ ဇူလိုင်လထုတ်တာရာမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘တော၏သမီး’ဟူ သော အမည်နှင့် ‘မှိုင်းပြာပြာလျှင်’ ချီကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေးသား ခဲ့ရာ၊ ထိုကဗျာတွင် (၁၉၃၉ ခုနှစ်က လည်ပတ်ခဲ့သော ရှမ်းပြည် နယ်အား အောက်မေ့တသလျက်) ဟု ရည်ညွှန်းထားသည်ကို

ဗျန်းရွှေအိမ်

၈ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၏အမှာ

တွေ့ခဲ့ရသည်။ ‘မြိုင်’ကို ဖတ်လိုက်လျှင် ဤအချက်မှာ ပေါ်၍ လာပါလိမ့်မည်။

အကယ်၍သာ လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စု မြန်မာ နိုင်ငံတော်သည် ယခုအချိန်တွင် သွေးမှန်သားမှန်နှင့် ပရမ်းပတာ အချိန်မဟုတ်ခဲ့ပါမူ ‘မြိုင်’ မှာ ‘မေ’ ကဲ့သို့ပင် သီးသန့်လုံးချင်း ဝတ္ထုတစ်အုပ်အဖြစ်နှင့် ထွက်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ ယခုသော် စာပေလုပ်ငန်းသမားများအတွက် အဆင်ပြေမည့်အချိန်ကို တင့်တင့် နှင့် စောင့်မြော်နေရစဉ်၊ ရှုမဝ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ “မြိုင်” မှာ ရှုမဝ ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ထွက်ပေါ်လာရပေသည်။

ရှုမဝ ဝတ္ထုရှည် အဖြစ်ရေးသားရသောအခါ အခြားသော ဝတ္ထု ဆောင်းပါးများကို ငဲ့ညှာခြင်းဖြင့် ကလောင်ဆန်းချင်သလို မဆန်းနိုင်ဘဲအရေးကျ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ တစ်နေ့သောအခါ “မြိုင်” မှာ သီးသန့်ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်စေရဦးမည်ဟု ဒဂုန်တာရာက ဆိုသည်။

“မြိုင်” မှာ ၁၉၃၉ ခုနှစ်က ပဋိသန္ဓေ တည်ခဲ့သည်ဆိုသော် လည်း အရေးအသား အတွေးအခေါ်များမှာကား ၁၉၄၉ ခု တာရာ၏ အရေးများ အတွေးများဖြစ်သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ‘မေ’ ဝတ္ထုထွက်လာသောအခါ ဒဂုန်တာရာ ၏ စာသည်ထူးခြား ဆန်းသစ်သည်ဟုဆိုကြသည်။ သည့်ထက် ဆန်းသစ်နိုင်ပါ့မလားဟု မှတ်ရသည်။ သို့သော် ယခု ‘မြိုင်’ ဝတ္ထု

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၏အမှာ ၉

တွင် ‘မေ’ထက် ဆန်းသစ်သည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တာရာသည် စာကိုနဲ့နဲ့ရေး၍ များများထွင်သူဟု ဆိုနိုင်သည်။ ‘မေ’တစ်ပုဒ်၊ ယခု ‘မြိုင်’တစ်ပုဒ်။ ၉ နှစ်အတွင်းတွင် ဝတ္ထုရှည်နှစ်ပုဒ်တည်းသာရှိသည်။ သည်ကြားထဲ ရေးသားချက်များမှာ တို့ကနှမ်းဆိတ်ကနှမ်း။ သို့ရာတွင် သူ့ ‘အတို့’ ကလေးများမှာ အသက်ရှိသည်။ လှုပ်ရှားသည်။ ထို့ကြောင့် နဲ့နဲ့ရေး၍ များများထွင်သူဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဇော်ဂျီက “တာရာ၏ အရေးအသားမျိုးသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံဆန်းပါပေသည်” ဟုဆို၍ မင်းသုဝဏ်က “တာရာ၏ စာများသည် ခေတ်စမ်း၏ခေတ်စမ်း” ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။ မှန်၏။ စာပေ၊ ပန်းချီ၊ ဂီတ၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သတ်သော သူ၏ အတွေးဆန်း၊ အရေးဆန်းများ၊ လေနုအေး၊ ကဗျာဆန်၊ ရွှေအိုရောင်၊ အနမ်း၊ အပြုံး စသော စကားလုံးဆန်းများ။ ပြီးတော့ ဝေါဒစနေ၏အပြာ၊ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ မောအပြုံး စသော အဆန်းများကို တွေ့ခဲ့ကြရပေမည်။

ယခုလည်း “မြိုင်” တွင် တွေ့ကြရပေဦးမည်။ မြိုင်အကြောင်းကိုတော့ စာဖတ်သူအတွက် ချန်ထားလိုက်ပါရစေ. .။

မြိုင်

အဝန်တာရာ

(၁)

ကိုနန်းနွယ် . . .

ကို . . . ကိုနန်းနွယ်ရယ် . . . ဟုတ်လား . . . ဟုတ်မှ ဟုတ်
ပါ့မလားကွယ် . . . အို ရင်ထဲက ဘယ်နဲ့ဖြစ်လာမှန်း မသိပါဘူး။

မြိုင်ရင်ထဲမှာ ရွံ့ရွံ့ကလေး ကွေးနေတဲ့ နေကြာပန်းတွေ
ဟာ . . . ဟော ရှင့် . . . လွန်လွန်လက်လက်နဲ့ . . . တွန့်လှုပ်
လာပြီး . . . ရွှေဝတ်မှုန် ရွှေဝတ်လွှာ ရွှေပွင့်ချပ် တဖြတ်ဖြတ်နဲ့
ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာတဲ့ နွေဦးရွှေပါကလားကွယ် ချစ်စရာ
ကလေးနော်။

မြိုင်ငယ်ငယ် စာဖတ်စကတည်းက တစ်သက်သက်စွဲလာခဲ့တဲ့
ကဗျာရှင်ကို မြင်ဘူးချင်နေတာ။ အိပ်မက်ထဲက ဓာတ်ပုံလိုဘဲ
နေမလား ...။ သူ့ ကဗျာလေးတွေရဲ့ ကာရန်လှိုင်းလို ပျော့
ညက်ညက် ပိုးမြင်ဖတ် ကွေးကွေးတွေထဲကမှ အတင်း ဆောင့်ဆွဲ
လိုက်တဲ့ အဟုန်လို အနုနဲ့အကြမ်း၊ မတဲ့တာစပ်ထားတဲ့ ထူးထူး
ဆန်းဆန်းလေလား ...။

ဗျန်းရွှေအိမ်

အို . . . ချစ်စွာသော ကဗျာရှင်ရယ် . . . မြိုင်ဖြင့် ရင်ထဲ
က ခုန်လိုက်တာကွယ် . . . ။

(၂)

ကိုနန်းနွယ်သည် ကမျောသောပါးနှင့် သားရေသေတ္တာ ကိုသာ တွဲပေါ်သို့ အရင်ပစ်တင်ပြီး လူကို မီးရထားတွဲလက်ကိုင် တွင် ကပ်တွယ်ကာ “ဟင်း” ကနဲ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ဒီနေ့ ဘူတာရုံမှာ လူရှင်းသည်ဟု ထင်သည်။ သူသည် ကိုယ်တစ်ခြမ်း တွဲထဲသို့ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်းပင် မီးရထား သည် ရွေ့ရှားစပြုလေပြီ။ မှီရုံလေးမို့ တော်သေးသည်။

ရထားသည် တဂျုံးဂျုံး အော်မြည်ကာ ရှေ့နှင့်နောက် မညီမညာယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားရာမှ ချက်ခြင်း မြန်မြန် မြန်မြန်လာပြီး ပြေးသော အဟုန်ဝယ် တငြိမ့်ငြိမ့်နှင့် မှန်ကန်စပြုလာလေပြီ။

ကိုနန်းနွယ်သည် ပြတင်းမှ မျက်နှာတစ်ဝက်ထုတ်ကာ ပြာလဲ့လဲ့ မြူမှင်ကြားဝယ် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကျန်ရစ်ခဲ့သော ဘူတာရုံ အမိုးနီနီလေးကို မြင်နေရသေးသည်။ တဝေ့ဝေ့နှင့် ရှက်လိန်ကာ မြူစမြူနများသည် ဘူတာရုံတစ်ခုထဲကိုသာ မက ပြင်ဦးလွင်၏ ဘေးတိုက်ပုံသဏ္ဍာန်များကိုပင် ကွယ်ဖုံးစပြုပေပြီ။

“နေရစ်တော့ မေရယ် . . .”

ကိုနန်းနွယ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ရွတ်ဆိုမိလေသည်။

သူ၏ မျက်စိမြင်ကွင်းဝယ် ပြင်ဦးလွင်၏ ပျောက်ကွယ်
နေရစ်ပုံလေးမှာ တစ်မျိုးဘဲဟု သူထင်သည်။ ဇာတ်ပွဲထဲက
ကားလိပ်ချလိုက်သလို ဟုတ်ကနဲ ပျောက်မသွား။ အနီးကပ်၍
မြင်ရသော ကြည်လင်ပြတ်သားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်တို့သည် တစ်စ
တစ်စမှုန်ဝါးဝါးဖြစ်လာသည်။ ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်၏ စာရိတ္တတစ်ရပ်
ဖြစ်သော မြူအုံခြင်းသည် ကြေးမုံမှန်ပေါ်တွင် အငွေ့ရိုက်သလို
တဖြည်းဖြည်း သဏ္ဍာန်တို့သည် ပျက်ပြယ်ကာ တွန့်ကောက်
မှုန်သေးစပြုလာသည်။

နောက်ဝေး၍ဝေး၍ လာသည့်အခါ ဘေးတိုက်ပုံသဏ္ဍာန်
များသည် သေး၍သေး၍သွားပြီး နောက်ဆုံး၌ ပျပျ မျဉ်းကြောင်း
လေးမျှသာ ကျန်တော့သည်။ မီးရထားသံလမ်း တစ်ကွေ့သို့ ကွေ့
လိုက်သောအခါမူကား မြို့၏သဏ္ဍာန်သည် လုံးဝမရှိတော့ဘဲ
ဘာဟူ၍ မမှည့်တတ်နိုင်သော ရှုခင်းအသစ် တစ်ရပ်အစား
ရောက်နေတော့သည်။

မှိုင်းညို့သော တောအုပ်၊ ထိုတောအုပ်တန်းပေါ်ကမှ
ဆီးကာသွယ်တန်းလျက်ရှိသော တောင်တန်းပြာကြီး၊ ဒါဘဲ။ ဒါကို
ရှမ်းကောင်းပြင်အပြာ ကမ္မေဇအပြာက နောက်ကခံထားပေး
သည်။ ဒါပါဘဲ။

(၃)

သူသည် အဲဒီတော့မှ တစ်ဝက်ပြုံးကာ တွဲထဲသို့ ခေါင်းကို လှည့်လိုက်သည်။ မည်သူမျှသူ့လို အပြင်ဘက်ကို ကြည့်မနေကြ။ မည်သူမျှ သူ့လို ပြင်ဦးလွင်၏ ပျောက်ကွယ်နေရစ်ပုံကို စိတ် မဝင်စားကြ။ မရှုငေးကြ။

ပြင်ဦးလွင်က ထွက်လာသည်။ နောက်ဘူတာတစ်ခု ရောက်မည်။ ဒါဘဲ၊ သည့်ထက်ဘာထူးဦးမှာလဲ။ သူတို့ကား သည်လိုဘဲ သဘောရပေမည်။ သူကား မဟုတ်။ ပြင်ဦးလွင်သည် အဘယ်ပုံ ဝေးကာပျောက်သွားသည့် ဟန်ပန်ကို ကြည့်ချင် သိချင် နေသည် မဟုတ်လား။

သူသည် ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခတစ်ဦး ရေးသော “ကဗျာ၌ခံစားကြည်နူးရေး” အမည်ရှိစာအုပ်ကို သွား သတိရသည်။ ထိုပါမောက္ခက “ကဗျာဆန်သည်” ဆိုသော အနက် ကို ပြောပြသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ပြင်ဦးလွင်ကထွက်ယင် နောက်

ဘူတာ ဘယ်တော့ ရောက်မလဲဟုသာရှိသူသည် ကဗျာ မဆန်သူ (လက်တွေ့သမား)ဖြစ်၍ ပြင်ဦးလွင် ပျောက်ကွယ်ပုံကိုပဲ ရှုမြင် ခံစားသူမှာ ကဗျာဆန်သူဖြစ်ပေမည်။

ယခုမှပင် ‘ကဗျာမဆန်သူ’ခရီးသည်များကို သတိထားမိ သည်။မြန်မာအဝတ်အစားဝတ်သူမှာ သူတစ်ဦးတည်းပဲမှတ်သည်။ မဟုတ်။ ကုလားကပြားတစ်ယောက်ကား မြန်မာလုံချည်ဝတ်ထား သည်။ တရုတ်သုံးယောက်၊ ကုန်သည်နှင့်တူသည်။ ပန်ချာပီနှစ်ဦး။

ကျန်သူများမှာ ရှမ်းအမျိုးသားများ ဖြစ်သည်။ အပြာနှင့် အနီ ကြက်သွေး၊ သူတို့၏အဝတ်အစားမှာ တောက်ပြောင်ခြင်း မရှိ။ ခပ်နွမ်းနွမ်းချည်း၊ ရှမ်းအဘိုးအိုတစ်ဦးသည် ငိုငင်ကာတွေးနေ သည်။ ရှမ်းအပျိုမကလေးတစ်ဦးမှာ သူ့အမေဘေးဝယ် ကပ်ကာ သူအား အကဲခတ်သကဲ့သို့ ကြည့်နေသည်။ သူမ၏မျက်လုံးမှာ ရိုးသားခြင်းဖြင့်ပြောင်လက်၏။ သန့်ရှင်းခြင်းဖြင့်တောက်ပနေ၏။

ဒေါင့်တစ်ဒေါင့်ရှိ ကုလားနှစ်ဦးသာ စကားပြောနေကြ၏။ ကိုနန်းနွယ်မှာ ရှမ်းပြည်နယ်သို့ ပထမအကြိမ် လာခြင်းဖြစ်ရာ အရာရာ စိမ်းနေ၏။ ရန်ကုန်မီးရထားလို ပိုးဖဲ စီးကရက်မီးခိုး၊ ပေါင်ဒါနဲ့ ဝီစကီငွေဖြင့် ရှက်သန်းခြင်းမရှိ။

ဟော . . . ဝက်ဝံဘူတာရောက်ပြီ။ ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်း တွင် ရှမ်းပုလိပ်သုံးဦး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဝတ်မှာ ကာကီမဟုတ်။ အပြာရင့်ရောင်၊ ရှမ်းခေါင်းပေါင်းနီ ပေါင်းထား

ယုန်းရွှေအိမ်

သည်။ ဝက်ဝံကကျော်လျှင် ရှမ်းပဒေသရာဇ်နယ်သို့ ဝင်မိလေပြီ။

ကိုနန်းနွယ်သည် ပြတင်းမှပေါ်လာသော ရုပ်ရှင်ကား နှစ်ကားကို ကြည့်နေသည်။ အနီးသံလမ်းဘေးရှိ ဓါတ်တိုင်၊ တောရိုင်းချုံနွယ်၊ တဲငယ်များမှာ တရိပ်ရိပ် နောက်တွင်ကျန်ရစ် ကုန်လျက်။ အဝေးရှိ တောတန်းပြာပြာကား မပြောင်းလဲဘဲ ငြိမ် နေသည်။ ခုနကကဲ့သို့ပင် ကောင်းကင်ပြာအောက်က တောင်တန်း ကြီးတွေချည်းဘဲ။ တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့် ရွှေ့လျားခြင်း။ အဝေးနှင့် အနီးက လှည့်စားခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ မီးရထားကသာ ရွှေ့ရှား ပြီး ဓာတ်တိုင်ရော တောင်တန်းရောမှာ ငြိမ်နေကြပေသည်။

ရှမ်းဘူတာများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်လွန်ခဲ့လေပြီ။ တဲလေး များဖြင့် ကြိုးတိုကြဲတဲ ရှမ်းရွာများကိုတွေ့ခဲ့ရသည်။ တဖြေး တဖြေးရွာစဉ်သည် ပြတ်ကာ တောသည် နက်ရှိုင်းစပြုလေပြီ။ မကြာမီ ဂုတ်ထိပ်တံတားကြီးကို ဖြတ်ရသည်။

ရထားသည် တံတားပေါ်တွင် အနှေးခုတ်မောင်းသည်။ ခရီးသွားတို့သည် ငြိမ်နေသည်။ ကိုနန်းနွယ်ကား ပို၍ငြိမ်သည်ဟု ထင်သည်။ တောင်နှစ်ခုကြားရှိ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးကား အမှောင်တစ်ဝက် ဝယ် စိမ်းပြာပြာဖြစ်နေသည်။ အပေါ်ကနေကြည့်လျှင် အောက် မြေရှိ သစ်ပင်ကြီးများကို မြက်ပင်ဟုမှတ်ထင်နေသည်။ ပီဘီ သေးသေး။ တံတားအောက်ရှိ ကင်းစောင့်ပုလိပ်မှာ အရုပ်ကလေး လောက်သာရှိသည်။

၂၀

၆၉

ယုနို:ဇူအိမ်

(၄)

နောက်ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများကို ဖြတ်ရပြန်သည်။ လိုဏ်
ခေါင်းထဲ ခုတ်မောင်းသွားသောအခါ ပကတိ မှောင်ပိန်းနေသည်။
ဘာမှမမြင်။ စက်သံသာပဲ့တင်ရိုက်နေပြီး လိုဏ်ခေါင်းမှထွက်လျှင်
လင်းလာသည်။ ရာဇဝင်ခေတ်များ၊ အမှောင်ခေတ်၊ ပြန်လည်ဆန်း
သစ်ရေးခေတ်၊ မှောင်။ ဆန်း . . .။

အမှောင်ရိပ်တို့သည် သန်းစပြုလေပြီ။ ချိုင့်ဝှမ်းတို့တွင်
ခပ်ညိညိရှိလေပြီ။ တောင်ခြေရှိ စိမ်းညိညိသည် ပြာမှောင်စပြု
လေပြီ။

ကိုနန်းနွယ်ကား မနက်စာကို ၈ နာရီလောက်က
ပြင်ဦးလွင်ဟော်တယ်တွင် စားခဲ့ရာ။ ယခုညနေစောင်းတွင်
ဆာလာသည်။ သို့သော် မုန့်ပဲသရေစာဆိုင်ရှိသော ဘူတာသို့
မဆိုက်သေး။

သူ့ရှေ့ရှိ ကုန်သည်နှင့်တူသော တရုတ်သည် ပါလာသော ဓာတ်ဘူးထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကို ငဲ့သောက်နေသည်။

“ဒီမယ် . . . ပေါက်ဘော် . . . လားရှိုးကို ဘယ်တော့ ဆိုက်မလဲ” ကိုနန်းနွယ်က ပြုံးကာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ည ၈ နာရီလောက်မှ ရောက်မယ်။ မိတ်ဆွေက ဧည့်သည်နဲ့တူတယ်။ ရန်ကုန်ကလား။ လက်ဖက်ရည် သုံးဆောင် ပါအုံးလား” ဟု မြန်မာရေလည်သော တရုတ်က ဘော်ရွှေ သွက်လက်စွာပင် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို မ,ယင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရန်ကုန်က ရှမ်းပြည်နယ်ကို လာလယ် တာဘဲ . . .တခါမှ မရောက်ဖူးဘူး ရှေ့ဆိုက်မဲ့ဘူတာက ဘာလဲ”

“သီပေါပေါ့ . . . သီပေါဆိုတာ အင်မတန်လှတယ်၊ နဲ့နဲ တော့ပူတယ်”

မီးရထားသည် တောင်တစ်တန်းကို ကွေ့လိုက်သည်။ တောင်ပူစာ တစ်ခုထက်၌ အုတ်ကျွတ်နီနီနှင့် ဘိုဆန်ဆန် အဆောက်အဦတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ကိုနန်းနွယ်သည် ထိုနေရာ ဆီသို့ ငေးကြည့်နေ၏။

“ဒါ . . . နွေရာသီမှာစံတဲ့ ဟော်နန်းပေါ့ . . .” ဟု တရုတ်ကပြောပြလျက်ရှုတယ်။

မကြာမီ သီပေါသို့ ရထား ဝင်လေပြီ။ သီပေါမြို့ကား တောင်များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော မြေပြန့်တွင် တည်ထားသည်။

ယွန်းရွှေအိမ်

လမ်းများမှာ အကွက်ချ၍ ခေတ်မီသည်။ တိုက်တာ အိမ်
ကောင်းများရှိသည်။ လှပသော မြို့ဟု ဆိုနိုင်သည်။

သီပေါတွင် ရထားသည်အတန်ငယ်ရပ်သည်။ ကိုနန်းနွယ်
သည် လက်ဘက်ရည်ကိတ်မုန့် နှစ်ချပ်နှင့် ညစာကို လုပ်လိုက်
လေသည်။ တရုတ်ကုန်သည်ကား ရန်ကုန်ရှိ ကူးသန်း
ရောင်းဝယ်ရေး အခြေအနေကို မေးမြန်း၍နေသည်။ မြန်မာပြည်
အနှံ့အပြား၌ နိုင်ငံခြားသားတို့သည် ကုန်သည်ကိစ္စကို လုပ်လျက်
ရှိကြသည်။

အမှောင် နက်စပြုလျှင်ပင် ကောင်းကင်လယ်မှ လသည်
ငြိမ်ငြိမ်ကြီးထွက်လာလေသည်။ မီးရထားသည် တောင်ကိုတက်စ
ပြုလေပြီ။ ညဦးသည် ငွေလရောင်ဖြင့် ပြည့်နေတော့သည်။

သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတို့သည် ငွေဆံပင်ကောက်၊ ငွေဆံပင်
တွန့်ကလေးများဖြင့် လွန့်ကာ တဖိတ်ဖိတ် လက်နေကြသည်။
ညဉ့်ဦးမေအပျိုကလေး။ တောင်တက်ဖြစ်သဖြင့် ရထားသည် သိပ်
မမြန်လှ။ ရှမ်းခရီးသည်များသည် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ၊
ရွာများတွင် ဆင်းသွားကြလေပြီ။

ငွေလရောင်သည် ပို၍အားကြီးလာသည်။ ပျိုမြစ်သော
ညဉ့်ဝယ် ကောင်းကင်မှာ စိန်သွားလို မြမြဝင်းသည်။ စိန်သားထဲမှ
ငွေရည်သည် အိကာ တစက်စက်ကျလာပြီး တော၊တောင်၊ အိုင်၊
မြစ်ဝယ် ပြန့်ကာ စိုစွတ်စေသည်။

လက်ဝဲဘက်တွင်ကား သစ်ပင်တို့ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းကာ မဲမှောင်နေ၍နေသော မြေထရံကြီး၊ လက်ျာဘက်တွင်ကား အထစ်ထစ်နှင့် စီးဆင်းနေသော ဒုဋ္ဌာဝတီမြစ်၊ မန်ဆမ်ရေတံခွန်ကြီးကို မြင်ရပြန်သည်။ ရေတံခွန်ကြီးမှ ရေအားနှင့် သွယ်ယူထားသော လျှပ်စစ်မီးပွင့်များမှာ တောင်ခါးပန်းဝယ် စီရရီတွေ့ရသည်။

အလုပ်သမားနှင့် တူသော ရှမ်းကြီးနှစ်ယောက်သည် မန်ဆမ်တွင် ဆင်းသွားကြသည်။ မီးရထားသည် ကျောက်မီးသွေးထပ်ထည့်ရန် အတွက် ခေတ္တနားနေသည်။

မီးရထားလမ်းနှင့် ယှဉ်လျက် စီးဆင်းနေသော ဒုဋ္ဌာဝတီမြစ်မှာ တလက်လက် ထွန်းပလျက်။ လသည် ရထားနှင့်အတူ လိုက်ကာ သစ်ကိုင်းများအကြားမှ တူတူပုန်းယင်းပြေးနေသည်။ ရထား၏တငြိမ်ငြိမ်ဝယ် ကိုနန်းနွယ်မှာ ခပ်ငိုက်ငိုက်ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ငွေလရောင်သည် သူ၏မှေးနေသော မျက်လုံးဝယ် ဝိုးတဝါးဖြစ်သည့်အခါ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲ၌ကား၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်သည် တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်နေသည်။

ငွေခြည်မျှင်၏
ဖွဲသွင်ညက်ညော၊ ပြောင်ချောချောမှာ
လျောကာစကိတ်၊ တရိပ်ရိပ်နှင့်
ဖိတ်ဖိတ်ရွန်းမြ၊ စီးကြရအောင်

ယုန်းရွှေအိမ်

ငွေလရောင်၏ လမ်းကြောင်းမှာ။ ။

မြနဂါးငွေ့

ရပ်နားခိုပြီး၊ ဆက်လက်စီးမယ်
ယိုယီးလေလေ့၊ ကြယ်ကိုတွေ့ပြီ
ကွေ့လိုက်တခါ၊ ငွေမြစ်ညှာသို့
ဝေ့ကာဝိုက်၍ တငြိမ်ငြိမ်။ ။

ဒီတစ်ခါဝယ်

မူးကာတိတ်တိတ်၊ တိမ်ထိပ်ဦးမှ
လျော့၍ချသော်၊ အောက်ကနေ၍
ပွေ့ယူဆီးဖမ်း၊ မောအနမ်းသည်
နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ရှမ်းမပျို။ ။

နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ရှမ်းပျိုမကလေး၏ အနမ်းမှာ တစ်ဖြည်း
ဖြည်း ပူနွေးစူးရှလာပြီးလျှင် ကောင်မကလေးက သူ၏ နှုတ်ခမ်း
ကိုပင် ကိုက်လိုက်သဖြင့် ‘အား’ ခနဲ အော်မိသည်။ သူသည်
ငိုက်ရာမှ တံခါးဘောင်နှင့် ဆောင့်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းမှာ တရုတ်ကပ်
သစ်ပြားနှင့် ပွတ်မိသွားသည်။ ကဗျာအိပ်မက်လည်းပြယ်လေပြီ။
သူ့ရှေ့ရှိ ရှမ်းပျိုမကလေးမှာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်မောနေသည်။

ငွေလရောင်သည် သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ ထိုးရိုက်လျက်
ရှိလေသည်။

(၅)

“ကိုကို ဒီကနေ့ ကလပ်ကပြန်လာတာ စောတယ်နော်”
မြိုင်သည် ထမင်းစားခန်းရှိ ငွေပန်းအိုးကို ပြင်ရာမှ ဆင်ဝင်မှ တန်း၍ဝင်လာသော နယ်ခြားဝန်ထောက် မေဂျာ အောင်ထွန်းအား လှမ်းပြောနေသည်။

“အေး . . . တမင်ကလာ စောစောပြန်လာတာ ဒီညနေ ဘူတာရုံ ဆင်းကြိုရမယ်ကွ၊ ကိုနန်းနွယ်ပါမယ်လေ၊ သူ့ခမျာ မနေ့ ကထဲက ပြင်ဦးလွင်ကနေပြီး သံကြိုးရိုက်လိုက်တာ . . . မြိုင်ရေ ရေတစ်ခွက်လောက် ပေးစမ်းပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မေဂျာအောင်ထွန်းသည် မြိုင်၏ ဘေးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ ကိုကို၊ မြိုင်ဖြင့် မေ့တောင်နေတယ် ရထားက (၈) နာရီလောက်မှ ဆိုက်မှာ မဟုတ်လား”

မြိုင်သည် ဖန်ခွက်နှင့်ရေကို ယူလာရင်း ပြောသည်။
ကိုအောင်ထွန်းသည် မြိုင်ခဏချသွားသော လင်ပန်းထဲရှိချယ်ရီပန်း
များကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာ စားပွဲခင်းအသစ်လဲထားသည်။ စားပွဲခင်း
အမြိတ်မှာ ဖောက်ပန်းရွှေရောင်နှင့် အနီကို တွဲဖက်ရောထားရာ
လေတိုက်သည့်အခါ အရွက်နှင့်အပွင့်တို့သည် ပွေ့ဖက်လျက်
ရှိကြသည်။

မြိုင်သည် ကိုအောင်ထွန်းအပါးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လုပ်
လက်စဖြစ်သော ပန်းများကိုပန်းစိုက်အိုးထဲသို့စီစဉ်ကာထည့်ယင်း၊
“မြိုင်ဖြင့် ချယ်ရီလေးတွေကို သိပ်ချစ်တာပဲကွယ် . . . သူနီပုံလေး
က တစ်မျိုးပဲနော်ကိုကို၊ နှင်းဆီလို ခပ်ရင့်ရင့်နဲ့ အားရပါးရ
နီတာမျိုးမဟုတ်ဘူးသိလား၊ မြိုင်ကနှင်းဆီကိုမကြိုက်လို့မဟုတ်ဘူး
လေ ချယ်ရီနီပုံက ဆန်းသစ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ တကယ့် အနီ
မရောက်တရောက်၊ မထိတထိလေး နိုင်ငံခြားဆန်တယ်လို့ ထင်
တယ်နော် ကိုကို”

ပန်းများကို ငုံ့ကြည့်ကာ၊ အရွက်ပိုကလေးများ ဆိတ်ဖွဲ
နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကိုအောင်ထွန်းမှာ ထမင်းစားခန်း
ထောင့်ရှိ ကြောင်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ တစ်စုံတရာကို ရှာနေသည်
ကိုတွေ့ရသည်။ ကိုအောင်ထွန်းမှာ ပန်းများကို စိတ်မဝင်စား။

“ဟေ့ . . . မြိုင်ရေ . . . သူရာတစ်ခွက်လောက် ပေးပါ

အုံးကွ။ ဂျင်ပုလင်းဘယ်ရောက်နေလဲ . . .”

မြိုင်သည် နေရာမှထကာ ဂျင်အရက်ကို ရှာပေးရပြန်သည်။ အမှောင်သန်းစ ပြုပြီဖြစ်သဖြင့် ဓာတ်မီးခလုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နေရောင်နှင့် လျှပ်စစ်ရောင်တစ်ဝက်စီကြားဝယ် ချယ်ရီပွင့်များမှာ ကြောင်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်တို့တွင် တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေသော ရှားရောင်ခန်းဆီးသာ အသွေးမပျက်။ ခပ်မှိုင်းမှိုင်း။

မေဂျာအောင်ထွန်းသည် ဂျင်ပုလင်းကိုရလျှင် တစ်ဖန်၊ “လုပ်ပါဦးမြိုင်ရ၊လိုင်းမဂျူးကော၊ဂျင်နဲ့လိုင်းမဂျူးလေ” ဟုချယ်ရီပန်းအရွက်များကို ချွေနေသော မြိုင်အား ပြောသည်။

မြိုင်သည် လိုင်မဂျူး (သံပုရာဖျော်ရည်) ပုလင်းကို ယူနေစဉ်၊ မေဂျာအောင်ထွန်းကား “ဂျင်အင်လိုင်းမဂျူး . . . ဂျင်အင်လိုင်းမဂျူး” ဟု ရွတ်ဆို၍ နေသည်။

ဒီတစ်ခါတွင်မူ မြိုင်သည် သူ၏အပါးမှခွာမသွားတော့ဘဲ အေးစပြုလာသော လားရှိုးညနေခင်းအတွက် အရက် စပ်ပေးနေသည်။ မြိုင်က စပ်ထားသော ဖန်ခွက်ကို တိုးပေးရင်း . . . “ကိုကို ဒီကနေ့သောက်တာ စောတယ် သိလား”

မေဂျာအောင်ထွန်းသည် ငွေပန်းစိုက်အိုးထဲမှ ငိုက်ကျနေသော ချယ်ရီပွင့်တစ်ပွင့်ကို ထူပေးရင်း “စောဆို ဘူတာရုံသွားစရာက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ရထားက အချိန်မှန်ဆိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ခါတလေဘဲစောတတ်တယ်။ အဲဒီတော့ကြိုတင်

သွားနေရမယ်”

“ထမင်းစားမသွားဘူးလား”

“ဘူတာကပြန်မှဘဲ ဧည့်သည်နဲ့အတူ စားကြတာပေါ့ကွယ်။ ကျောင်းတုန်းကလိုဆိုရင်တော့ သွားကြိုတာ ဘာတာမလုပ်ပါဘူး။ သူက အူတူတူရယ် ဘယ်တော့မှ ကတိတည်တာမဟုတ်ဘူးမြိုင်ရဲ့။ လာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေပေမဲ့ လာဖြစ်ချင်မှလာတာ။ မှာမထားပေမဲ့ ဗြုန်းခနဲ ပေါက်လာချင်လာတာ၊ သူက အင်မတန် ပြောင်းတတ်တယ်”

မြိုင်သည် နောက်ပန်းစိုက်တစ်အိုးထဲသို့ ချယ်ရီပွင့်များကို ထိုးရန် စီစဉ်၍နေသည်။

“သူက ကဗျာတစ်ပုဒ်ပြီးရင် ကိုယ့်ကို လာလာပြတတ်တယ်။ ကိုယ်ကလဲ သူ့ကဗျာဘယ်တော့မှ ဖတ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူက ကိုယ့်မဖတ်ရင် ဒေါပွပေါ့လေ။ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ သူ ကဗျာတွေနင်းကန်ရေးနေတုန်း ကိုယ်ကလဲ ဒီကရီရဖို့ လောက်ပဲ ကြိုးပန်းနေတာပဲ . . .”

ကိုအောင်ထွန်းသည် ဖန်ခွက်နှင့် တခါတေ့စုပ်လိုက်ရင်း တိုးတိုးရယ်နေသည်။ မြိုင်သည် ခေါင်းငုံ့ကာ ကြမ်းသော အရွက်တစ်ရွက်ကို ဖဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ . . . ကိုကိုနဲ့ဘယ်လိုများ ခင်တာလဲ . . . ဟင်”

“ကျောင်းဆောင်တုန်းကအခန်းချင်းကပ်နေတော့ ရုပ်ရှင်

အတူသွား၊ ညနေ အင်းလျားကန်လမ်းလျှောက် အတူသွားနဲ့ ခင်တာပဲ။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူပြောရင် ကိုယ်က ကောင်းကောင်းနားထောင်တတ်တယ်၊ စာအုပ်တွေဖတ် ပြီးရင်လဲ ကိုယ့်ကိုပဲ စာအုပ်အကြောင်း လျှောက်ပြောတာပဲ။ ကိုယ်က သူ့အန်ချတာ ခံတဲ့လူပေါ့လေ . . .”

သင်းမြသော ဂျင်နှင့် သံပုရာရည် အရက်ငွေသည် ချယ်ရီပန်းခက်များအကြားဝယ် ဖြတ်သန်းသွားသည်။

“သူရေးတဲ့ ကဗျာစာအုပ် တစ်အုပ်တောင် မြိုင်ဆီမှာ ရှိသေးတယ်” ဟု မြိုင်က နှုတ်ခမ်းကို အသာကိုက်ရင်း ပြောသည်။

“သူက ကဗျာဆရာပေမယ့် ဝိဇ္ဇာပညာလဲ သူသိချင်နေ တာပဲ။ ခဏခဏ ရူပဗေဒအကြောင်း ကိုယ်နဲ့ စကားစပ်မိတယ်၊ ကိုယ်ဘီအက်စီ အောင်တဲ့နှစ်က သူတော့ မျိုးညွှန်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ လုပ်ရင်း ကျန်ရစ်တာပဲ။ နောက်သမဂ္ဂမှာ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ လုပ် သေးတယ်။ နေပါဦး . . . သူ့ကဗျာတွေက ကောင်းလားကွ၊ ကိုယ်တော့ နားမလည်ပါဘူး။”

“ကောင်းသားပဲ . . .” ဟု တိုတိုပြောကာ မြိုင်သည် ပြင်ဆင်ပြီးသော ပန်းစိုက်အိုးကိုယူကာ ဧည့်ခန်းသို့ ထသွားသည်။ ကိုအောင်ထွန်းသည် ချယ်ရီပန်း၊ ဂျင်အရက်၊ လားရှိုးညနေ လေညှင်းနှင့် ကျန်ရစ်သည်။

မြိုင်သည် ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ စန္ဒယားပေါ်တွင် ငွေပန်း

စိုက်အိုးကို သွားတင်သည်။ လှလိုက်တာ၊ နက်မှောင်သော်လည်း ပြောင်လက်နေသော မဟော်ဂနီ ကြေးမုံဝယ် ချယ်ရီပန်းသည်အလှ ရှူနေသည်။ ပန်းရောင်နှင့်ငွေရောင်မှာ ညိုနီမောင်းသော စန္ဒယား အဖုံးပေါ်ဝယ် ပြတ်သွားစွာ ပေါ်နေသည်။

မြိုင်သည် စန္ဒယားကို အဝတ်စကလေးနှင့် ဖုံများကို သုတ်ပြီး ကဗျာဆရာ ကိုနန်းနွယ်ရေးသော “ကဗျာတိုင်းပြည်” ကဗျာစာအုပ်ကိုယူကာ မဟာဂီတစာအုပ်ပေါ်၌ တင်ထားသည်။ မနေ့ကပဲ ဤကဗျာစာအုပ်ကို ယူကာ ဖတ်မိသည်။

မေဂျာအောင်ထွန်းသည် အပါးသို့ ရောက်လာသည်။ သင်းမြမြအရက်နံ့-

“ကိုကို သွားတော့မယ် . . . ထမင်းပွဲအဆင်သင့် လုပ်ထား နော် . . . ဧည့်သည်ပါ ပါလာမှာ”

သူ၏ကားသံ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ မြိုင်သည် စန္ဒယားခုံတွင် ထိုင်မိသည်။ သူမ၏ရင်ထဲ၌ကား ဘာရယ်လို့ မခေါ်တတ်၊ တလှုပ်လှုပ်နှင့်။ ကြောက်တာ သက်သက်လည်း မဟုတ်။ ဒါနှင့်စန္ဒယားခလုတ်များကို လက်နှင့်ထိလိုက်သည် . . . မြိုင်သည် “ရင်ထဲကခုန်” သီချင်းကိုပဲ စမ်းမိလေသည်။

(၆)

ငွေလရောင်နှင့် အရိပ်ဝယ် နီမှောင်မှောင် နဂါးကြီးသည်
ထိုးကာရပ်လိုက်လေပြီ။ သို့သော်တောင်များကို တက်လာရသဖြင့်
မောပန်းနေရာနဂါးကြီးပါးစပ်မှတရားရှူးရှူးနှင့်မှုတ်ထုတ်လျက်ရှိသည်
လားရှိုးဘူတာရုံ၏ ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်ဝယ် ခရီးသည်
များ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ လားရှိုးအထိ တိုက်ရိုက်စီးသူ
ကား နည်းလှသည်။ တရုတ်ကုန်သည် လေး ငါးဦးပါသည်။

“ကိုနန်းနွယ် . . . ကိုနန်းနွယ်”

မေဂျာအောင်ထွန်းသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဒုတိယ
တန်း တွဲများကိုထိုးကြည့်ကာ ရှာရင်းအော်ခေါ်နေသည်။ ထူးသံ
ကား မကြား။ ပလက်ဖောင်းတွင်ကား လူရှင်းစပြုပေပြီ။ ဒါနှင့်
တတိယတန်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“ဟေ့ . . . ကိုအောင်ထွန်း . . . ကိုယ်ဒီမှာ”

ဗျန်းရွှေအိမ်

သားရေသေတ္တာကို ဆွဲကာ . . . ရပ်နေသော ကိုနန်းနွယ်
ကို ပါဆယ်ခန်းရှေ့တွင် သွားတွေ့သည်။

“ကိုယ့်ဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ မင်၊ ဒုတိယခန်းရှေ့မှာ
အကြာကြီးပဲ သိပ်ရှော်တဲ့လူပဲ”

ကိုနန်းနွယ် ပြုံး၍နေလျက်

“ခင်ဗျားက ရှော်တာ ဒုတိယခန်းမှာ ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ
တတိယတွဲမှာမှ တကယ့်ရှမ်းပြည် လူအများစုကို တွေ့ရမှာမဟုတ်
လား၊ ဒါမှ ရှမ်းပြည်ကို လာလည်ရတာနဲ့တူမှာပေါ့။ အုပ်စိုးနေတဲ့
လူနည်းစုကို မတွေ့ချင်ပါဘူးဗျာ။ ရှမ်းတွေက အတော်ဆင်းရဲကြ
တယ်ဗျ ရိုးတယ်၊ ဖြူစင်တယ်၊ ဒါပထမထင်မြင်ချက်ပဲ ဒါ့ထက်
ရှမ်းမကလေးတွေက စာထဲကအတိုင်း နှုတ်ခမ်းနီပါးနီ နဲ့ပါက
လား သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်ဗျို့။”

မေဂျာအောင်ထွန်းက ရယ်မောကာ “ကိုယ့်လူ စွဲလာပြီ
ထင်တယ် လမ်းမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်များ တွေ့ခဲ့သတုံး ကဲလာ
. . . သွားမယ်၊ ဟေ့ စံတင် သားရေသေတ္တာ ဆွဲခဲ့ဟေ့ . . .”
ဒရိုင်ဘာစံတင်ကသားရေသေတ္တာကိုဆွဲကာ ရှေ့ကသွားနှင့်သည်။

“ရန်ကုန်သူတွေလို ဆေးချယ် မထားတော့ နင်းကန်ဖို့
မထားတော့ သူတို့အလှဟာ . . . သန့်ရှင်းတဲ့အလှ စွက်ဖက်ပြုပြင်
ခြင်းမပါတဲ့ နဂိုအလှဗျ . . . ဟင် . . . ကိုအောင်ထွန်း ဘယ်နဲ့လဲ”

ကိုအောင်ထွန်းမှာ ကာကီဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်ကို

လျှိုရင်း သူ့ကို ပြုံးပြကာ ကြည့်နေသည်။

“နောက် ဒီထက်သန့်တဲ့ သဘာဝအလှကို တွေ့ရပါဦးမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရွတ်တတ်တဲ့ ကိစ္စရဲ့ ‘အမှန်တရားသည်အလှ’ ဆိုတဲ့ လင်္ကာကို မဆိုဘူးလား . . . ဟား ဟား . . .”

“ဟုတ်လား . . . ရှမ်းပြည်နယ်လာရတာဟန်တယ်၊ ရှေးလူ့ရာဇဝင်ကို စူးစမ်းရှာဖွေရတာမျိုးလိုပဲ ဒါလဲ ရာဇဝင်ဆန်တာ၊ လူနေမှုထိုင်မှု၊ ရှေးယဉ်ကျေးမှုအစအနကို တွေ့ရတာ။ ရန်ကုန်မှာက အာဏာကို လိုက်နေတဲ့ တိုက်ပွဲပဲ။ ရာဇဝင်မဟုတ်ဘူး . . .။ ရာဇဝင်ကိုလုပ်နေကြတာ။ ခက်တာက ရန်ကုန်ကနေပြီး ဖဲကစားရင်း မိုင်များစွာဝေးတဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးကြိုးကိုင်နေကြတာပဲ . . .”

“ကဲ . . . ကားပေါ်တက်”

မညီမညာ ဖုထစ်ပြွမ်းသော ကားလမ်းကွေ့တစ်ခုကို ကျော်မှ လမ်းဖြောင့်သို့ ရောက်သည်။ အိမ်ယာတိုက်တာတို့မှာ ငွေလရောင်ဝယ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသည်။

“ရှမ်းတွေရဲ့ အရောင်ဟာ အနီရင့်၊ အပြာရင့်။ အဲဒီအတွဲဟာ ပင်ကိုအရောင်ဗျ။ နောက်ပြီး သူတို့အသားဟာ . . . နီချင်တယ်။ အသံဝဲတာက တစ်မျိုးပဲ၊ ချစ်စရာမကောင်းဘူးလား”

“ဟောဒါ ... ဈေးပဲ”

ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့်ထိန်နေသည်။ လဘက်ရည်ဆိုင်အရက်

ဆိုင် ခေါက်ဆွဲဆိုင် ကုန်စုံဆိုင် ရောင်းသော စတိုးဆိုင်ကြီးများ၊ တရုတ် ကုလားဆိုင်များသည် ဈေးရှေ့ကွက်လပ်တွင် ဘတ်စ်ကားများ စရရီဆိုက်ထားသည်။

“ရူခင်းကတော့ စိမ်းတယ်၊ ဆန်းတယ်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကနဲ့ လုံးဝမတူဘူး။ အညာဘက်ဆီလိုလဲ ခြောက်သွေ့သွေ့ မဟုတ်လှဘူးနော် . . . ဘိုဆန်ဆန် အိမ်လေးတွေ အတော်များတာပဲ”

ကားသည် တငြိမ်ငြိမ်ပြေးလျက်ရှိသည်။ လမ်းအကွေ့ကို ကျော်သောအခါ ရှေ့တွင်ပြာမှိုင်းသောလေဟာပြင်ကိုမြင်ရသည်။

“ဟော . . . ဟိုလရောင်အောက်က ကွက်လပ်ကြီးက လေယာဉ်ပျံကွင်းပေါ့။ အဲဒါကျော်ရင် လားရှိုးဟောင်း ရောက်တယ်။ လွယ်ယိုးလို့ပဲခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နေတာက လားရှိုးသစ်၊ ရုံးစိုက်တဲ့နေရာ ဆိုပါတော့လေ”

“ဗြိတိသျှကိုလိုနီဝါဒရဲ့ ကုလားထိုင်ခန်းပေါ့ဗျာ”

မကြာမီ ကားသည် ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ငွေလရောင်ဝယ် ပန်းရုံပန်းကူးဆောင်များ အလယ်မှ တိုက်ခံအိမ်။ လျှပ်စစ်မီးပွင့်ရောင်တို့သည် အပြင်သို့လျှံထွက်နေသည်။ ငွေလရောင်ပြာဝယ် ခန်းဆီးဇာက လွမ်းထားသော အဝါ၊ လေယာဉ်ပျံကွင်း ဘက်မှလာသော လားရှိုးလေသည် အေးမြ၍ ကညင်နံ့ဖြင့် သင်းပျံ့သည်။

‘မြဝတ်လွှာ’

(၇)

မြိုင်သည် ထမင်းစားခန်းတွင်ထိုင်ကာ ငွေခရင်းကို အဝတ်ဖြင့် ပွတ်သုတ်နေရာမှ ကားဆိုက်သံ ကြားလျှင် ကြားခြင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မြိုင်ရေ . . . ဧည့်သည်ပါတယ်ဟေ့ . . .”

ကိုအောင်ထွန်း၏ အသံမှာ ဂျင်နှင့်ကညင်နဲ့ ရောကာ ဝေ့ပါလာသည်။ မြိုင်သည်ဧည့်ခန်းဆောင်နှင့်ထမင်းစားခန်းအကူး အလယ်ရှိအပေါ်သို့တက်သော လှေကားထိပ် ကြေးပန်းအိုးဘေး တွင် ရပ်ကာ တထိတ်ထိတ်နှင့် . . .

ဧည့်သည်နှင့် ကိုအောင်ထွန်းသည် ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်သွား ကြရာ မြိုင်ကနောက်မှ လိုက်လာသည်။ ဆိုဖာပေါ်တွင် မထိုင်ရမီ ပင် ကိုအောင်ထွန်းက မြိုင်၏လက်ကိုလှမ်းဆွဲကာ ဧည့်သည်ဘက် သို့တစ်လှည့် မြိုင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်၍ “မြိုင်ရေ . . . ဟောဒါ

ကဗျာဆရာကိုနန်းနွယ်လေ . . . ကိုနန်းနွယ် . . . ဒါ ကျွန်တော့်
မြိုင် . . . မြိုင် . . . ဆိုတာ”

ကိုအောင်ထွန်းသည် ရယ်မောကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။
ကိုနန်းနွယ်နှင့် မြိုင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျနေသည်။

“ဩ . . . ဩ . . .”

ကဗျာဆရာက ဒါပဲပြောသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးမှာ
စကားသံထက် တာရှည်ခံသည်။ ပဲ့တင်ရိုက်ချက်မှာ အားကောင်း
သည်။

“ပြင်ဦးလွင်က ရိုက်လိုက်တဲ့ သံကြိုးစာရကထဲက မြိုင်တို့
လဲ မျှော်နေကြပါတယ် . . .”

သို့သော် မြိုင်၏ လောကဝတ်ယဉ်ကျေးမှုကို အပြုံးဖြင့်
ပင် ပြန်ကြားနေသည်။ အပြုံးနောက်တွင် ဘာရှိလိမ့်မည်လဲ၊
လောကဝတ်ကို လက်ခံသလား ပယ်သလား။

မြိုင်၏စိတ်ထဲတွင်ကား ကိုနန်းနွယ်၏ ရုပ်ပုံလွှာကို
ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူလျက်ရှိသည်။ သူဝတ်ထားသော မန္တလေးချိတ်ပိုး
ရေညှိ ရောင်နှင့် သက္ကလပ်မီးခိုးရောင်မှာ လိုက်သည်။
ဖီးသင်ခြင်းမရှိ သော ဆံပင်မှာ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ဖွာလျက်နေသည်။
ဆံပင်ကောက် ပုံမှာ အစပ်ထောင့်သော ကာရံလှိုင်းဆန်သည်။
သို့သော်လည်း ဆန်းသစ်ထူးခြားသည်။ ကာရံထောင့်သော်လည်း
အဓိပ္ပာယ် ကောင်းလှသည်။ သူ့ကဗျာလိုပါပဲ။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တည်ဆောက်ပုံမှာ သာမန်ပင်၊
မရှည်လွန်း၊ မပိန်လွန်း။ အနေတော်ဟု ခေါ်ရမလား၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့လေ။ ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းနဲ့ ခပ်
မတ်မတ် မားမားကြိုက်သူကတော့ ပျော့တယ်လို့ဆိုပေမပေါ့။

သူ့အပြုံးကိုတော့ စွဲရတော့မလို၊ ရွံ့ရတော့မလို။ မျက်နှာ
မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖော်ကျူးသော မှင်အမူအရာရှိသည်။ ဒါသည်
အခြားယောက်ျားများထက် အသေအချာထူးသည်ဟုထင်ရသည်။
အများအားဖြင့် လူတွေ၏မျက်နှာမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ ရယ်လျှင်
လည်း ရော့ရဲရဲ၊ ငိုလျှင်လည်းရှုံ့တွတွ၊ လွယ်ကူလှသည်။ ပေါ့
ပျက်ပျက် ရှိလှသည်။

သို့သော် ကိုနန်းနွယ်မှာ တွေးတောသော မှင်မူရှိသည်။
မျက်လုံးများမှာတွေးယင်း၊ တွေးနေသောအရာမှလွဲ၍အခြားအရာများ
ကို မေ့လျော့ထားသည့်ဟန်ရှိသည်။ မျက်လုံးရောင်မှာ မစူးရှ၊
သို့သော် လူအများမှန်းဆ၍ မရနိုင်သော အမြုတေရောင်
လျှပ်တပြက်။

အပြုံးကား ကြယ်ပွင့်လို တောက်ပသည်။ တည်မြဲ
သည်။ နက်ရှိုင်း၍ အေးမြကြည်လင်လှသည်။ ပျော့သည့်အရာကို
စွဲအောင်ဆွဲနိုင်၍ မာသည့်အရာကို တွန်းလှန်ပစ်နိုင်လိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်နယ် လာလည်ချင်တာ ကြာလှပြီ။
စမ်းရေယဉ်၊ ပန်းတော၊ နှင်းမြူ၊ လိမ္မော်ခြံတွေထဲမှာ လျှောက်သွား

ချင်နေတာ၊ နောက်ပြီး ချယ်ရီပန်းကလေးတွေကိုလဲ နမ်းချင်တယ်”

ချယ်ရီပန်းရောက်မှ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသည်။ မြိုင်မှာရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့စာအုပ်ထဲရှိ ‘အိပ်မက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံ’ ဆိုသော ကဗျာကို သတိရမိသည်။ သို့သော် မြိုင်မှန်းထားသော အိပ်မက်ထဲမှ ကဗျာရှင်၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ယခုတကယ်တွေ့ရသော ရုပ်ပုံလွှာမှာ မတူပေ။ အိပ်မက်ထဲကပုံမှာ သက်တန့်ရောင်များ ဖြင့် ရစ်ပတ်သန်းလျက် ယခု ကိုနန်းနွယ်မှာ။

“ခင်ဗျား ညစာ မပြီးသေးဘူး မဟုတ်လား”

ကိုနန်းနွယ်က နှုတ်ခမ်းကို အနည်းငယ်ကိုက်ထားရင်း

“သီပေါဘူတာက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ ကိတ်မုန့် ဒါပဲ . . . ဒါပေမယ့်”

“အို ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ညစာစားကြတာပေါ့။ မြိုင်ရေ ကိုယ်တို့ ထမင်းစားရအောင်ကွယ် . . .”

“မြိုင် အဆင်သင့်လုပ်ထားပါတယ်၊ ကိုကို ကိုနန်းနွယ် ကို ထမင်းစားခန်းထဲ ဖိတ်ခွဲပါလားကွယ်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မြိုင်သည်စကားသိပ်ပြော၍ မရပေ။ စကားလုံးများမှာမေ့၍သာသွားသည်။ ကိုနန်းနွယ်နှင့်သူ့ယောက်ျား တို့မှာ ကျောင်းတုန်းက အဖြစ်အပျက်များကို စမြုံ့ပြန်ကာ တဟားဟား ရယ်နေကြသည်။ ကိုအောင်ထွန်းမှာ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်သည်။

“လုပ်ပါဦးကိုနန်းနွယ်ရှမ်းပြည်မှာဘရန်ဒီကောင်းတယ်ဗျ”
ကိုနန်းနွယ်သည် ပယင်းရွှေရောင်ခွက်ကို နည်းနည်းမော့
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကသိပ်လုပ်လို့မရဘူး။ နွေးရုံ၊ပူရုံ၊လှုပ်ရှားရုံပဲ”
မြိုင်သည် မသိမသာခိုးကြည့်ကာ ကိုနန်းနွယ်၏ အပြု
အမူကို အကဲခတ်နေသည်။ ငွေစိုက်အိုးထဲမှ ချယ်ရီအနီသည်
ပယင်းရောင်ဝယ် သွားထင်နေသည်။ ပတ္တမြားနှင့် ရွှေ။

“ကိုနန်းနွယ် . . . ဟင်းထည့်ပါ . . . မြိုင်တို့ဆီမှာ ဝက်
ပေါင်ခြောက် အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဒီလိုမလတ်
ဆတ်ဘူး၊ အရသာလဲပိုရှိတယ် . . .” မြိုင်သည် ပန်းကန်ကိုမ,ကာ
ထိုးပေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . စားပါတယ်” ဟုပြောကာ ထိုးပေးသော
ပန်းကန်မှ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို ယူကာ ကော်ထည့်လိုက်သည်။

သူ့မှာဟန်ဆောင်မှု မရှိဘူး။ ထမင်းစားတာလဲသိပ်ဣန္ဒြေ
မလုပ်ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားတယ်ဟု မြိုင်ကတွေးသည်။
အခြားဧည့်သည်များမှာ ဣန္ဒြေလုပ်ကာ အလှစားကြသည်။ သူက
ပင်ကိုရိုးရိုးပင်။

မြိုင်မှာ နည်းနည်းရဲလာပေပြီ။ မြိုင်၏ အကြည့်မှာ ရဲရင့်
လာလေပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါကိုနန်းနွယ်၏ အကြည့်နှင့်တိုက်မိသည်။
အိုး . . . ။

“ခင်ဗျားစာထဲကအတိုင်း ကဗျာစပ်ရအောင် လာတယ် ဆိုတော့ ဒီမှာကြာကြာနေပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ဧည့်သည်ကို အင်မတန်မျှော်တာ။ ကျွန်တော်ဆို တစ်နေ့တစ်နေ့ ရုံးနဲ့ကလပ် မှာ အချိန်ကုန်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတောသွားရတယ်။ ဒါပဲ”

“အန်းဟန် . . .”

“မြိုင်က စာဖတ်ဝါသနာပါတော့ ဟန်ကျတာပေါ့ မြိုင်က တစ်နေ့လုံး စာဖတ်နေတာများတာပဲ”

ကိုနန်းနွယ်၏အပြုံးမှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ မြိုင်ကရှက် သွားသည်။ဝင်းလက်သောအပြုံးတွင်တစ်စုံတရာ မှန်ရစ်နေသည်။ မိန်းမတွေ စာဖတ်နေတာကိုပဲ မယုံကြည်သလား။

“မြိုင်က ကဗျာ သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ခင်ဗျားရေးတဲ့ဟို စာအုပ်ဟာ ဘာ . . . ဘာ . . . မြိုင် . . . ဘာလဲ မြိုင်ဆီမှာတောင် ရှိသေးတယ်လေ . . .”

“ကဗျာတိုင်းပြည် . . .”

မြိုင်ကရှက်ရှက်နှင့် ထောက်ပေးလိုက်ရသည် . . .။

ကိုနန်းနွယ်က သူ့ကိုအကြည့်ဖြင့် လေ့လာနေပုံရသည်။

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ဗျာ၊ ကိုနန်းနွယ် ကျွန်တော်က ကဗျာမဖတ်တတ်ဘူး၊ ဖတ်လဲ အဓိပ္ပာယ်နားမလည် ဘူး၊ ကဗျာကကြာတယ်၊ ရုပ်ရှင်သာ ကြည့်လိုက်ချင်သေးတယ်။ ရုပ်ရှင်တောင် သတ်ပုတ်တာမှ ကြည့်ချင်တာ အလွမ်းဆိုရင်

စိတ်မရှည်ဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ကိုအောင်ထွန်းက ရယ်မောနေစဉ်၊ မြိုင်မှာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားသည်။

“ကဗျာတိုင်းပြည်ထဲမှာ ကိုနန်းနွယ်ရေးတဲ့ ကဗျာတွေ အကုန်မပါပါဘူးနော် . . . နောက်မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ပါတာတွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား . . . ဟင် . . .” ဟု မြိုင်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ကဗျာတွေ ကျန်ပါသေးတယ်။ ခက်တာက အဲဒီကဗျာစာအုပ်ဟာမစွန့်ပါဘူး။ ကဗျာချစ်တဲ့ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးက ထုတ်လို့သာ စာအုပ်အဖြစ်ထွက်လာတာပါ။ သုံးပုံနှစ်ပုံ လောက်ကျန်တယ်။ ရှုံးတာပေါ့၊ တကယ်ဆိုတော့လဲ ကဗျာဖတ်တဲ့ လူနည်းပါတယ်။ စာကိုတွေးပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက် ဖတ်တဲ့အကျင့် စာဖတ်သူတွေမှာ မရှိသေးပါဘူး။ စာကို အပျင်းဖြေအချိန်ဖြုန်းဖို့ လောက်သာ ပေါ့ပေါ့ဖတ်ကြတာများတာပဲ။ စာဖတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ အပျင်းဖြေသူလို့ ခေါ်သင့်တာပဲ။ စာပေအရသာကို သိလာမှ ကဗျာလဲ ထင်ပေါ်လာမှာ . . .”

“မြိုင်ရေ . . . သစ်သီးလုပ်ပါဦး”

မြိုင်မှာ ကိုနန်းနွယ်၏ စကားကို နားထောင်နေရာမှ ထကာ ရေခဲစိမ် သစ်သီးများကို စီစဉ်ပေးရပြန်သည်။

“ကဗျာဆိုတာ တစ်ခေါက်ဖတ်ရုံနဲ့ ပြီးတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ပထမတစ်ခေါက်မှာ ဇာတ်လမ်း သဘောလောက်

တော့ ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်ရမှာပဲ . . . အသေးစိတ် အနုလေးတွေ သိချင် ထိချင်တော့ နောက်ထပ်ဖတ် . . . အဲဒီလိုနဲ့ ထပ်ဖတ်ရင်း သိမ်မွေ့ နုနယ်တဲ့ အစက်ကလေးကအစ မြင်ရလာ။ ဒီတော့မှဘဲ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကြည်နူးမှုကိုရတယ်လို့ထင်တယ်။ ထပ်ပြီး ဖတ်ချင်လေ စွဲလာလေ၊ ဒါဟာကဗျာရဲ့ အာနိသင်ပဲ . . .”

ထမင်းစားခန်း၌ကား ရေခဲစိမ်သစ်သီးနှင့် အရက်ငွေ့သည် ရစ်ဝဲလျက် ရှိလေသည်။

(၈)

လမ်းလျှောက်ရအောင်မြင် တဲ့ . . .

ထူထပ်သော ကညင်ပင်များအလယ်၌ လမ်းကြားကလေး ရှိသည်။ အပေါ်၌ကား အရွက်များဖြင့် ရှက်မိုး၍ နေသည်။ လမ်းအဆုံးကို မျှော်ကြည့်၍ မြင်ရသည်။ ဟောဟိုရှေ့က ပြင် ကလေးလေ လာ . . . လာ။

သူနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ လမ်းမှာ နေ ပြောက်များကြောင့် အကွက်ကွက် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတရံ အပေါ်မှာ တွဲလောင်းကျနေသော အရွက်အကိုင်းများကို ဖယ်ကာ ငုံ့သွားရသည်။

လမ်းအဆုံးသို့ ရောက်လုရောက်လုနှင့် လျှောက်သွားကြ သည်။ နှစ်ယောက်သား စကားပြောလာလိုက်ကြသည်မှာ စုံလို့။ နတ်ရှင်နောင်၊ ရှယ်လီ၊ လာမဲရား၊ အိုမာခရမ်း၊ မာယာကော့စကီ၊ အော်ဒင်၊ နီရူဒါ။ ကဗျာတွေအကြောင်းချည်းပဲ။ မောဘဲမမောနိုင်။

ဗျန်းရွှေအိမ်

သူကချည်း ပြောတယ်လို့ထင်တာပဲ။ ကဗျာ မမှန်းနိုင်တဲ့ ကဗျာ။
 မရောက်သေးဘူးလားကွယ်။ လမ်းဆုံးမှ အပေါက်ဝကို
 လှမ်းမြင်ရပြီ။ သူ့အသံမှာတိုးလာသည်။ ပြောရလွန်း၊ ရွတ်ဆိုပြရ
 လွန်းလို့လား။ ဒါနှင့် တောမှ ထွက်လိုက်သည်။

သူဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ရှင့် - ရှင့် . . . သူကော။
 ရွှေရောင်ပင့်ကူအိမ်ကြီးထဲရောက်သွားပြီ။ မွန်းလိုက်တာ တလက်
 လက် တောက်ပနေသော ရွှေမြင်၊ ရွှေမြှေးများမှာ တင်း-တင်းလာ
 ပြီး အလို . . . မြိုင်,မခံနိုင်တော့ဘူးကွယ်။

ရွှေပင့်ကူကြိုးသည် တင်းရာမှ ဂီတသံထွက်လာသည်။
 ပင်ကူစောင်းကြိုးများမှ တေးသံသည် အံ့ဩဘွယ်ရာ ပေါ်ထွက်၍
 လာသည်။ ချောက်အိပ်မက်လည်းကွယ်လေပြီ။

မြမြမောင်းမောင်း
 ပြာအညိုရွှေ
 တိမ်ခြေငွေနှင်းပေါင်း
 ဝေစီစီ . . .

မြိုင်မှာ အိပ်မက်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။
 ညကစကားကောင်းနေသဖြင့် ညဉ့်နက်မှအိပ်ပျော်ရာ ဖန်နေသော
 မျက်လုံးကို ပွက်ကာ အခန်းကိုကြည့်နေမိသည်။ လွယ်ယိုး
 ကညင်တောမဟုတ်။ အိပ်ခန်းဆောင်။ အောက်ထပ်မှ မြမြမောင်း
 မောင်း၊ စန္ဒယားသံမှာ ပျံ့၍ထွက်လာသည်။ ဘယ်သူများ

တီးတာပါလိမ့်၊ ကိုကိုဆိုတာ လေတောင်မချွန်တတ်ပါဘူး။ မြိုင်
သည် ကပြာကယာအိပ်ယာမှလူးလဲထကာ အမြန်ဆုံးမျက်နှာသစ်
ပြီး အောက်သို့ပြေးဆင်းသည်။ စန္ဒယားသံမှာ နွေဦးသစ်ရွက်ရော်
များ ပြေးသလိုပင်၊ ခပ်လွင့်လွင့်၊ ခပ်ဝဲဝဲဝေ့လည်ဝေ့လည်။

သဇင်၊ ခယား၊ စကား၊ စပယ်၊

စမ္မိရွှေသွယ်

ဝတ်မှုပုံ့လှယ်မွှေး . . .

မြိုင် စန္ဒယားအပါး လာရပ်သဖြင့် ကိုနန်းနွယ်သည်
လက်သံကိုနှေးလိုက်သည်။ မေဂျာအောင်ထွန်းမှာ ဆိုဖာထက်တွင်
ဆေးပြင်းလိပ် ဖွာလျက်ရှိသည်။

“အို . . . ဆက်တီးပါရှင် . . . တီးပါ . . . မြိုင်က ဘယ်
သူများလဲလို့ပါ” မြိုင်က အားနာစွာနှင့် တောင်းပန်သည်။ မြိုင်မှာ
ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အသံပင် တုန်နေသည်။

ကိုနန်းနွယ်၏ဂီတမှာ တကယ့် အနုပညာဆန်သည်။
သစ်ရွက်ရော်များကို လေကပင့်လိုက်သည့်အခါ ကမျောသောပါး
လွင့်သွားသလို အသံတွေလည်းဆက်ကာ လွင့်တိုက်သွားသည်။
အဆက်ကလေးတွေ၊ အစက်အစက်တွေးတောနေသလို။

လေဝန်းရစ်ခါခွေ

ရွက်ရော်ကြွေနေမှုးမှုး

အခုမှတကဲ့ အနုပညာမှုကို တွေ့ရတာပဲ၊ တချို့များ

မြမြမောင်းမောင်းကို တီးတာ ပျော်စရာဖြစ်နေတယ်။ ထပဲကရ တော့မလို။ အခုဟာက နွေရာသီ သစ်ရွက်ကြွေပုံကို ဖော်သွား တာ။ မေ့ရက်ကယ် နေနိုင်တယ် အပိုဒ်များ အသာကလေးတို့ပြီး၊ ခပ်ညက်ညက် တီးလိုက်တာ လွမ်းစရာပဲ။ အသံလေးက တိုးပြီး ပျော့လာတယ် . . . အသံကိုက ရင်ထဲကို လာရိုက်တာပဲ။

သီချင်း ဆုံးသွားသောအခါ မြိုင်မှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ချီးကျူးစကား ပြောရမည်ကိုပင် မေ့နေသည်။ မျက်လုံးပေါ်တွင် မျက်ရည်များပင် ဝဲလာသည်။ မြင်များသွားမလား သူ၏အကြည့် က နှိုးလိုက်မှ သတိရသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ မြိုင်က အဲဒီလိုဂီတမျိုး နားထောင် ချင်တာ ကြာပြီ။ ကိုကိုက ကိုနန်းနွယ်စန္ဒယားတီးတတ်တာ မပြော ဘူးကွဲ့။”

မေဂျာအောင်ထွန်းသည် ဆေးလိပ်ပြာချွေချရင်း . . .

“ကိုယ်လဲ မေ့နေတယ် ကျောင်းတုံးက ခင်ဗျားသိပ်မတီး ပါဘူး ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုနန်းနွယ်”

“ကျွန်တော်က ပွဲတွေလမ်းတွေမှာတီးလေ့မရှိဘူး။ တစ်ခါ တလေ စိတ်ထဲမှာ ရွလာမှ တီးတာပဲ။ လူတွေကိုဖြေဖျော်ဖို့၊ ကပွဲ တွေမှာ ဂီတအလှပြဖို့ဟာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့အနုပညာ အတွင်းစိတ်က လှုံ့ဆော်ရင် ခလုတ်တွေမှာ ဂီတကို ရှာဖွေစမ်းသပ် ကြည့်တာပဲ။ ညကြီးသန်းခေါင်ဖြစ်ဖြစ် လင်းအာရုဏ်ဖြစ်ဖြစ်

တီးချင်ထတီးတာ . . . စင်စစ်တော့လဲ ဂီတဆိုတာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု (Emotional) ပါပဲ မဟုတ်လား မြိုင်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြားလိုက်ရရင် တကယ့်ကို ခံစားရပြီး ရင်ထဲမှာတလှုပ်လှုပ်နဲ့ လှုပ်ရှားလာရမှာပဲ။ ဒါက နားထောင်သူအဖို့ပဲ . . . ”

မြိုင်၏ မျက်လုံးအကြည့်ထဲတွင် ချယ်ရီနီ ပေါ်နေသည်။ အနီရောင်မှာ မျက်ရည်စကြောင့် စိုရွန်းသည်။

“ဟုတ်တယ် မြိုင်လဲ ဒီလိုပဲထင်တယ်”

“ဂီတကို စပ်သူအနေကတော့၊ ဂီတပရိသတ်ကို စိတ်ကူးယဉ်တိုင်းပြည်ထဲရောက်အောင် ခေါ်ဆောင်နိုင်ဖို့ တံခိုးတေဇာရှိရမယ်။ ဂီတဝေဖန်သူ ဒန်တန်က ဒါကို ပဉ္စလက်လို တံခိုးတေဇာလို့ဆိုတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပဉ္စလက်ကိုယုံတယ်။ တစ်ခါတလေစိတ်ပါတဲ့အခါ တီးနေရင်း အလုံးကလေးတွေဟာ လေ ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိဘူး။ ပေါ်ပေါ်လာလိုက်တာ။ အဲဒါ လျှပ်ပြက် လိုက်သလိုပဲ။ နောက်တစ်ခါအဲဒီလို အချိန်မျိုး ရချင်မှ ရတာ၊ သိပ်ဆန်းတာပဲ . . . ”

ချယ်ရီနီသန်းနေသော မဟော်ဂနီအညို မှန်တွင်ကား မြိုင်၏ မျက်နှာသည် တောက်ပနေ၏။ စကားပြောရင်းကိုနန်းနွယ်သည် တစ်လုံးစနစ်လုံးစခေါက်လိုက်ရာ ရေပေါ်သို့ လေပံသီးများ ကြွေကျသလို ပလုံသံများ မြည်သွားသည်။

“တစ်ခါတလေမယ် တီးနေရင်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆန်း

ကြယ်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တိုင်းပြည်ထဲ ရောက်သွားတတ်တာပဲ။
 ဘေးကဟာတွေ အကုန်မေ့ပြီး တေးသံယဉ်တွေကြားထဲမှာ တဝေ
 ဝေနဲ့မျောပါပြီး တမော့မော့နဲ့ နေလိုက်တာ။ အိပ်မက်တစ်ဝက်၊
 နိုးတစ်ဝက်နဲ့ တေးသံကမ္ဘာထဲ လျှောက်လည်တော့တာပဲ။ တစ်ခါ
 တလေလဲ ဘာမှန်းမသိဘူး . . . ဂယောင်ကတန်းနဲ့ အသံတွေကို
 ရှာမိတာပဲ . . . ၊ တစ်ခါတခါတော့လဲ . . . ပန်းချီရေးဆွဲသလို၊
 စိတ်ကူးထဲမှာ မှန်းထားတဲ့ပုံတစ်ပုံကို အသံနဲ့ရအောင် ဖန်ဆင်း
 ကြည့်တာပဲ။ ကောင်းရင်လဲ လိုတဲ့ပုံ ရတာပေါ့လေ”

ဂျီသံခလုတ်တစ်ခုမှာ လေးနက်သဖြင့် ထပ်ကာ ကြည့်
 နေသည်။

“ဂီတမှာ ဒီပြင်အနုပညာနဲ့ မတူတာရှိတယ် . . . ။
 ရုပ်ထုတစ်ခု ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဆိုရင် အကြာကြီးရပ်ပြီး တွေး
 တောကြည့်နိုင်တယ်။ နားမလည်မခြင်း ရပ်ကြည့်ထွက်မပြေးဘူး။
 ကဗျာဆိုရင်လဲ ဒီလိုပဲ ထပ်တလဲလဲပြန်ဖတ်နိုင်တယ်။ ဂီတက မ
 ဟုတ်ဘူး၊ အသံတွေဟာ ငြိမ်ရပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြေးလွှားနေ
 တာ၊ အဲဒီတော့ အသံထွက်လာတုံး ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုကို ပေး
 စွမ်းနိုင်ရတာ၊ ဒါကြောင့် ဂီတဟာ ရင်နဲ့ပိုနီးစပ်တယ်။ ဦးနှောက်
 နဲ့ဝေးသလား မပြောတတ်ဘူး။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ပြောနေစဉ် ကိုနန်းနွယ်က ခြောက်ပေါက်သံများ စမ်း
 နေသည်။

မြိုင်က စန္ဒယားအဖုံးပေါ်တွင် လက်ထောက်ရင်း ချယ်ရီ ပွင့်တစ်ပွင့်ကိုပွတ်ကာ၊ ပွင့်ချပ်ကိုဖြန့်ရင်း “မြမြမောင်းမောင်း ထဲက ခြောက်ပေါက်အတောတွေကို တစ်ခုနဲ့တစ်ခုမတူအောင် ခွဲပြီးတီးတာ မြိုင်သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ အပိုဒ်သုံးပိုဒ်မှာ အကျော့နဲ့ ဆိုတော့ အတောခြောက်ခါပါတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကိုနန်းနွယ် တီးတာ ခြောက်မျိုးပါတယ်။ မြိုင်လဲဒီလိုတီးတတ်ချင်တာပဲ”

သီချင်းတင်သောစတင်၏ ပန်းခက်များကြားမှ ကိုနန်းနွယ် သည် ခပ်လျော့လျော့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ... ဒါကတော့ သီချင်းကို ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ်တီး ပြီး ‘ဖော်’ ရတာပဲ။ ဒါမှလဲ ကျွန်တော်တော့ ကျေနပ်တယ်လေ။ ပင်ကိုတီးကွက်အတိုင်း ရအောင်ခေါက်နေရင်ဘယ်မှာ တီထွင် ဆန်းသစ်မှုပါမလဲ။ အထူးသဖြင့် သီချင်းကြီးကို ကိုယ့်လက်ရာ နဲ့ကိုယ် ဖော်ဖော်ကြည့်ချင်တယ်လေ။ Interpretation ပေါ့”

“မြိုင်လဲ ဒါကို သဘောတူတယ်။ ဒါပေမယ့် မြိုင်မှာဖော် နိုင်တဲ့အားက မရင့်သန်ဘူး။ တချို့တီးကြတာက ရှေးမှုအတိုင်း ဆိုပြီး ပုံသေတီးကြတယ်နော်။ ဘယ်နှစ်ခါတီးတီး ဒါပဲ။ အရပ် ကို သံပတ်ပေးသလိုပဲ။ ကာရံက အသေကြီး . . .”

ကိုနန်းနွယ်မှာ မြိုင်၏ ဂီတ၌ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို စိတ် ဝင်စားသည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ် . . . သူတို့မှာ ဖမ်းလို့မရတဲ့မှု

ကို အယူသီးစွာ လိုက်နေတာနဲ့ အိုသေကြမှာပဲ။ သိပ်ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော်က ရှေးပုံပန်းကို ဖျက်ပစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှေးပုံပန်းထဲက ခေတ်ဆန်းပုံပန်း ဆင်းသက်လာရမှာကို နားလည်တယ်။ ရှေးမူထိန်းသိမ်းခြင်းကို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်တယ်။ တီထွင်ဆန်းသစ်မှုကို ပယ်ပြီး၊ ရှေးအစဉ်အလာကို အတွင်းတွယ်ကပ်နေတာတော့ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ဆိုဖာထက်တွင် ထိုင်နေသော မေဂျာအောင်ထွန်းသည် နောက်ထပ် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ထပ်ညှိကာ “ကိုယ်တို့မေ့နေကြတယ်။ မြိုင်ကို လွှတ်ရည်သောက်ရအောင် စောင့်နေကြတာ . . . ထမင်းစားခန်း သွားကြမယ်” ဟုဆိုပြီး နေရာမှ ထလိုက်သည်။

မြိုင်က “ဟုတ်လားကိုကို . . . အားနာစရာကြီး မြိုင်က စန္ဒယားနားထောင်နေတာနဲ့ . . . လာ . . . ကိုနန်းနွယ် . . .”

ကိုနန်းနွယ်သည် စန္ဒယားအဖုံးကို အသာပိတ်ကာ “စန္ဒယားက ပြင်သစ်လုပ် ‘ပလေရယ်’ ဆိုတာပဲ။ အသံဒီထက် ညက်ရင်ကောင်းမယ်။ ညာသံက နဲနဲမာချင်တယ်နော် အမြည်ကတော့ အတော်ပါပဲ ကျွန်တော်က ညက်ပြီး၊ ပီမှ ကြိုက်တယ်။ ဥပမာ အလိုမ့်လေးတွေဆိုရင် အသံပြီမှ နောက်ဆက်ပြီး လိုမ့်ဖို့ ရာ စိတ်ကူးရတာ။ ဒါထက်မြိုင်တီးတာ မကြားရသေးဘူး . . .”

“အို . . . မြိုင်မတီးတတ်ပါဘူး။ သိပ်တတ်တဲ့လူရှေ့ဆို

သာမတီးတတ်မှာ”ဟုမြိုင်က ရှက်နေသည်။ ချယ်ရီနီမှာ မြိုင်၏ပါး
တွင်ခိုကာ ပွင့်လေပြီ။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး သူများတီးရင်
တော့ နားထောင်တတ်တယ်။ ဒါတောင်ထူးမခြားနားတို့ ဘာတို့ဆို
ပျင်းတယ်။ ကာလပေါ်မှ” ဟုဆိုကာ ကိုအောင်ထွန်းသည် ရယ်မော
ပြီး ထမင်းစားပွဲကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ကော်ဖီငွေသည် သင်းမြမြ။

မြိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးသည်။

“သကြားတော့ ကြိုက်သလိုထည့် . . .” ဟု ဆိုကာ
မြိုင်သည် ကော်ဖီရည်ထဲသို့ နို့ခရားကိုငဲ့ကာ ထည့်ပေးရင်းသကြား
ခွက်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ညနေ ယူနန်-ဗမာလမ်းကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာက ထမင်း
စားဖိတ်ထားတယ်” ဟု ကိုအောင်ထွန်းက သကြားဇွန်းနှင့် မွှေ
ရင်း ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုကို ဒီညအိမ်မှာ မစားဘူးပေါ့ . . . ။
ပွဲပြီးပြီးချင်း ပြန်လာနော် ဒါပဲ . . . အရက်ပါတီနဲ့ မသွားနဲ့။
ဧည့်သည်လဲ ရှိရက်သားနဲ့ကွယ်” မြိုင်၏ စုထားသော နှုတ်ခမ်းမှာ
ချစ်စဖွယ်တွန့်နေသည်။

“ဒီမှာ ဒီလိုအပေါင်းအသင်းလဲ ရှိတာပဲဗျ” ဟု ကိုနန်း
နွယ်ဘက်သို့လှည့်ကာ “လားရှိုးမှာ အရက်ကပဲ ထကြွမှုကို

ပေးတာပဲ။ ရန်ကုန်မှာလို ပျော်စရာပါးစရာများတာ မဟုတ်ဘူးဗျ
အရာရှိတွေစုံတဲ့ ကလပ်နဲ့အိမ်။ ဒါပဲရှိတယ်”

“ကိုကိုဇနီးမြိုင်ကော ဘယ်သွားထားမလဲ”

မြိုင်၏အသံမှာ မေတ္တာနှင့်ဒေါသစပ်ထားသည်။

“မြိုင်မှာက ကဗျာစာအုပ်နဲ့ စန္ဒယားရှိတယ်။ မြိုင်လဲ
ကဗျာဖတ်နေရရင် ကိုကိုကို သတိမရပါဘူးကွာ”

“တစ်ခါတလေ စာအုပ်အသစ်ဖတ်ရလို့ စွဲနေရင်ပါ
ကိုကိုရယ်။ ဟုတ်တယ်လေ စာကသိပ်ကောင်းနေရင် ဘေးကို
ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး”

မြိုင်သည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို လှည့်ရင်း ပြောသည်။
ကိုအောင်ထွန်းက လားရှိုးအကြောင်း ရယ်ကာမောနှင့် ကိုနန်းနွယ်
အားပြောပြနေသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီရှမ်းမ၊ ဂျင်နှင့်ဗားမု၊ ဘော်
ကြိုပွဲ။ ကျောက်မဲလိမ္မော်သီး၊ အရာရှိကလပ်။ တိုးနယားအက။

ကော်ဖီပြီးလျှင် လှော်ထားသော တရုတ်လွှက်ရည် အ
ကြမ်းကိုသောက်ရင်း စကားပြောနေကြသည် . . .။ လွှက်ရည်မှာ
မွှေးမွှေးသင်းသင်း။ လွှက်ရည်ဝိုင်းတွင် စကားကောင်းတတ်သည်။
ကိုနန်းနွယ်က မြန်မာစာပေ၊ ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း၊ ခေတ်စမ်းကဗျာ
အကြောင်းပြောသည်။

(၉)

“မြိုင် . . . မြိုင် . . .”

ဆင်ဝင်ဘက်မှ မိန်းမသံတစ်သံထွက်လာသည်။ အသံမှာ ခပ်ဝဲဝဲ။

“အေမီထင်တယ်” ဟုဆိုကာ မြိုင်သည် ဆင်ဝင်ဘက်သို့ ထသွားသည်။ ကိုနန်းနွယ်လည်း ကုလားထိုင်မှ ထ၍ ဧည့်ခန်းဆီ သို့ သွားလေသည်။

ဆင်ဝင်အောက်တွင်ကား ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ ဂျာကင် အပြာနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် ဘိုင်စကယ်ဘေးတွင်ရပ်ကာ မြိုင် နှင့် စကားပြောနေကြသည်။

“ကိုယ်လွယ်ရိုးဘက်က ပြန်လာတာ၊ ယူနန်မြန်မာလမ်းမ ကြီးမှာ ဘိုင်စကယ် လျှောက်စီးတာ သိပ်စီးလို့ ကောင်းတယ်။ အမ်းစတေရှင် (လက်နက်ရုံ) ဘက်အထိ ရောက်တယ်။ ဒီတစ်ခါ

ကားဆိပ်မှာ . . . ကားတွေတော်တော်များများ တွေ့ရတယ်ဆရာ”
ကရင်လိုလို အင်္ဂလိပ်လိုလို အသံဝဲသည် ဧည့်ခန်းဆီသို့
ဝေ့ပါလာသည်။

“မဝင်တော့ဘူးလားအေမီ . . . ကော်ဖီသောက်သွားဦး
လေ . . . အားရဲ့လား” ဟု မြိုင်က ဘိုင်စကယ်မှ ခေါင်းလောင်း
ကို တတင်တင် လှုပ်ကစားရင်း မေးသည်။

“အားပါတယ်။ ဂျူတီက ၁၂ နာရီမှဝင်ရမှာ မနက်စာပါ
ကျွေးမှ ဖြစ်မယ်ဆရာ . . .”

ကပြားမကလေးသည် ဘိုင်စကယ်ကို ထောင်ကာမြိုင်၏
လက်ကိုဆွဲ၍ အထဲသို့ဝင်လာသည်။

“ကိုယ် ကော်ဖီသောက်ပြီးပါပြီ။ စန္ဒယားတီးချင်တယ်”
ကပြားမကလေးသည် ဖျပ်ဖျပ်လပ်လပ်ပင်ဧည့်ခန်းထဲ ရှိ
စန္ဒယားအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ကြည့်
နေသော ကိုနန်းနွယ်ကို မြင်သဖြင့် အနည်းငယ် ရှုံ့သလိုဖြစ်သွား
ပြီးမှ စန္ဒယားခုံပေါ်တွင် ခပ်လန့်လန့်နှင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မြိုင်က မပြောဘူးကွဲ့ . . . ဧည့်သည်ရှိတာကို” မြိုင်
အားတိုးတိုးပြောသည်။ မြိုင်မှာ ခပ်တင်းတင်းလေးပြီးနေသည်။

ကပြားမလေးသည် ဖွာနေသော ဆံပင်ကို တစ်ချက်
လက်နှင့်သပ်ပြီး အင်္ဂလိပ်သံများကို လျှောက်စမ်းနေသည်။ ခါတိုင်း
လောက် ရဲရင့် ပေါ့ပါးခြင်းမရှိ။ ကိုနန်းနွယ်သည် စာအုပ်

လှန်ရာမှ နားစွင့်နေသည်။

“ကိုယ် ဘာတီးရမလဲ ရို.စ်မာရီ တီးမယ်နော်”

“ယူသဘော . . .”

မြိုင်က စန္ဒယားအဖုံးပေါ်တွင် လက်ထောက်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး တွေးသလို လုပ်နေသည်။ ရို.စ်မာရီ သီချင်းသည် ခပ်ကြဲကြဲပေါ်လာသည်။

“မဆိုဘူးလား အေမီ”

အေမီသည် ခလုတ်များကိုနှိပ်ရင်း အသာအယာခေါင်းခါသည်။ တေးသည် တီးစက ခပ်ဆွဲဆွဲနှင့် အဆုံးသတ်ကျမှ သွက်လက်လာသည်။ အဆုံးပိုဒ်ကား ရွှင်လန်းသည်။

“သူလဲ စန္ဒယား တီးတတ်တယ်” ဟု သီချင်းဆုံးလျှင် မြိုင်ကဧည့်သည်ဘက်သို့ လှည့်ကာ တိုးတိုးပြောသည်။ အေမီက အသာအယာလှည့်ကြည့်သည်။ အကြည့်သုံးခုသည် လမ်းတွင် တွေ့ကာ တိုက်မိလေပြီ။

“ကိုနန်းနွယ်ကို အေမီနဲ့ အသိဖွဲ့ပေးရမယ် . . .” မြိုင်ပြောနေစဉ် ကိုနန်းနွယ်သည် စန္ဒယားအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဒါ အေမီလေ မြိုင်သူငယ်ချင်း၊ ဒိုင်အိုမှာထဲက တစ်တန်းထဲပေါ့ . . . ဒါက ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာနန်းနွယ်ဆိုတာ” ကိုနန်းနွယ်မှာ သူ၏အပြုံးဖြင့်ပင် ပြန်ကြားသည်။ အေမီသည် နီရဲသောနှုတ်ခမ်းဖြင့်ပြုံးကာ . . . “တွေ့ရ

တာ ဝမ်းသာပါတယ်။ နယ်ကိုလာလည်တာ ထင်ပါရဲ့နော် . . .”

မြိုင်ကဝင်၍ “ကဗျာစာအုပ် ရေးရအောင် . . .လာလည်တာ မြိုင်ဆီမှာရှိတဲ့ ‘ကဗျာတိုင်းပြည်’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ဟာ ကိုနန်းနွယ်ရေးတာပေါ့ . . .”

“မြိုင်ဆီက ကျွန်မ ဖတ်ဖူးပါတယ်”

အေမီ လက်သည်းကလေးများကို ပွတ်နေသည်။

တကယ်ပဲ ကဗျာဖတ်သလား။

“ဆယ်တန်းအောင်တော့ အေမီက ဆေးကျောင်းတက်သေးတယ်။ နောက် တစ်နှစ်ပဲနေပြီး ဆရာမဘက် လိုက်တာ။ ဒပ်ဖရင်က ဆင်းဆင်းခြင်းလိုလိုပဲ လားရှိုးဆေးရုံရောက်တာ။ အခု အထူးခန်းမှာ သူနာပြုဆရာမပေါ့”

ကိုနန်းနွယ်မှာ ငြိမ်သက်ကာ နားထောင်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အပြုံးနှင့်။

“ဒီမှာဆို ကျောင်းနေဘက်ချင်း ပြန်တွေ့တော့ အဖော်ရတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းဆို သူပဲရှိတာ။ အေမီကတော့ အားတိုင်း မြိုင်ဆီလာလည်တာပဲ . . .။ နော် . . . အေမီ . . . ယူနဲ့ဘဲ အပျင်းဖြေရတာ . . .”

သူငယ်ချင်းမ နှစ်ဦးသည် ရယ်နေကြသည်။

“သီချင်းတီးပါဦး။ ခုနက ရိုစ်မာရီက နားထောင်လို့ ကောင်းသားပဲ” ဟု ကဗျာဆရာက လောကွတ်လုပ်နေသည်။

“အို . . . ကျွန်မတီးတာ မကောင်းပါဘူး။ ကျောင်းတုန်းကသာ နည်းနည်းပါးပါးရတာပါ။ ခုဟာက ဖြစ်ရုံပါပဲ။ မြိုင်က ကိုနန်းနွယ် စန္ဒယားတီးတော်တယ်ပြောတယ် တီးပြပါဦးရှင့်”

အေမိသည် စန္ဒယားခုံမှ အသာထသည်။

“ကျွန်တော်အလကားပါ။ မြိုင်တီးပါဦး . . . မြိုင်တီးတာ မကြားရသေးဘူး . . .” ဟု ကိုနန်းနွယ်က လမ်းလွဲသည်။

မြိုင်သည်ဆက်၍ မတိုက်တွန်းဘဲ၊ စန္ဒယားခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အေမိမှာဧည့်သည်၏ လက်သံကို မျှော်လင့်နေရာ၊ခက်သွားသည်။ မြိုင်က ဘယ့်နယ့်ပါလိမ့်။

“သူများတီးတာ မကဲ့ရဲ့နဲ့နော်။ မြိုင်က အလုံးမများဘူး”

မြိုင်သည် ဘွဲ့တစ်ပိုဒ်ကိုတီးသည်။ သင်ထားသော အကွက်များဖြစ်သော်လည်း ဂီတသဘောလေးများပါသည်။ တီးကွက်မှာ တောင့်တောင့်မဟုတ်ဘဲ ပျော့သည့်ဟန်ရှိသည်။ ဘွဲ့ပြီးလျှင် ကြိုးဆက်သည်။ ကြိုးတွင် အဖြတ်အတောက် အဆက်အထွေများ ပါသည်။

သီချင်းဆုံးလျှင် အေမိက “ကောင်းတယ်ကွယ် . . . ကိုယ်လဲသိပ်တီးတတ်ချင်တာပဲ”

“ကြိုးတီးတာ ဟန်ပါတယ်လို့ တင်ထယ်။ ဝါးအကျမှာ အသံရပ်ထားလိုက်တာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဝါးသံပဲ ကြားရပြီးနောက်အပိုဒ်ကူးမှ စန္ဒယားသံက ပေါ်လာတယ်။ အသံတွေ

များများနဲ့ ခပ်မြိုင်မြိုင်တီးရာက-ရုတ်တရတ် ရပ်ပြီးမှ ဆက်တီး၊
အဲဒီအရပ်ဟာ . . . အဘိုးတန်တာပဲ . . . ဘယ့်နဲ့လဲ . . . မြိုင်
အပိုင်ကူးလေးတွေမှာ . . . ဒီလိုပဲ . . . သိပ်လှတယ် . . .”

ကိုနန်းနွယ်၏ ဝေဖန်စကားတွင် မြိုင်မှာရှက်နေသည်။

“မပြောတတ်ပါဘူး . . . မြိုင်ကတော့ တီးတာပဲ”

အေမီက ဖွဲ့ကျလာသော ဆံပင်များကို လက်နှင့်အသာအယာ
ဖယ်ပစ်ရင်း “ကျွန်မလဲ သီချင်းသိပ်တီးတတ်ချင်တာပဲ . . . သင်
ပေးမဲ့လူမရှိဘူး သီချင်းကို လိုက်ကြည့်တာ . . . သိပ်မှတ်လို့မရ
ဘူး”

ကိုနန်းနွယ်နှင့် အေမီတို့ အကြည့်ချင်းလဲလှယ်နေကြစဉ်
မြိုင်မှာ နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ ကိုက်လျက်ရှိသည်။

“မြန်မာသီချင်းကို နုတ်စ် (ဂီတအက္ခရာ) နဲ့ရေးထားတာ
ရှိရင် သိပ်ကောင်းမယ်။ ကျွန်မ စမ်းကြည့်လို့ရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ နုတ်စ်ရှိရင် ကောင်းမယ်။ ခက်တာက
နုတ်စ်တတ်တဲ့ လူကလဲ မြန်မာသီချင်းကြီးကို ကျကျနန မတတ်၊
ကျကျနနတတ်တဲ့သူကလဲ နုတ်စ်မဖတ်တတ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဘသန်း
ဆိုတဲ့ စောင်းဆရာကတော့ သူ့နုတ်စ်နဲ့ သီချင်းကြီးကို မှတ်မိဖို့
ကြိုးပမ်းနေတယ်။ သူအခု နုတ်စ်သင်နေတယ်။ သူလုပ်ရင်
အောင်မြင်မယ်”

မြိုင်က ဝင်၍ “မြိုင်လဲကျောင်းတုန်းကတော့ နုတ်စ်နဲ့

တီးတာပဲ မြန်မာသီချင်းကြီးလိုက်တော့ မေ့ကုန်ရော”

“မြိုင်က မေ့ပစ်တာကိုကွ” ဟု အေမီက နှုတ်ခမ်းလဲ့လဲ့ စူလျက် “ကိုယ်လဲ. . .အလွတ်တီးနိုင်တာ နည်းပါတယ်။ ကိုနန်းနွယ် တီးပြပါဦး”

အေမီကတောင်းပန်သဖြင့် ကိုနန်းနွယ်သည် တိုတိုတစ် ပုဒ်တီးပြသည်။ အေမီ၏ မျက်နှာသည် အံ့ဩချီးမွမ်းခြင်းဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိနေစဉ် မြိုင်မှာ ငေးတေးတေးဖြစ်နေသည်။

“ကိုနန်းနွယ်တီးတာ သိပ်လှတာပဲ။ အဖြတ်အတောက် ရှိတယ်။ ပုံစံလေးတွေရှိတယ်။ ဒီပြင်လူ တီးတာ ကျွန်မကြားဖူး တယ်လေ တစ်ပြင်ကြီး တစ်ဖြောင့်ကြီးငြီးငွေ့စရာ၊ ကိုနန်းနွယ် တီးတာကမှ အကွေ့အတွန်တွေနဲ့ သိပ်ကို ထူးခြားတာပဲ”

ကိုနန်းနွယ်မှာ စန္ဒယားခုံမှထကာ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာ ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိလေပြီ။ အေမီမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သူ့ နောက်မှလိုက်ကာ သူနှင့်ယှဉ်ထိုင်ပြီး “ကျွန်မ သိပ်တီးတတ် ချင်တာပဲ” ဟု ပြောလျက်ရှိသည်။

မြိုင်သည်နဲ့နဲ့နေပြီးမှသူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့တွင်ထိုင်သည်။

အေမီသည် ဝမ်းသာစွာဖြင့် “မြိုင်တော့ သိပ်ဟန်ကျတာ ပဲကွာ။ သီချင်းတွေရမှာဘဲ၊ ကိုယ်လဲ အားရင်လာမယ်”

မြိုင်သည် လက်အချင်းချင်း ပွတ်ကာ နားထောင်နေ၏။ အေမီက စကားတွေလျှောက်ပြော၏။

ကိုနန်းနွယ်သည် မေးခွန်းရောက်မှ ဖြေသည်။ လားရှိုး
ဆေးရုံ၊ ရုက္ခဗေဒ၊ အမေရိကန်ရုပ်ရှင်၊ ဗိုင်းတာမင်ဇာတ်၊ တောင်ငူ
မြို့၊ သူနာများကို အဘယ်ပုံကြင်နာစွာ ပြုစုရပုံ။

မူန်ငေးငေး နားထောင်နေရာမှ မြိုင်က “စကားမစပ်
အေမီရေ ကိုယ်တို့ဟိုတစ်နေ့ကရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပြီဆရာ”
ဓာတ်ပုံများကြည့်ရှုရန်အတွက် အေမီသည် စကားဖြတ်
ကာနေရာမှထ၍ အပေါ်ထပ် မြိုင်အခန်းသို့ တက်လိုက်သွားရ
သည်။ မြိုင်က လုပ်ပြီကွယ် စကားကောင်းတုန်း။ လှေကားတွင်
အဝတ်အစားဝတ် အောက်ဆင်းလာသော မေဂျာအောင်ထွန်းနှင့်
တွေ့၏။

“ကာနယ်စမစ် ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့။ တစ်ပတ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီထင်တယ်”

ကောင်းကင်အပြာရောင်ဟပ်နေသောမှန်ပြတင်းရှေ့ဝယ်
သူငယ်ချင်းမနှစ်ဦးသည် ဓာတ်ပုံများကြည့်ကာ ရယ်နေကြသည်။

“မြိုင်လူက ယဉ်ကျေးတယ်ကွနော် . . . ဂီတမှာလဲ
သိပ်တော်တာပဲကွာ . . . သူ လူပျိုလား . . . ဟင်”

ပြောင်စပ်စပ် လုပ်နေသော အေမီကို လှမ်းပုတ်ရင်း
“ဓာတ်ပုံပြတာ ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ . . . မြိုင်မသိဘူး”

အေမီမှာရယ်၍နေ၏။ မြိုင်၏အကြည့်မှာ ခပ်တည်တည်
နှင့် ခပ်မတည်တည် ရောစပ်ထား၏ တစ်မျိုးပဲ။

“ပြောပါကွာ ကိုယ်မပိုးပါဘူး မြိုင်က မနာလို”

“အို . . . ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ မြိုင်က . . .
အအိုရှင့်၊ ကိုယ်ကသာ .. .”

မြိုင်မှာ အေမီနှင့်ရောကာ ရယ်နေလေသည်။ ကြာကြာ
မရယ်နိုင်ကြ။ မကြာမီ ရပ်သွားကြသည်။

“မြိုင်က ကိုယ်တို့စကားကောင်းနေတာ နှောက်ယှက်
တယ်ကွာ။ ဒါထက်သူရေးတဲ့ကဗျာစာအုပ်ဖတ်ချင်တယ်ငှားစမ်းပါ”

“အမယ်လေး ဖြစ်နေလိုက်တာ။ ထမင်းစားပွဲမှာ တွေ့ရ
ဦးမှာပါရှင့် . . . ကဗျာစာအုပ်လဲ မရှိပါဘူး . . .”

ဒီတစ်ခါတွင် အေမီက မြိုင်၏စကားသံကို ငေးသည်။
မြိုင်၏ အနည်းငယ် စူးရှသည်ဟု ထင်ရသောအသံနှင့် အကြည့်ကို
ငေးမောနေရာမှ အတန်ကြာသော အေမီသည် မြိုင်ဘက်သို့
လိုက်လေသည်။

အို . . . ။

၆၄

၆၅

ယုနို:ဇူအိမ်

(၁၀)

မှိုင်းပြာပြာလျှင်
 အကာတင့်ဆုံး၊ ညိဖြာဖုံးသည်
 မျက်လုံးပေါ်မှာ ပြာရစ်သန်း။
 လင်းအရုဏ်ဝယ်
 ဝါမှုန်ရွှေရေး၊ ပါးပြင်ဘေးမှ
 နီးတွေးတွေးမို့၊ ရွဲရွဲစို့သည်
 ပါးအိုနီနှင့် ချစ်စဘွယ်။
 တောနှင့် တောင်ဝယ်
 ရှိမြောင်ဆီးသန်း၊ ချုံနွယ်တန်း၍
 ပရမ်းပတာ၊ ဆင်ယင်ကာလျှင်
 မြေမှာပွင့်ရှက်၊ ဟင်းရွက် ဟင်းညွန့်
 ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဝေ၊ အသားရေသည်
 တောနေတောင်ပန်း အလေ့ကျ။

ဃုန်းရွှေအိမ်

တသွင်သွင်လျှင်
 ကြည်လင်သန့်ရှင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်းနှင့်
 စီးဆင်း စမ်းမြ၊ ကမ္ဘောဇတည့်။
 လည်သမျှသူ လောကွတ်ပြုနှင့်
 ကြည်ဖြူစတမ်း၊ ကြွယ်ဝလျှမ်းသည်
 နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ မောအပြုံး။ ။

ဧည့်ခန်းမှ တူရကီအပြာရောင် ခန်းဆီးသည် ပိန်လိုက်
 ဖောင်းလိုက်နှင့် ရွက်တိုက်နေသည်။ ခြံထောင့်ချယ်ရီပန်းပင်များ
 ကြားတွင် ပြေးတန်းလိုက်တန်းကစားရင်း အော်မြည်နေကြသော
 ကျေးငှက်သံမှာ ကညင်လေတွင် မျောပါလာသည့်အခါလာသည်။
 နေ့လယ်နေပူရှိန်မှာ အအေးဓာတ်ဝယ် ရော၍သွားသည်။
 “ဒီကဗျာ ဘယ့်နဲ့ သဘောရသလဲ . . .”

ကိုနန်းနွယ်က စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် လက်ကိုညှပ်ရင်း
 မြိုင်အား မေးနေသည်။ မြိုင်မှာ ကိုယ်ကိုလျော့လျော့မိုကာ ကဗျာ
 ကို ဖတ်လျက်ရှိ၏။ မျက်နှာမှာ မှုန်တစ်ခါ လင်းတစ်လှည့်။

“ခဏနေပါဦး . . . မြိုင်နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖတ်နေတယ်
 ခဏနော် . . .”

နေ့လယ် နေ့ခင်းတွင် မြိုင်နှင့် ကိုနန်းနွယ်တို့သည်
 ကဗျာအကြောင်း၊ ဆွေးနွေးလေ့ရှိကြသည်။ မေဂျာအောင်ထွန်းမှာ
 ညနေစောင်းမှာ ပြန်လာတတ်သည်။

ယုန်းရွှေအိမ်

ခါတိုင်း ကိုနန်းနွယ်သည် ရှမ်းရွာများသို့ သွားလည်တတ်
ရာ ယနေ့ ဘယ်မှ မသွားဖြစ်။

မြိုင်က ကဗျာကို ဖတ်ပြီးမှ ပြုံးကာ သူ့ကို ကြည့်နေ၏။
“မြိုင်က ကဗျာကိုမြင်ပုံကို ပြောမယ်နော်. . .”

ကဗျာဆရာက ခေါင်းငြိမ်သည်။

“ရှမ်းကောင်းကင်အပြာနဲ့ တူတဲ့ မျက်လုံးပြာညိုညိုရယ်။
အရုဏ်ကျင်းစ လင်းရွှေရောင်လေး ပျို့အလာ၊ နေပြုလာတော့
ပတ္တမြားလုံး အနီရည်ဟာ ဥလာသလို ချစ်စဘွယ် ပါးအိုနီရယ်၊
နောက်ပြီးတော့ . . .။”

ကိုနန်းနွယ်သည် ငေး၍ နေ၏။

“တောရိုင်းချုံနွယ်လို . . . ဖရိုဖရဲ အဝတ်အစား၊
အလေ့ကျ တောပန်းတွေလို စိုပြေဖွံ့ဖြိုးတဲ့ အသားအရေရယ်။
လည်ပတ်သူတွေကို လောကွတ်ပြုငှာနဲ့ နှုတ်ဆက်တဲ့အပြုံး . . .
ဟုတ်ရဲ့လား . . . ဟင် . . . မြိုင်က မောအပြုံးဆိုတာကို မလည့်
တလည့်ဖြစ်နေတယ်”

“မြိုင်က ဘယ်လိုနားလည်သလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

မြိုင်က တစ်ဝက်ရှက်သည့်ဟန်ဖြင့် “ဟို . . . ဟို . . .
ယာတော လယ်တောထဲမှာအလုပ်ပင်ပန်းလို့ မောမောလျလျနဲ့
ပြုံးတဲ့အပြုံး . . .”

ကိုနန်းနွယ်မှာ ဒီတစ်ခါတွင် ရယ်၍နေသည်။

မြိုင်ကလည်း ရှက်ကာ “မြိုင် မပြောတတ်ပါဘူး မြိုင် နောက်မပြောတော့ဘူး”

“မြိုင်ကလည်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပြတာ သိပ်ကျေးဇူးတင် တယ်မှားတယ်လို့မဆိုပါဘူး။ ကဗျာဆိုတာရဲ့ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကောက် ရတာပဲ၊ ရေးတဲ့သူကလဲ ရဲ့ရဲ့ရေးရတာ။ အနုပညာမှာ ရဲရင့်မှုဟာ အရေးကြီးတယ် . . .”

“ကိုနန်းနွယ်က မောအပြုံးဆိုတာ ဘာကိုရေးတာလဲဟင်” ဟု မြိုင်မှာ သိချင်ဇောနှင့် လောလောမေးသည်။

“ကျွန်တော်ရေးတာကတော့ မောဆိုတာ ရှမ်းကို ခေါ်တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ရှမ်းရဲ့အပြုံး၊ ရှမ်းအပြုံးပေါ့” ဟု ဆိုကာ ကဗျာ ဆရာသည် တီးတိုးရယ်နေသည်။

“ဒါဖြင့် မြိုင်မှားတာပေါ့နော်”

“မမှားပါဘူး၊ မြိုင်ကောက်တဲ့ မောမောလျလျအပြုံးဆို တာလဲ တော်တော်ကောင်းတာပဲ ကျွန်တော်မတွေးမိဘူး။ ကဗျာ ဆိုတာ ဖတ်သူအတွက်ပဲ . . .။ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရတာ အရသာပဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား . . .။ စကားလုံး၏ ပဉ္စလက်ပညာဆိုတာ ဒါပဲထင်ပါရဲ့”

အားတက်လာသော မြိုင်က “ကဗျာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြိုင်သိချင်နေတာ ရှိတယ်လေ . . .။ ကဗျာရေးသူဟာ သူဆိုလို တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖတ်တဲ့သူမှာ မိအောင်ရေးနိုင်ပုံ၊ မလားဆိုတာပဲ။

အခု ကိုနန်းနွယ် ရှင်းပြနေတာလဲ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့်တော့ ဆိုင်နေတာပေါ့လေ . . .”

ကိုနန်းနွယ်၏ အကြည့်မှာ လက်ကနဲ တောက်ပလာ၏။

“ဒါက စကားလုံး ရွေးချယ်မှုအပေါ်မှာလဲ တည်တာပဲ။ ဥပမာ ရင်ထဲမှာရှိတာကို ရေးရင် . . . ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားခြင်းက ကို စကားလုံးဟာ တိုက်ရိုက်စီးဆင်းကျလာရမည်။ စိတ်ခံစားတဲ့ အတိုင်း ရေးရမယ် . . .။ အတင်းမလုပ်ကြံရဘူး။ သစ္စာရှိရမယ် သဘာဝကျရမယ် . . . စကားဆာတွေနဲ့ ပြတ်မနေရဘူး . . .”

ဝမ်းသာအားရသော မြိုင်က “မြိုင် မကြိုက်တဲ့ကဗျာက၊ ဥပမာ လွမ်းတဲ့ ကဗျာရေးရင်၊ လွမ်း၊ ဆွေး၊ ရော်ရမ်း၊ တမ်းတ၊ မှန်းဆ၊ သဲကျွမ်း၊ ကြွေလှ၊ ဖြေမပြေ၊ ဆယ်နေထက်ကဲ၊ လွမ်းဝှန်ပို၊ ဆွေးဗျာထုနှောင် အစရှိတဲ့ ရှိပြီးသားပုံသေစကားလုံးတွေ နင်းကန် စီထားရင်၊ လွမ်းရရောလား . . . ကာရံကလဲ အထူးမရှာဖွေဘူး။ ရှိပြီးသား ထပ်သုံးတာပဲ။ မြိုင်ဖြင့် အဲဒီကဗျာတွေ ဖတ်ရတာ ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ ရယ်သာရယ်ချင်တာပဲ . . .။

“ဟုတ်တယ် မြိုင်ပြောတာ၊ အလွမ်းရေးရင် လွမ်းဘွယ် ရာအကြောင်းတွေကို ကဗျာမှာ တင်ပြရမယ်။ လွမ်းဖို့ ဆိုတာက ကဗျာဖတ်ပြီးမှ ဖြစ်ပေါ်လာရမဲ့ အကျိုးအာနိသင်ပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

မြိုင်မှာ ယခုခေတ်ကဗျာများကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“တောဘွဲ့ဆိုတာဒါပဲ မိုးဘွဲ့၊ ဆောင်းဘွဲ့အတူတူပဲ။ ရှေးက ရေးထားတဲ့အတိုင်း ပုံသေထပ်ရေးတာပဲ။ ဘယ်မှာ တီထွင်တာပါသလဲ။ ကာရံတွေက ပုံစံအတိုင်းပဲ အသစ်မရှာဘူး။ ထွန်းတင့်နောက်က ရွန်းဝင့်၊ တွန်းမြင့်၊ သွန်းလွင့်၊ ဝန်းဆင့်၊ ထွန်းပင့်၊ မွန်းပွင့်၊ လျှောက်လိုက်တာပဲ။ အသေပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။”

ကိုနန်းနွယ်မှာမြိုင်၏ပြောင်လှောင်ချက်ကိုတွေ့နေရသည်။

“အနုပညာဆိုကတည်းက တီထွင်ဆန်းသစ်မှု ဆိုတဲ့ သဘောသက်ဝင်နေတယ် မသစ်ရင် ကဗျာလို့ ခေါ်ဖို့ခက်တယ်။ အတွေးကို ဖော်ပြနိုင်ဖို့ရာအတွက် စကားလုံးရွေးချယ်မှု ဆိုတာ ဒါပဲ။ အတွေးကိုလုံးဝ မရှိလေတော့ စကားလုံး သက်သက်ချည်း ဖြစ်နေတာပေါ့။ စကားလုံးတွေ လျှောက်ပြီး ကာရံညီအောင်စီရင် ကဗျာဖြစ်နေတယ် . . .”

စကားပြောစဉ် ကျေးငှက်နှစ်ကောင်သည် တကျည်ကျည် မြည်ကာ ပြတင်းနားကို ဖြတ်ပြေးသည်။

“ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ကွဲခန်းဆိုရင် ငှက်ဖော် ကွဲတာရေးတာပဲ။ ပြီးရော။ တစ်ခါလာလဲဒါပဲ။ ထပ်နေတာပဲ . . . ဒါထက် ကဗျာကို ဘယ်လို နာမည်ပေးသလဲဟင် . . . မြိုင်တော့ ခေါင်းစဉ်ကို သိပ်ဂရုစိုက်တယ်”

“တော၏သမီး” တဲ့။ တစ်နေ့ကပါ၊ ရှမ်းရွာလေးကအပြန် ရေးတာ။ အဲမန်း အဲနန်းတဲ့။ ရှမ်းညီအစ်မ နှစ်ဖော်ကတောင်

ယာတောလာလည်ဖို့ မှာလိုက်သေး။ မသွားဖြစ်ပါဘူး . . . ”

မြိုင်က ခေါင်းစဉ်ကို နှစ်သက်သည်။

“တော၏သမီး” တဲ့၊ ကောင်း ကောင်းတယ်။ ရှမ်းမလေးနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ရစ်ပတ်ပြီး ခြံပေးလိုက်တဲ့ ဥပမာစကားပဲ။ မြိုင် တော့ သိပ်ကြိုက်တယ် . . . ”

စကား အတော်ပြတ်နေရာမှ မြိုင်က “မနေ့က မြိုင်ရေး ထားတဲ့ ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးပြီလားဟင် . . . ” ပျော့ညက်ညက်အပြာ ဝယ် တိမ်လှေများပေါ်လောမျောနေသော ကောင်းကင်ကို ငေးနေ ရာမှ ကိုနန်းနွယ်သည် အသာအယာ မြိုင်ကိုကြည့်ကာ . . .

“ဖတ်ပြီးပြီ . . . အခုခေတ် အယ်ဒီတာတွေကတော့ ဇာတ်လမ်းမရှိဘူးလို့ ပြောကြမှာပေါ့လေ။ အိုးနဲ့အိမ်နဲ့အတည် တကျနေချင်တဲ့ အပျိုမကလေးရဲ့တဒဂ်အတွေးကို ပုံကားခြယ် ထားတာပဲ။ လက်နဲ့ဆုပ်လို့မရတဲ့အတွေးကို ပေါ်လာအောင် ဖော်ထားတာပဲ . . . ”

မြိုင်သည် နောက်မှီတွင် ပုံးကာ၊ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး နားထောင်နေသည်။ ဆိုဖာမှ အပြာသည် မျက်လုံးအရည်တွင် အပေါ်လွှာမှ ပြေးနေသည်။

“မိန်းမတွေရဲ့ လုံလုံခြုံခြုံ အိုးအိမ်အတည်တကျနဲ့ ငြိမ်း ချမ်းစွာ နေလိုတဲ့စိတ် မြော်မှန်းချက်ကို ဖွင့်ညည်းလိုက်တာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အဆုံးသတ်က မဆုံးသလိုဘဲ”

မြိုင်က ကိုယ်ကိုကြွပြီး “ဟုတ် . . .ဟုတ်တယ်။ မြိုင်စဉ်း စားမိတဲ့အတွေးကိုကအဆုံးအထိမရောက်ဘူး၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ စာရေးစာသားကကော”

“စာရေးကောင်းသားပဲ။ အတွေးကို ပြောပြနိုင်စွမ်းရှိ သားပဲ။ တိကျသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ . . . အခုခေတ်အယ်ဒီတာတွေ ကတော့ မနွဲ့ဘူးမာတယ်၊ ဆောင်းပါးနဲ့တူတယ်လို့ ဝေဖန်လိမ့် မယ်၊ သူတို့က အတွေးကိုမထည့်ဘဲ စကားဆာတွေနဲ့ စကား ကြွယ်တာတွေ။ ကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေးခေါ်တာကိုက လေးငါးမျက်နှာလောက်ရှိမှ နွဲ့တယ်လို့ ချီးကျူးကြမှာ။ စိတ္တဗေဒ သဘောကို သူတို့မမြင်ကြဘူး၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ မပို့ဘူးလား”

မြိုင်ကရှက်သွေးဖြင့် “မပို့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်လဲသိပ်မယုံ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေလဲ မယုံတာနဲ့ မပို့ပါဘူး . . .။ မကြိုက်လို့ ဆုတ်ပစ် တာတွေ အများကြီးပဲ . . .”

“အို . . .” ဟု ကိုနန်းနွယ်က ရေရွတ်ပြီး . . . “ပို့လဲ ပယ်ကြမှာပဲ နာမည်မကြီးတာကတစ်ကြောင်း၊ မြိုင်စာကို ပြည့်ပြည့် ဝဝ နားမလည်လို့တစ်ကြောင်းပဲ။ ခက်တာက ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာက၊ အယ်ဒီတာဟာ စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ ကိုယ်စား လှယ်ဖြစ်နေတယ်။ စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ရှေ့ဆောင်ဆရာ မဟုတ် ဘူး။ အယ်ဒီတာဆိုတာ တကယ်ဆိုတော့ စာပေဖို့ ဖန်တီးဖို့၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရမှာပဲ။ စာဖတ်ပရိသတ်

ဘာကြိုက်တယ် ဆိုတာ လိုက်ရှာလုပ်နေတဲ့ ပျော်တော်ဆက် မဟုတ်ဘူး”

လေယာဉ်ပျံကွင်းဘက်မှလာသော လေအပင့် စာရွက် တစ်ရွက် လွင့်သွားသဖြင့် မြိုင်သည် လိုက်ကောက်ခါ တံခါး တစ်ခြမ်း ပိတ်လိုက်မယ်နော် ဟု ဆိုပြီးမှန်တံခါးကို ပိတ်နေသည်။

မြိုင်က ထမီကိုပြင်ဝတ်ပြီး၊ ပြန်ထိုင်သည်။

“ရှေးကဗျာနဲ့ ယခုခေတ်ကဗျာကို နှိုင်းယှဉ်ပြီးဘယ်လို သဘောရသလဲ . . . ”

ကဗျာဆရာသည် လျော့လျော့မှီနေရာမှ ကိုယ်ကို မတ် လိုက်၏။ မျက်လုံးမှာ သောကြာကြယ်။

“ရှေးကဗျာကတော့ အတွေးအခေါ်အားဖြင့်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာဇာတက သြဇာမကင်းဘူးလို့ ဆိုရမယ်။ ပျို့တွေဟာ ဇာတကကို ပြန်လည်ဖော်ပြချက်ပဲ။ အရေးအသားပုံပန်းအားဖြင့် ဆိုရင်တော့ အချက်တစ်ချက်ထဲနဲ့ မူတည်ပြောဖို့ရာခက်တယ်။ ဝေဖန်ဖို့လဲခက်တယ်။ စကားအသုံးအနှုန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ခေတ်လူတွေ နားလည်ရန်ခက်တဲ့ . . . ပါဠိနဲ့ ပေါရဏရောပြွမ်း မှုဘဲ။ ကျွန်တော့ သဘောကတော့ လူတွေအလွယ်ဆုံး နားလည် ဖို့ပဲ။ နောက်တစ်ခုက . . . ”

မြိုင်သည် အနားသို့တိုး၍ လာသည်။

“တစ်ခေတ်နဲ့ တစ်ခေတ် ကူးဆက်ပြီး ထပ်နေတာရယ်။

ဥပမာ-မိုး၊ နွေ၊ ဆောင်း၊ ဘွဲ့တွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုတူသလိုမှတ်ရတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုချင်တာက သီခြားဟန်မှာ အင်အားသိပ် မရှိကြဘူးလို့ ထင်တယ်။ မြိုင်နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“ဥပမာ နတ်ရှင်နောင်ရဲ့ နွေဘွဲ့နဲ့ ဦးတိုးရဲ့ နွေဘွဲ့ဟာ မြင်ပုံမှာ ခြားနားရမယ်။ တစ်ဦးမြင်တဲ့ ရှုခင်းနဲ့ တစ်ဦးမြင်တဲ့ ရှုခင်းဟာ ကွဲပြားခြားနားရမယ်။ သီးခြားအမြင်ရှိရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား . . .” ဟု မြိုင်ကပြောသည်။

ကိုနန်းနွယ် စိတ်ထဲတွင်ကား . . . “မြိုင်မှာ ရင့်သန်တဲ့ ကဗျာအမြင်ရှိသားပဲ . . .” ဟု တွေးပြီး အားရနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထားပါတော့ . . . ၊ သူ့ခေတ်နဲ့သူ့အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲလာတာကို။ အခုခေတ်ကဗျာ ကျတော့ ဘာများထူးခြားသလဲ၊ ဆန်းသစ်သလဲ . . . ၊ ရှေးခေတ်ရဲ့အတုမျှသာပဲ၊ အဖန်တလဲလဲ ထပ်ချတာပဲ၊ အဲ . . . ခေတ်စမ်းကဗျာမှာတော့ပြောင်းလဲခြင်းတွေ့ရပါတယ်”

“အယ်ဒီတာတွေဟာ ကဗျာကို နားမလည်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ စာပေမှာ နဲ့စပ်မှ ကဗျာကိုသိမယ်လို့ မြိုင်တော့ထင်တယ် . . . နော် . . . ဘယ်နဲ့လဲ”

ကိုနန်းနွယ်က ယဲ့ယဲ့ကလေး ခေါင်းငြိမ်သည်။

“ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုးတက်မှု၊ ကြီးရင့်မှုဆိုတာရှိရမယ်။ ရပ်မနေရဘူး . . . ပြောင်းလဲရမယ်။ ပြောင်းလဲရာမှာ

ဝအဆင့်ဆင့်၊ သို့မဟုတ် တော်လှန်ပြောင်းလဲရမှာ။ အတွေးအခေါ်နဲ့ ကာရံဘယ်ဟာ အရေးထားမလဲ။ ကျွန်တော်တော့ အတွေးအခေါ်ကို ပထမထားတယ်။ ကာရံမလွတ်ရင် ပြီးတာပဲ။ ထောင့်တယ်ဆိုတာ ဖတ်သူအပေါ်မှာ တည်တာပါပဲ။ ကျွန်တော့် အဖို့မှာ အခုလေးလုံးစပ်ဟာ ရေးလို့အရဆုံး ဆိုရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် လေးလုံးဟာ ချုပ်ထားသေးတယ်။

ဒီထက် ကျယ်ဝန်းတဲ့ အစပ်ကို လိုချင်သေးတယ်။ ဒါမှ အတွေးကို ဒီထက်တိုတိုနဲ့ ဖော်နိုင်မှာ။ တစ်ခါတလေ တစ်လုံး လိုချင်တာနဲ့ နှစ်ပိုဒ်လုပ်ချင် လုပ်နေရတယ် . . .။ အားမရဘူး”

မြိုင်၏စိတ်ထဲတွင်ကား “တော်လှန်ရေး ကဗျာဆရာပဲ” ဟု တွေးလျက်ရှိသည်။ အစဉ်အလာ ကဗျာနှင့်မတူ ထူးခြားစပြုသော သူ၏ကဗျာများကို တရေးရေး သတိရလာသည်။

“နောက်ပြီး စပ်တဲ့ အကြောင်းအရာလဲ ကျယ်ဝန်းရင် ကောင်းမယ်၊ ပန်း၊ လိပ်ပြာ၊ မြစ်၊ သစ်ရွက်၊ မိုး၊ စတဲ့ ရှုချင့်စဖွယ် မျက်မြင်လေးတွေထက် ဒီထက်ကျယ်ဝန်းတဲ့ လူမှုစနစ်ကြီးရဲ့ အမှောင်ရိပ်မှာ ရှိတာတွေလဲ စပ်ဖို့လိုသေးတယ် . . .။ အသေးလေးတွေသာမဟုတ်၊ ထုထည်ကြီးတွေကိုလဲ ကြည့်သင့်တယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတင်မဟုတ်၊ ဦးနှောက်ထဲရှိတဲ့ တွေးမှုကိုလဲ ဖော်နိုင်ဖို့သင့်တယ် . . .။ ဥပမာ မျိုးချစ်စိတ်၊ လူမှုဆက်ဆံရေး အပြစ်အနာအဆာ၊မြန်မာမှု . . .ဒါက၊ ကျွန်တော်ရဲ့ မျှော်မှန်းချက်ပဲ

လေ . . . နောက်ပြီး . . .”

ခြံဝ ချယ်ရီပင်အရိပ်ရှည်များဆီမှ “မြိုင်ရေ . . . ဟေ့ မြိုင် . . .” ဟူသော အသံသည် လေတွင် ဝေ့ပါလာသည်။ ဘိုင် စကယ်စီးလာသော အေမိကို ဇာခန်းဆီးအကြားမှာမြင်နေရသည်။

မြိုင်ကကိုယ်ကိုကြွကာ “အေမိညနေတိုင်းရောက်နေတယ် မြိုင်တို့ စကားကောင်းနေလိုက်ကြတာ . . . နေတောင် စောင်း လာပြီရှင့် . . .”

“အေမိလာရင် ရို.စ်မာရီ နားထောင်ရဦးမှာပဲ . . .” ဟု ကိုနန်းနွယ်က ပြုံးကာပြော၏။

“သူက ဖိုးတီးချင်ပါ . . . လာပါပြီ . . .”

အေမိသည် သူတို့အပါးသို့ ရောက်လာလေပြီ။ အေမိ သည် ရှေ့ကျလာသောဆံပင်ကို သပ်ဖယ်လိုက်ရင်း . . . ‘ဟင်း’ ကနဲဆိုကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အေမိ၏ မျက်နှာမှာ ချယ်ရီနီ သို့ လှနေသည်။

“မောလိုက်တာ” ဟု အေမိက နဖူးကို လက်ဖြင့်သပ်ပြီး “ကိုနန်းနွယ်ကော ကဗျာတွေ ရေးသေးသလား။ ဘယ်လျှောက် လည်ဖြစ်သေးလဲ။ မြိုင်က ဘယ်မှမပို့ဘူးလားကွယ် . . .”

မြိုင်က နှုတ်ခမ်းကိုစိကာ ငေးနေစဉ် ကိုနန်းနွယ်မှာ ရော့ရဲရဲပြုံးလျက်ရှိသည်။

အတန်ကြာ ဟိုစကား ဒီစကား လျှောက်ပြောနေရာမှ၊

အေမိက စန္ဒယားဆီသို့သွားကာ “လာမဲ့တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ရေပူစမ်း
ဘက် ပျော်ပွဲစားသွားဖြစ်တယ်နော် . . .” ဟု မြိုင်ဘက်သို့ လှည့်
ကာ မေးလိုက်သည်။

“သွားဖြစ်တယ်၊ ကိုကိုလဲလိုက်မယ် . . . အေမိ စောစော
လာနော် . . .”

အေမိက ရို.စ်မာရီကို စတီးရင်း “လာပါ့မယ်ရှင့်”

မြိုင်သည်စန္ဒယားဘေးတွင်လာရပ်နေသည်။မြိုင်၏ကိုယ်
ကွယ်နေသဖြင့် ကိုနန်းနွယ်သည် အေမိ၏ခလုတ်ပေါ်တွင်ပြေးနေ
သော လက်ကလေးများကိုသာ တစ်ချက်တစ်ချက် မြင်ရသည်။

ကိုနန်းနွယ်သည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ ငေးလျက်ရှိ
သည်။ မြိုင်က မျက်စေ့ကလေးစွေကာခိုးကြည့်ရင်း ကိုနန်းနွယ်
၏ အငေးကို လေ့လာနေသည်။

အေမိ၏ နူးညံ့သောသီချင်းသည် ညနေခင်း ကညင်
လေဝယ် လွင့်လျက်ရှိလေသည်။

၇၈

၆၉

ယုနို:ဇူအိမ်

(၁၁)

“ဟေ့ . . . ဟိုဟာတွေ . . . မေ့နေမယ်နော်”

မေဂျာအောင်ထွန်းသည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်
နှိုက်ရင်း ဆင်ဝင်အောက်ရှိ မော်တော်ကားနောက်ထဲသို့ စက္ကူ
သေတ္တာတစ်လုံးထည့်နေသော မြိုင်အားလှမ်းပြောလိုက်သည်။

မြိုင်က မျက်စောင်းထိုး၍ “မမေ့ပါဘူးရှင် အမယ်လေး”

ကိုနန်းနွယ်ကား စီးကရက်ကိုဖွာရင်း စန္ဒယားတွင် ပန်းချီ
ဆရာစုတ်နှင့်တို့သလို အသံကိုတို့ကာ တို့ကာ စမ်းသပ်နေသည်။

“အမိက ခုထက်ထိ မလာသေးဘူးကွယ် စောစောလာ
လို့ . . . မှာထားရက်သားနဲ့”

မြိုင်၏စကားမဆုံးမီပင် ဘိုင်စကယ်နှင့် တိမ်မီးခိုးရောင်
သည် ချယ်ရီနီများအလယ်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ . . . ယူနောက်ကျတယ်”

ပျန်းရွှေအိမ်

အနီးသို့ရောက်သောအခါ တိမ်မီးခိုးရောင်မှာ အဆင် ပေါ်လာသည်။ ဆွယ်တာအဖြူခေါက်ကော်လာ၊ ထမီမှာ အနက်ထဲ မှ အဖြူပြောက်ပွင့်ကလေးများ ပယ်ထားသော မီးခိုးရောင်၊ အပြာ များများ စပ်ထားသည့် တိမ်မီးခိုးရောင်။ ခေါင်းက ရှမ်းခမောက် ခပ်မော့မော့ဆောင်းထားသော ခမောက်ကြားထဲမှဆံပင်ကောက် များက ထိုးထွက်နေသည်။ နောက်ပြီး ဘိနပ်ဖြူလေးစီးလို့၊ ဘိုင် စကယ်နောက်တွင် ဂီတာတစ်လုံး။

မြိုင်မှာ အေမီကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မြိုင်က စွယ်တာ ချယ်ရီနီရောင်၊ နှင်းဆီးပွင့်သေးသေးများပါသော အဖြူခံ ထမီ ပိုးထီးအဖြူနှင့်။

ကိုနန်းနွယ်သည် ဧည့်ခန်းမှ အလယ်ဆင်ဝင်အောက်သို့ လျှောက်လာသည်။ သူသည် အေမီ၏အဖြူနှင့် တိမ်မီးခိုးပြာ၊ မြိုင်၏ အဖြူနှင့်အနီများကို ဘွားကနဲသွားတွေ့သည်။ တယ်လှပါ ကလားဟရို။

အေမီမှာသူမ၏ ဂစ်တာကို မော်တော်ကားကူရှင်နောက်၌ သွားထားသည်။ မေဂျာအောင်ထွန်းသည် တံခါးဝမှရပ်ကာ အေမီကို ငေးနေ၏။

“ကဲ . . . မြိုင်ရေ . . . လူတော့စုံပြီ။ ပစ္စည်းပစ္စယထည့်ဖို့ ကျန်သေးသလား . . . သွားနိုင်ပြီလား . . . ”

မြိုင်က မုန့်သေတ္တာနှင့် သံပုရာပုလင်းကို နောက်ဆုံး

ကားထဲသို့ထည့်ပြီး “အားလုံးပြီးပြီ ကိုကိုနော်။ အေမီ . . . အဆင့်သင့်ပဲနော် . . .”

အေမီက ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြုံးကာ ခေါင်းညိမ့်နေစဉ် မေဂျာ အောင်ထွန်းသည် ဆေးပြင်းလိပ်ညှပ်ထားသည့် လက်နှင့် ကား တံခါးကို ဖွင့်ထားသည်။ အေမီ၊ မြိုင်၊ မေဂျာအောင်ထွန်း၊ ကိုနန်းနွယ်၊ ရှေ့ခန်းတွင် ဒရိုင်ဘာနှင့်ရှမ်းအဖော်နှစ်ယောက်။

“ရေပူစမ်းအထိ ကားလမ်းမပေါက်ဘူးနော် . . . လျှောက် သွားရသေးတယ် မဟုတ်လား”

ကားသည် ခြံမှအထွက် “မြဝတ်လွှာ” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်အလွန်တွင် လားရှိုးဘက်မှလာသော ကားတစ်စီးနှင့် သွားဆုံသည်။ ကားသည် ရပ်ကာ၊ အထဲမှာ ကာကီဘောင်းဘီနှင့် အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်နှစ်ဦးထွက်လာသည်။

“ဟလို . . . မေဂျာအောင်ထွန်း . . . ကံကောင်းလို့ လွဲ တော့မလို့”

မေဂျာအောင်ထွန်းသည် ကားထဲမှ ထွက်ကာ စစ်ဗိုလ် များနှင့် စကားပြောနေသည်။ မကြာမှီ သူသည် မြိုင်တို့ထံ ပြန်လာလျက် “ဆောရီးဘဲဗျာ။ မနေ့ကပဲ ဌာနချုပ်က ကာနယ် အာဝင်းလာတယ်။ ကိုယ်နဲ့တွေ့ချင်သတဲ့။ နယ်ခြား ဝမ်တိန်မှာ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်လို့ ကိုယ်အခုလိုက်သွားရမယ်။ ဒီမယ် ကိုနန်းနွယ် မြိုင်တို့နဲ့ပဲ . . . သွားတော့ဗျာ . . . နော်”

မကြာမီ မြိုင်တို့ကားသည် လွယ်ယိုးဘက်သို့သွားသော ကားလမ်းပေါ်တွင် ပြေးလျက်ရှိလေပြီ။

တစ်ဘက်ရှိ တောင်တန်းများဘက်သို့ ပြန့်သွားသော လားရှိုးလေယာဉ်ပျံကွင်းကြီးသည် နံနက်နေရောင်တွင်မြူစောင်ကို အသာခြုံ၍ မှိန်းနေသည်။ လေမှာ ယူကလစ်လိုလို၊ ကညင်လိုလို အနံ့ဖြင့် ရောဖက်ကာ သင်းတင်းတင်းနှင့်။

ကိုနန်းနွယ်ကအပြင်သို့ငေးကြည့်လာရင်းက “မောရစ်ကော လစ်ပြောသလို၊ ရှန်ပိန်အရက်နဲ့တူသောလေဆိုတာ ဒါများလား”

အေမီနှင့် မြိုင်တို့က ရယ်နေကြသည်။ ကားသည် ငြိမ့်ငြိမ့်ပြေးနေ၏။

“လွယ်ယိုးဆိုတာ ရှေ့ကဟာပဲ၊ အခုတော့ရွာတန်းကြီးပါ” ဟုတ်သည်။ တဲအိမ်များပင်၊ လမ်းအကွေ့ တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၊ မြေကွက်လပ် တစ်ခု၌ လူအများလှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အော် . . . ဒီကနေ့ဈေးနေ့ကိုး . . .” ဟု မြိုင်ကငေးနေ သော ကိုနန်းနွယ်ဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

“မြိုင်ရေ . . . ဈေးခဏဝင်ရအောင်ကွယ် . . .၊ တရုတ် ပိုးဖျဉ်တွေရတတ်တယ်” ဟု အေမီက ဈေးကိုကြည့်ရင်းပူဆာ၏။

“ကောင်းသားပဲ” ဟု ကဗျာဆရာက ထောက်ခံသည်။ သား၊ငါး၊ဟင်းသီးဟင်းရွက်များအပြင်၊ တောက်တိုမယ်

ရများကို မြေတွင်ခင်းကာ ရောင်းကြသည်။

ရှမ်းအမျိုးသားများကို များများတွေ့ရသည်။ လွယ်ယိုးတွင်(၅)ရက်တစ်ဈေးရှိသည်။ အေမီက တရုတ်တစ်ဦးထံမှပိုးစများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေ၏။ ဈေးမှာအတော်လေးစည်သည်။ သူတို့သည် ဈေးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြ၏။

အထွက်ဝတွင် ရှမ်းမလေးတစ်ဦးသည် သီချင်းဆိုနေသည်။ ဘေးကလူများက ဝိုင်း၍ နားထောင်ကာ ပိုက်ဆံထည့်ကြသည်။ ကြေးစားအဆိုတော်။ အသံမှာ ဝဲဝဲနှင့် နားထောင်၍ ကောင်းသည်။ ရှမ်းအဆိုမယ်ကလေးသည် အပြာနှင့်အနီကို ဝတ်ထားသည်။

“သီချင်းအဓိပ္ပာယ်ကဘာလဲမသိဘူး . . .” ဟု ကိုနန်းနွယ်က အေမီနောက်မှနေ၍ မိမိဘာသာပြောနေသည်။

“သူတို့သီချင်းက ချက်ခြင်းစပ်ရတာ၊ ကျွန်မတို့လို သူများစပ်ပြီးသားဆိုတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ မြင်တာကို ချက်ခြင်းဆိုနေတာ” ကိုနန်းနွယ်မှာ အံ့သြနေသည်။

“ဟော . . . သူဆိုနေတာက သူ့ချစ်သူ လာမယ်ဆိုလို့ ဈေးကစောင့်နေတယ်တဲ့။ ခေါင်းပေါင်းအနီပေါင်းလာမယ့်ဆိုလို့ ကြည့်နေတာ၊ အခုတော့ ပန်ချာပီကိုတွေ့ရသတဲ့။ တွေ့လား၊ နားလည်တဲ့လူတွေက ရယ်နေကြတယ်။ အဲဒီလိုပဲ မြင်ရာကိုစပ်ပြီးဆိုတာပဲ။ လာ . . . ကိုနန်းနွယ်၊ ကျွန်မတို့ပါ ပါနေဦးမယ်”

အေမီသည် ရယ်မောကာ မြိုင်လက်ကိုဆွဲ၍ ကားဆီသို့ သွားသည်။

ကိုနန်းနွယ်က ကားတံခါးကိုပိတ်ရင်း “ကိန်းဘရစ် တက္ကသိုလ်၊ ဂရိတ်ပါမောက္ခ သော်မဆင်ရေးတဲ့ မာက်စ်ဝါဒနှင့် ကဗျာစာအုပ်ကဆိုသလို ရှေးကျောက်ခေတ်သာသနာလောကမှာ ကဗျာကို လက်တန်းရွတ်ဆိုလေ့ရှိကြတာပဲ။ ဟုတ်တယ် ရှေးက ကဗျာကို လက်တန်းစပ်ဆိုရတယ် . . .”

မကြာမီကားသည် လက်နက်ရုံရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ လက်နက်ရုံတွင် စစ်သားများစောင့်လျက်ရှိသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွင် တရုတ်ပြည်သို့ သွားသော လက်နက်တင် မော်တော်ကား (၃၀၀) ခန့် စီရီဆိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားတန်းကြီး နောက်တွင် မှိုင်းညိုသော ကညင်ပင်အုပ်ကြီးရှိသည်။ ကညင်မှ လေယာဉ်ပျံဆီ ထုတ်နိုင်သည်။

ကားတန်းများရှေ့တွင် ခေါက်ဆွဲ၊ အရက်၊ ထမင်းဆိုင် တန်းကြီးရှိသည်။ ဒရိုင်ဘာများ၏ စားကျက်ပင်။ ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ မက်စီကိုနယ်ခြားဒေသများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်။ အရက်မူးသူ၊ ဝါး ရမ်းပြေး၊ မိန်းမလိုက်သူတို့ဖြင့် ရှက်လိန်ရှုပ်ပွေရာအရပ်။

လက်နက်ရုံ အလွန်ဝယ်၊ ကားချေနင်း တစ်ဖက်နှစ်ချက် တွင် လှံစွပ်သေနတ်လွယ် ရှမ်းစစ်သားများနှစ်ယောက်ရပ်လျက် ဒီဆိုတိုးကားကြီးတစ်စင်းနှင့်တွေ့သည်။

ယွန်းရွှေအိမ်

“အဲဒါ ရှမ်းစော်ဘွားပေါ့” ဟု မြိုင်က ပြောသည်။

အတန်ငယ်သွားမိလျှင် ယူနန်-ဗမာလမ်းမကြီးမှ မြေနီလမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ ချိုးလိုက်သည်။ မြေနီများပဲ့ကျနေသောမြေကမူအပါးတွင် ကားထိုးဆိုက်သည်။

“ဒီက ရေပူစမ်းရောက်အောင် လမ်းလျှောက်သွားရမယ်”

သူတို့သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုလွယ်ကာ တောလမ်း၊ ယာတောများကို ဖြတ်သွားကြသည်။ ကောက်ညှင်းလယ်များမှာ နေရောင်ဖြင့်စိမ်းစို၍နေသည်။ စမ်းချောင်းတစ်ခုအကူးတွင် ကိုနန်းနွယ်သည် ကျောက်စွန်းနှင့် ထိသွားရာ ခြေမပဲ့သွားသည်။

အေမီက ကိုနန်းနွယ်၏ ခြေကိုဆုပ်ကာ၊ သွေးတိတ်အောင် လုပ်ပေးသည်။ မြိုင်သည်အပါးမှရပ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက် ရှိသည်။

“တော်ပါပြီ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု ကိုနန်းနွယ်က ထပ်တစ်လဲလဲဆိုမှ ပြုစုခြင်းကို ရပ်သည်။

“ဆရာမမှန်း သိပါတယ်ရှင့် . . .”

မြိုင်၏အသံမှာ စူးရှသည်ဟုထင်ရသည်။ အေမီကား ရယ်၍သာ နေလေသည်။ အေမီကို လူနာများချစ်ကြသည်။ သူမတွင် ကြင်နာစိတ်ကြွယ်ဝသည်။ တစ်ဘက်သားကို အလိုလိုက် တတ်သည်။

အဝေးကတည်းက အငွေ့များ တထောင်းထောင်းထနေ

သည်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့သည် အငွေထနေသော စမ်းချောင်းလက်တက် ရေစပ်များအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ကိုနန်းနွယ်မှာ အံ့ဩလျက် “ဒီနားက သိပ်ပူမယ်နော် ရေလဲမနက်ပါဘူး တိမ်တိမ်လေးနဲ့ တူပါတယ်”

စမ်းချောင်းရေစပ်ကြောင်းအတိုင်း လိုက်လာရာ သစ်ပင်အုပ်များအောက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ရေပူစမ်းသည်ကျယ်၍ ရေချိုးဆိပ်ရှိသည်။ သစ်ပင်ရိပ်ရှိသည်။ စမ်းချောင်းကို ချိနဲ့နဲ့သစ်သားတံတားတစ်ခုက ပေါင်းကူးထားသည်။

သူတို့သည် သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် နေရာလှုပ်ကြ၏။ ဟိန္ဒူကုလားသုံးဦးသည် ရေချိုးရာမှ ပြန်သွားရာ သူတို့လူစုပဲ ကျန်ရှိတော့သည်။ နေသည် သစ်ပင်ထိပ်တွင် ချိတ်နေပေပြီ။

အေမီသည် ဒလီပေါ်သို့ ဂစ်တာကို ချလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ရေအရင်ချိုးမယ် မဟုတ်လား . . .”

ကိုနန်းနွယ်သည် စမ်းချောင်းအကွေ့မှာ ရေကူးနေသည်။ ရေမှာ စမ်းချောင်းအဖျားလောက် မကြည်လင်။ အမှန်အားဖြင့် အေးမြသော စမ်းထဲသို့ မြေအောက်ရေပူရေငွေ့များ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခြေဖျားတွင်အေးနေရာမှ ခါးဆီသို့ ရေပူကြောင်း စီးကာ တိုးလိုက်သည့်အခါ ကျော့ကျော့၍ သွားတတ်သည်။ ဘယ်နှယ့်ဘာပါလိမ့်။

စမ်းအကွေ့တစ်ဘက်မြိုင်တို့ဆီမှ ရယ်သံများသည်လွင့်

၍ပါလာတတ်သည်။ မြိုင်တို့တက်သွားသော်လည်း ကိုနန်းနွယ်
မှာ ချိုးလျက်ကျန်ရစ်သည်။ ရေစီးကြောင်းကား စမ်းရေယဉ်ထဲ
တွင် တိုးဝေ့လျက်ရှိသည်။ စမ်းချောင်းအရင်းဘက်တွင်ကား
အပူငွေ့များ တထောင်းထောင်းထွက်နေ၏။

အပူ၊ အအေး အစပ်တဲသည့်အခါ နွေးတေးတေးနှင့် အ
တော်ခံ၍ ကောင်း၏။ ဒီကနေ့မှာ လူရှင်းသဖြင့် အေးဆေး၏။

ကိုနန်းနွယ် စမ်းချောင်းမှ တက်လာသောအခါ အေမီ
သည် ဂစ်တာကို စမ်းကာခေါက်နေသည်။ မြိုင်မှာခေါင်းဖီးလျက်
ရှိ၏။ မြိုင်ဘေးတွင် စာအုပ်သုံးလေးအုပ် တွေ့ရ၏။

“ကိုနန်းနွယ် . . . ရေပူစမ်းက ဘယ်နဲ့လဲ”

သူသည် အေမီနှင့် ရှုခင်းအကြောင်း ပြောနေ၏။ စကား
ကောင်းနေစဉ်၊ မြိုင်က “ဆာကြပလား” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

အေမီမှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့အချစ်ဝတ္ထုများကို ဖတ်သူဖြစ်ရာ၊
ပြောပြရင်း အချစ်အကြောင်း ရောက်သွားသည်။ စိတ်ကူးယဉ်
အချစ်၊ လွတ်လပ်သောအချစ်၊ ရိုးလိင်စိတ်မပါသော ပလေတို၏
အချစ်၊ မနောချစ်။

ကိုနန်းနွယ်က ရေပူငွေ့များ ရှိရာသို့ မျှော်ငေးလျက်
အချစ်ဆိုတာ အများကြီးရှိကြတာပေါ့လေ၊ စာရေးဆရာတွေက
အမျိုးမျိုး အမည်တတ်ကြသပေါ့ . . .။

တကယ်တော့ အချစ်စစ်ဆိုတာ အသီးအပွင့်ပါပဲ။

အချစ်ဟာချက်ချင်းထပြီး၊ ကြီးလာ၊ ထစားရတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ကြွယ်ဝထက်သန်တဲ့ မြေဩဇာပေါ်က တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာခဲ့ပြီး သီးပွင့်မှ စားရတာ . . .”

အဖြူနှင့်အပြာ အနီနှင့်အဖြူ နှစ်ဦးသည် ငေး၍ နားထောင်နေကြသည်။

“ဆိုလိုတာက အနှစ်နှစ် အလလက အခြေခံစိုက်ပျိုးရင့်သန်လာရမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ခွင့်လွှတ်၊ သည်းညီးခံ၊ နားလည်မှုရပြီး၊ နောက်ဆုံးမယ် မကွဲကွာဘဲ စွဲမြဲစွာ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းနေနိုင်ခြင်းဟာ အသီးပဲ။ အမြတ်ပဲ”

ကောက်ညင်းယာတောမှ ဖြတ်သန်းလာသော လေသည် ညံ့ညံ့ပြေပြေ တိုက်၍ နေသည်။ နေပြောက်များသည် မြေတွင်ပတ်ချာလှည့်နေကြသည်။ ၁၂-နာရီလောက်တွင် သူတို့သည် မနက်စာ စားကြသည်။ မြိုင်က ဟင်းများကို နွေးသည်။ အေမီက ပေါင်မုန့်များကို လှီးကာ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။

နံနက်စာမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် အတော်ပဲ မြိန်ကြ၏။ ကိုနန်းနွယ်ကရယ်စရာပြောသဖြင့်အေမီနှင့်မြိုင်မှာရယ်နေကြရ၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် ကိုနန်းနွယ်က အေမီကို ဂစ်တာတီးရန်တောင်းပန်သည်။ အေမီသည် ကရင်သီချင်းနှစ်ပုဒ်နှင့် အခြားအင်္ဂလိပ်-မြန်မာ သီချင်းများကို တီးပြသည်။ လေမှာ ရှန်ပိန်အရက်ကဲ့သို့။

အတန်ကြာလျှင် ကိုနန်းနွယ် ကဗျာရေးမည်ဆို၍ စာရွက်များကိုကိုင်ကာစမ်းချောင်းတစ်ဘက်ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ မြိုင်က စာအုပ်တစ်ဖက်လှန်ပြီး အေမီနှင့် စကားပြောကျန်ရစ်၏။

ကဗျာဆိုတာက၊ ကဗျာစပ်မယ်ဆိုပြီး စက္ကူကိုင်၊ တွေးတိုင်း ရတာမျိုးမဟုတ်၊ တစ်ခုခုကိုမြင်မှ တွေ့မှ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရေးဖြစ်တာ၊ ကိုနန်းနွယ်သည် ဘာကဗျာမှမရဘဲ ရေပူစမ်းအနီး သစ်ပင်ချုံနွယ်များအကြားဝယ် လျှောက်လည်နေမိတော့သည်။ ဟိုတစ်ဘက်တွင် သိန္နီရှိပေမည်။ ယူနန်-ဗမာလမ်းမကြီးမှာ မှိုင်းညိုညိုထဲတွင် ကွေ့ပတ်ရှိနေပေမည်။

ဒါနှင့် မိမိနေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှား၍ မိမိလာခဲ့သောလမ်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ မြိုင်တို့စကားပြောနေသော ခြုံနောက်ကွယ်တွင် ရောက်နေသည်။ ကိုနန်းနွယ်သည် မြိုင်၏ ထူးဆန်းသော စကားသံကြောင့် ရပ်တန့်နေမိ၏။

“သူနဲ့ စေ့စပ်ထားတာ ရှိတယ်ကွ သိလား”

အေမီက မြေပေါ်တွင် လက်တစ်ဘက်ထောက်ကာ လှဲရင်းမြင့်စကားကိုနားထောင်နေသည်။ အလိုဆန်းလှချည့်လား-

“တစ်နေ့ကတောင် သူ့နာမည်နဲ့ စာလာတယ်။ လက်ရေးက မိန်းမလက်ရေးဆရာ။ သူ့အဆက်ဆီက ဖြစ်မှာပဲ”

ကိုနန်းနွယ်အံ့သြရပြန်သည်။ မြိုင်ကိုယ်တိုင် သူ့ထံလာပေးသောစာမှာလက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်ထားသည်။ ရန်ကုန် ဒို့

ဗမာအစည်းအရုံးမှ ဖြစ်သည်။

တစ်ပတ်လှည့်၍ လာသောအခါ သူငယ်ချင်းမ နှစ်ဦးသည် စကားကောင်းလျက်ရှိသေးသည်။ မြိုင်၏ ရယ်သံမှာ လွင်၏။ အေမိက ဂစ်တာကို မထိတထိခေါက်ကာ စကားပြော၏။

“ကိုနန်းနွယ် . . . နေ့လည်စာ စားတော့မလား . . . မြိုင်ပြင်လိုက်မယ်လေ . . .” ဟု မြိုင်က လှမ်းပြောသည်။

အေမိကမူ ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် “ကဗျာဘယ်နှစ်ပုဒ်ပြီးခဲ့သလဲ” ကိုနန်းနွယ်က သံပုရာရည်ကို စုတ်နေစဉ် မြိုင်က “ဂျင်ယူမလား . . . ပါလာတယ် . . . ကိုကိုမပါတော့ ဝှက်ကျနေတယ်”

ကဗျာဆရာသည် ဂျင်နှင့်သံပုရာရည်ကို တစ်စုတ် စုတ်ပြီးမှ “အေမိသောက်ဦးမလား” ဟု မေးသည်။

အေမိလည်း ရဲရင့်စွာပင် ဖန်ခွက်ကို ထိုးပေးသဖြင့် ကိုနန်းနွယ်က တစ်ဝက်ငဲ့ပေးကာ ရယ်လေသည်။ အေမိကလည်း ရယ်ကာ သောက်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား ကြည့်ကာ ရယ်နေကြစဉ် မြိုင်ကား ငေးလျက်ရှိသည်။

ညနေစောင်းသောအခါ သူတို့သည် ရေပူစမ်းမှ ခွဲခွာကြသည်။ လမ်းလျှောက် ပြန်လာရာ မြိုင်က ကိုနန်းနွယ်နှင့်ယှဉ်ကာ ကဗျာအကြောင်း ပြောလိုက်လာသည်။ အေမိလည်း မီလာကာ ကိုနန်းနွယ်ဘေးက ကပ်လိုက်လာသည်။

အေမိသည် ကျလာသော ဆံပင်ကို မကြာခဏ သပ်ပစ်

ရရင်း၊ အတွင်းစိတ်ထဲ၌ကား “သူက သိပ်တစ်ဦးတည်းပိုင် လုပ်ချင်တာပဲ” ဟု သံသယ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

နောက်ကျပြန်လာသော မေဂျာအောင်ထွန်းကကိုနန်းနွယ်အား မနေ့က (ဧပြီလ ၉ ရက် ၁၉၄၀) နာဇီဂျာမဏီ စစ်တပ်များသည် နော်ဝေနှင့် ဒိန်းမတ်ပြည်သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြောင်း သတင်းကို ပြောပြသည်။ သူတို့သည် လာမည့်စစ်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။

ထိုညတွင် အေမီသည် သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ပျော်ကာ ငယ်စဉ်ကျောင်းသူဘဝကို ပြန်အိပ်မက်မက်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို တွက်ရာ အဖြေကို ရှာလို့မရဘဲ ရှိနေသည်။ ဒီတစ်ခါ ပုစ္ဆာက သိပ်ခက်တာပဲ။

၉၂

၉၃

ယုနို:ရူအိမ်

(၁၂)

“ကိုဘစုဆိုတာ ဒီမှာ ရှိသလား”

ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ တရုတ်သည် နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ကာ ကညင်ပင်အရိပ်များကို ဖြတ်သန်း၍ တဲတစ်တဲသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။

“ကိုဘစု . . . ဧည့်သည်ပါတယ်”

ရေနံဆီမီးအိမ်သည် လက်ကနဲရောက်လာကာ အတွင်းမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ တစ်ဦးမှာ ဘောင်းဘီအပြာနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီခပ်ညစ်ညစ်ကို ဝတ်ထားသည်မှာ ကားဒရိုင်ဘာဟု သိနိုင်သည်။ ကျန်တစ်ဦးသည် ဧည့်သည်ကို အသေအချာ ကြည့်ပြီးမှ ဝမ်းသာအားရနှင့် “ကျုပ် ခင်ဗျားကို စောင့်နေတာ” ဟု ကျူးရင့်လိုက်သည်။

ကိုနန်းနွယ်သည်ဘရေဇာအနက်ကိုကြပ်အောင်ကြယ်စေ့ကို ပြင်တပ်ပြီး ခပ်ရေးရေးပြုံးနေသည်။ အဝေး ယူနန်-မြန်မာ

လမ်းမကြီးရှိ ကားတန်းဆီမှ မီးများတလက်လက်နှင့် အရက်မူး သမား သီချင်းဆိုအော်သံသည် သဲ့သဲ့မျှလွင့်ပါးလာ၏။

“လာ . . . လူရှင်းတဲ့ဆီ သွားရအောင်”

သူတို့သည် ရွာနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စမ်းချောင်းမှ လှေ ကလေးတစ်စင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ ကိုဘစုဆိုသူက ပဲ့ကိုင်သည်။ ထွက်စက သစ်ပင်ခြုံနွယ်များကွယ်သဖြင့် မှောင်နေ သော်လည်း တစ်ကွေ့ ကွေ့လျှင် ဒုတိယအကြိမ် ကြုံရသော ဝိုင်း စက်သည့် လပြည့်ကို တွေ့ရသည်။ လားရှိုးမြို့မှာ မီးရောင်ကြောင့် သာ သိနိုင်ပြီး၊ နောက်ကမ္ဘာရှိ ဘဝတာများဟု အောက်မေ့ရသည်။

“ဒီလာရတာ မလွယ်ဘူးဗျ။ ရှမ်းပြည်နယ် ပုဒ်မ (၁၀)က သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကားဒရိုင်ဘာတွေနဲ့ ရောက်လာရ လို့လွယ်တာ . . .”ဟု သခင်ဘစုက လှေကို တစ်ချက်ယက် လိုက်ရင်း ပြောသည်။ လသည် တိမ်ကင်းမှ ပို၍ လင်းလာလေပြီ။

“ကျုပ်တို့မှာ အခု နိုင်ငံခြား လက်နက်အကူအညီ ရဖို့ လုပ်နေရတယ်။ ခင်ဗျားလဲ သိတဲ့အတိုင်းပဲ လက်နက်ရမှ ကျုပ် တို့တတွေ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို ပုန်ကန်နိုင်မယ်။ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒါကို ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်”

“အခု ဘယ့်နယ်လဲ . . .”

“ဂျပန်ကတော့ အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင့်ရေးပါတီတွေနဲ့ လိုက် ဆက်ဆက်နေတာပဲ။ ဒေါက်တာဘမော် ဒေါက်တာသိန်းမောင်

တို့လဲပါတယ်။ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကို တပ်ဦးဖြစ်ဖို့ စည်းရုံးနေရတာပဲ။ ကျုပ်တို့အပြင်ရောက်အောင် ကြိုးစားနေရတယ်။ ရဲဘော်တစ်စုလဲ ယိုးဒယားဘက်ကို ဖြတ်တာမိလို့ ပြန်လာရတယ်။ ကံကောင်းလို့ သခင်နဲ့သမဂ္ဂမှန်း မသိလို့ပေါ့။ အခုဒီဘက် ယူနန် မြန်မာလမ်းကလဲ နည်းနည်းကြပ်တယ်။ မကြာခင်တောင် ပိတ်မလိုလို ကြားနေရတယ်။ သိပ်ခက်တယ် . . .”

ရေပြင်သည် ငွေလရောင်ဝယ် တဖိတ်ဖိတ်။

“ဂျပန်နဲ့ဖြစ်ပါ့မလား။ ဂျပန်က ကျုပ်တို့ကို ယုံရဲ့လား” ဟု ကိုနန်းနွယ်က အနည်းငယ်မတ်၍ “ဂျပန်က နေမျိုးနွယ်လို့ ကျုံးဝါးနေတဲ့ ဖက်ဆစ်တွေ။ ကျုပ်တို့က ဒီမိုကရေစီသမားတွေ။ ကျုပ်တို့ကကော သူတို့ကို ယုံရမလား။ သူတို့ကကော ကျုပ်တို့ကို ကွန်မြူနစ်ဆိုပြီး ယုံပါ့မလား”

သခင်ဘုရား လေသံတက်၍ “အိုဗျာ . . . ဒါတွေနဲ့အိပ်ပျက်ခံမနေပါနဲ့။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို ချနိုင်ဖို့ နိုင်ငံခြားလက်နက် အကူအညီရအောင် ယူရမယ်။ ကျုပ်တို့လဲ ကြိုးစားနေတာ ကြာပြီမဟုတ်လား တရုတ်ပြည်၊ ယိုးဒယားပြည် သွားဖို့လုပ်တယ် မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်ကမှ မရဘူး။ အခု ဂျပန်ဘဲ အဆက်ရတယ်။ နောက်ဖြစ်လာတော့လဲ မီးစင်ကြည့်ကရမှာပဲ။ စစ်ဖြစ်နေပြီ။ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံတွေ လွတ်မြောက်ဖို့အခါပဲ။ ဒါကို လက်လွှတ်ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်”

လှေသည် မြစ်လယ်တွင် ရောက်နေသည်။

“၁၉၃၈ -အထွေထွေသပိတ်ကြီးဟာ လူထုစည်းရုံးရေး အတော်ရလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ ရေနံမြေမှာဆိုရင် သခင်နဲ့သမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်မှုအတိုင်း နယ်ချဲ့ကို ပုန်ကန်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ . . .။ လက်နက်ပဲ လိုတယ်ဗျ . . .။ နိုင်ငံခြားမှာ လက်နက်အကူအညီရှာ နေတုန်း ပြည်တွင်းမှာ အမျိုးသားလူထု လှုပ်ရှားမှုရအောင် လှုံ့ ဆော်ရမယ်။ တစ်ပြည်လုံး သပိတ်မှောက်ရမယ်။ အခွန်မပေးရေး လုပ်ရမယ်။ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို နှိပ်ကွပ်နေတဲ့ ဥပဒေတွေကို ပျက်အောင်ဖျက်ရမယ်။ အာဏာဖီဆန်ရမယ်။ ပုလိပ် စစ်တပ်တွေ ထဲမှာ ကျုပ်တို့ထွင်းဖောက်ပြီး လူစုရမယ်။ မြန်မာပုလိပ်၊ မြန်မာ စစ်သားဗျ . . . အဲသလို တစ်ပြည်လုံးအုံကြွလာအောင် လှုံ့ဆော် စည်းရုံးပေးရင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ ခံနိုင်ပါဦးမလား။ လက်နက် ရရင် ပြောက်ကျားနည်းနဲ့ စစ်တိုက်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လက်နက် လိုချင်နေတာ လူထုတစ်ရပ်လုံးဟာ တကယ့်သံမဏိ နယ်ချဲ့ဆန့် ကျင်ရေး ဖြစ်လာပြီဆိုရင် နောက်ဆုံးမှာ အာဏာသိမ်းနိုင်ရမှာပဲ”

“ကဲဗျာ . . . အာရှမှာလဲစစ်ဖြစ်လို့ ဂျပန်က မြန်မာ ပြည်ကို တိုက်ပြီဆိုရင်ကောဗျာ . . .” ကိုနန်းနွယ်က ရေထဲသို့ လက်ကို ချရင်းမေးသည်။

“အို . . . ပြဿနာအားလုံးဟာ ကျုပ်တို့တတွေရဲ့ အ မျိုးသားစည်းရုံးမှုအင်အား၊ မျိုးချစ်စိတ် အင်အားတွေ အပေါ်မှာ

တည်တာပဲ။ ကျုပ်တို့တတွေမှာ တကယ်ခိုင်မာ တောင့်တင်းတဲ့ စည်းရုံးမှု၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှုတွေရှိရင်၊ အင်္ဂလိပ်ကိုကော၊ ဂျပန်ကိုကော ချနိုင်တာပဲဗျ . . . ဂျပန်နဲ့စကားပြောကြည့်လို့ မဟန်ရင် ဂျပန်ကိုလဲ ပုန်ကန်ရမှာပဲ . . .”

“နိုင်ငံရေးမှာ ပုန်ကန်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ရေးကို ကြိုတင် မြှော်မြင်ဖို့လဲ လိုသေးတယ်နော်။ ကမ္ဘာ့အခြေအနေနဲ့လဲ ဆက်စပ်ကြည့်ရမယ်ဗျ . . . ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား . . .”

ဆောင့်၍ ယက်လိုက်သဖြင့် လှေသည် ရှောခနဲ တက် သွားသည်။ ကမ်းစပ်မှ ညှဉ်ကလေးသည် လန့်ပျံ့ပြေးသည်။

“ဒီမယ် ခင်ဗျားဟာ လက်တုန်နေတယ်။ ခင်ဗျားမှာခန ရှင် စိတ်ကူးယဉ်ကလေး (Petty-bourgeois Sentiment) ရှိနေ သေးတယ်” ဟု သခင်ဘစုက ခပ်တိုးတိုး ရယ်နေသည်။

ကိုနန်းနွယ်သည် ငြိမ်သက်စွာ တွေးနေရာမှ “ခနရှင် စိတ်ကူးယဉ်ဆိုတာက ကျုပ်တို့ရဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ အခြေခံတွေ ပေါ်မှာ တည်တာပဲ။ ကျုပ်တို့နေလာရတဲ့ အင်္ဂလိပ်အမွေ လူမှု ဆက်ဆံရေးကလဲ ရှိသေးတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ သို့သော်လဲ ကျုပ်တို့လူတွေထဲမှာ ဘယ်သူကောကင်းသလဲဗျာ အတူတူပါပဲ။ ဒီထဲက တော်လှန်လာတာပါပဲ။ ကျုပ်တို့တတွေဟာ နုနယ်ပါ သေးတယ်။ အခုမှ လမ်းခွမှာပါ။ သို့သော် ခင်ဗျားလို ငယ်ငယ် ကတည်းက ရေနံတွင်းတွေထဲမှာ ကြီးပြင်းလာရပြီး၊ အလုပ်သမား

စိတ်ဟာ အမြစ်တွယ်နေရင်တော့ ကျုပ် မပြောလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလဲ အင်္ဂလိပ်နေရှင်စနစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဗြိတိသျှရာဇဝင် ဖတ်ပြီး စာမေးပွဲဖြေရတဲ့ ကျောင်းကထွက်လာတာပါပဲ မဟုတ် လား။ အဲဒီကမှ တော်လှန်စိတ် ဖြစ်လာတာပဲ။ မဟုတ်လား”

အတန်ကြာ လှေသည် တိတ်ဆိတ်စွာ မျောနေရာမှ “ခင်ဗျားလို စေ့စေ့စပ်စပ် မြော်မြင် စဉ်းစားပြီး လက်တုန်နေတဲ့ လူချည်းဆိုလဲ မဖြစ်၊ ကျုပ်လို လက်နက်ကိုင်ပြီးချမယ်၊ တိုက်မယ် ဆိုတဲ့ လူချည်းနဲ့လဲ အရေးတော်ပုံဟာ မအောင်မြင်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ နှစ်ခုဟာ သမပြီး ပေါင်းရမယ် . . .။ လောကမယ် နှစ်ဘက်ချွန်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်နော်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပုန်ကန်ထကြွမှုကို ဉာဏ်အမြင်ကလမ်းညွှန်ပေးရမှာပဲ။ ကျုပ်တော့ ဒီလိုပဲ ကျယ်ဝန်းမျှတစွာ အယူရှိတယ်။ တော်လှန်ရေးမှာ ဉာဏ် အမြင်နဲ့ လက်တွေ့အလုပ်ဟာ ပူးပေါင်းရမယ်၊ တစ်ဘက်နဲ့ တစ်ဘက် အပြစ်ပုံချဖို့ မဟုတ်ဘူး။ တွဲဖက်ရမယ် . . .”

လသည် တိမ်ညိုတစ်သိုက်နှင့်ကွယ်၍ ငွေရောင်သည် ခဲပြာရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ အံ့ပြာပြာ။

“ပြောက်ကျားနည်းနဲ့ ပုန်ကန်တာကို ခင်ဗျားယုံသလား”

“ယုံတယ်။ မြန်မာရာဇဝင်မှာလဲ ရှိခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျားက မေးမယ်။ လက်နက်ရှိရဲ့လားလို့။ နိုင်ငံရေး စည်းရုံးမှုကောင်းရင် ရန်သူ့လက်နက်ဟာ ကိုယ့်လက်နက်ဖြစ်တာပါပဲ။ အဲဒီတော့

ကျုပ်တို့ဟာအမျိုးသားလှုပ်ရှားမှုရအောင်ပြင်ဆင်ရမယ်။ နိုင်ငံခြား အဆက်အသွယ်လဲ ရအောင်လုပ်ရမယ်။ ခင်ဗျားကိုလဲ ဌာနချုပ် ကမှာလိုက်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ဆီမှာလူကနည်းတယ် အတွင်းရေးမှူး က ခင်ဗျားကို အားကိုးတယ် . . .”

သခင်ဘစုက ပုန်ကန်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အစီအစဉ် များကို လျှောက်ပြောပြသည်။ စမ်းချောင်းကလေးမှပြန်သောအခါ ကိုနန်းနွယ်သည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ခဏနေပြီးမှ အိမ်ပြန်သည်။

ဖဲပြားခင်းထားသလို ပြောင်လက်သော ငွေလရောင်ထွန်း သည့်ယူနန်-မြန်မာလမ်းမကြီးပေါ်ဝယ်၊ ကိုနန်းနွယ်သည်နှုတ်ခမ်း ကို ကိုက်ကာ လမ်းလျှောက်လာသည်။ ‘မြဝတ်လွှာ’ ရှေ့သို့ရောက် သောအခါ အိမ်ကြီးမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မီးပွင့်များဖြင့် လင်းနေ သည်။ တေးဂီတသံသည် ငြိမ့်လှ၏။

ချစ်သူငယ်သူ့အား၊ ဝေးပါပေါ့ဘုရား
ထွေပြားသစ္စာ၊ မေတ္တာညိုမှု ငြိပြီ ထင့်လေး
သွေလျားပစ်ခွာ၊ သစ္စာဆိုသူ ရှိပြီ ထင့်လေး။
ဒီတစ်ခါတွင် မြိုင်က ဆိုကာတီးနေသည်။ တီးသံမှာ မပွင့်တပွင့်-
ကိုနန်းနွယ်ဝင်လာသောအခါ မြိုင်သည် စန္ဒယားကို ရပ်
လိုက်ကာ “ပြန်လာပလား . . . မြိုင်တောင်အိပ်တော့မလို့၊ အေမီ
လာတယ်။ မှောင်မှပြန်သွားတယ်။ ကိုနန်းနွယ်ကို နေ့လယ်စာ
ဖိတ်လိုက်တယ်။ မနက်ဖြန် ကြွပါတဲ့ရှင် . . .”

သူသည် နောက်ဆုံးပိုဒ် မြိုင်၏စကားသံကို ငေးကာ
“ဟုတ်လား ကျွန်တော်လဲ မနက်ဖြန် ပြန်မလားလို့”

မြိုင်မှာ သိပ်ကိုအံ့ဩကာ စန္ဒယားခုံမှ ထ၍ သူ့အနားတွင်
လာထိုင်သည်။

“မြန်လှချည်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မြိုင်တို့ဆီမှာ မပျော်
ဘူးလား ကိုနန်းနွယ်ပြန်သွားရင် မြိုင်တော့ ပျင်းကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ။
မပြန်ပါနဲ့ဦး . . . အေမီလဲအောက်မေ့နေမှာပဲ”

နောက် မြိုင်သည် ငြိမ်သက်၍ သွားသည်။ သူမသည်
နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ ထားသည်။ မေဂျာအောင်ထွန်းမှာ နယ်ခြား
ကာကွယ်ရေးကိစ္စများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသောကြောင့် ညဉ့်နက်မှ
ပြန်လာရတတ်သည်။

“မြိုင်မအိပ်သေးဘူးလား. . .ကိုအောင်ထွန်းကို ကျွန်တော်
စောင့်ပါ့မယ် . . . အိပ်ချေပါ”

သို့သော် မြိုင်သည်ငြိမ်သက်လျက်ပင်ရှိသည်။ သူမသည်
စားပွဲပေါ်တွင် ထင်ထားသော ကဗျာစာအုပ်ကို လက်တစ်ဘက်နှင့်
လှန်ကာငေး၍နေသည်။ အပြင်ဘက်၌ကား ငွေလရောင်ဖြင့်
ရေချိုးထားသည့် လားရှိုးလမ်းမကြီးသည် ဝတ်လစ်စလစ်နှင့် ...

(၁၃)

နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၄၀

တိမ်ခိုးပြာလျှင်

ပတ်ချာရစ်ဝေ့၊ တိမ်ကိုတွေ့သော်

ရွှေ့တရိပ်ရိပ်၊ အခွေလိပ်လည်း

စိပ်စိပ်ကွဲကာ ပျောက်ကွယ်၏။

ဘာနုံလဲ၊ဟု

သဲကွဲမတတ်၊ စိမ်းဆတ်ဆတ်လို

ရောလတ်လေတွင်၊ သင်းသင်းယဉ်သည်

ကညင်နုံလား၊ မြေနုံလား။

ပန်းတောကြီးကား

ပိတ်ဆီးရောပြွမ်း၊ ဘာပန်းဘာပွင့်

ထွက်ချင့်မတုန်း တရုန်းရုန်းသည်

အဆုံးအစမမြင်ရ။

ယွန်းရွှေအိမ်

ထိုနေရာမှ
 ခွဲခွာခဲ့ပြီ၊ ချယ်ရီနီလော
 တိမ်ပြာသောဟု မပြောတတ်အောင်
 ရောယောင်ယုက်သန်း၊ စပ်ဖက်လွန်း၍
 အဆန်းအသစ်၊ အရက်ဖြစ်သည်
 မူးယစ်မေ့မေ့၊ တစေ့စေ့။

မြိုင်သည် စန္ဒယားခုံမှ ထလိုက်သည်။

“သီချင်းကလဲ တီးလို့ကို မဖြစ်ပါဘူးကွာ . . . အေမီ
 ဘယ့်နဲ့လဲ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ပြီလား”

မြိုင်က ဆိုဖာထက်တွင်ထိုင်ကာ . . . ကဗျာဆရာကိုနန်း
 နွယ်ရေးသော ‘အိမ်အပြန်’ အမည်ရှိ ကဗျာကို ဖတ်လျက်ရှိသည်။
 အေမီဖတ်သည်ဆိုသည်မှာ ဘယ်နှစ်ခေါက်ရှိပြီလဲမသိ ကဗျာမှာ
 အပွင့်ဦးအမည်ရှိ စာပေမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင်ပါလာသည်။ ကဗျာ
 အောက်နားက လားရှိုးမှ မန္တလေးသွားသော မီးရထားပေါ်တွင်
 စပ်ဆိုသောကဗျာဟု မှတ်ချက်ရေးထားသည်။

မြိုင်က အေမီအပါးတွင်ထိုင်နေသည်။ အေမီက ကဗျာကို
 ဖတ်လျက်ပင်ရှိသည်။ မြိုင်ကပြုံးလျက်ရှိ၏။ အေမီက “သူ့ကဗျာ
 တွေကတစ်မျိုးပဲနော် ဖတ်ရတာ မလည့်တလည်ပဲ။ ရှေ့အပိုဒ်
 တွေတော့ သိတယ်လေ။ မီးခိုးပြာရယ်၊ ကညင်နံ့နဲ့မြေနံ့ရော
 ထားတဲ့ အမည်မှည့်လို့ မရတဲ့ အနံ့ရယ်။ တောပန်းတွေရယ်

လေ၊ နောက်ပြီးတော့ . . .”

သူမသည် ထိုနေရာတွင် ထစ်နေသည်။

မြိုင်က “ကိုယ်လဲ ဒီအထိတော့ သိတယ်ကွ . . .။ နောက် အပိုဒ်ကဝိုးတိုးဝါးတားဖြစ်နေတယ်” ကဗျာစာရွက်ကလေးမှာ အ ထပ်ထပ်ကိုင်ထားသဖြင့် တွန့်ကျေနေပေပြီ။

“နာမည်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရအောင် ကဗျာမှာ ခေါင်း စဉ်ဟာ . . . အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လားဟင်၊ မြိုင်”

အေမီမှာ ကဗျာကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“ယူ ပြောတာဟုတ်တယ်။ ‘အိမ်အပြန်’ ဆိုတော့။ အိမ် အပြန်မှာ ကိုယ်တို့လားရှိုးကို သတိရရင်း တွေးမိတာ အမှတ်တရ ပေါ့ကွဲ့နော် . . .”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးနေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာသည် တောက်ပလျက်ရှိ၏။

“ချယ်ရီနီနဲ့ တိမ်ပြာကို ဘယ်လို ဆက်စပ်ရမလဲ မသိဘူး နော် . . . အဆန်းအသစ်၊ အရက်ဖြစ်သည်ဆိုတဲ့ဟာကလဲ ပါ သေးတယ်၊ အရက်ဆိုတော့ . . .”

အတန်ကြာ တိတ်နေရာမှ အေမီက “ကိုယ်တစ်ခုတွေးမိ တယ်။ သူက အိမ်အပြန်လမ်းမှာ လားရှိုးက ချယ်ရီနီကိုကော၊ တိမ်ပြာကိုကော သတိရတယ်။ ရပုံကလဲ နှစ်ဦးကို ခွဲလို့မရအောင် ကိုရောနေတယ်။ မကွဲမပြားပေါ့လေ။ အရက်ဆိုတာက၊ အရက်မျိုး

စုံစုပြီး စပ်ထားတဲ့ ‘ကော့တေးလ်’နဲ့ တူတယ် . . .”

မြိုင်က အားရသောအသံနှင့် “ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အရက်မှာ မူးရစ်သလို ချယ်ရီနီနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်တိမ်ပြာကို သတိရတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့နော်”

အပြင်မှ ကညင်လေသည် သင်းပျံ့ပျံ့-

ချယ်ရီနီနဲ့ တိမ်ပြာ။ ချယ်ရီနီဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုများ ရည်ရွယ်ပါလိမ့် . . . ။ မြိုင် အင်မတန် ချစ်တတ်တဲ့ ချယ်ရီလား၊ ကဗျာဆိုတာ ရေးသူရဲ့ဆိုလိုရင်းကို သိဖို့ခက်သားပဲ။ တိမ်ပြာ ဆိုတာက အေမီရဲ့ မျက်လုံးအပြာလား။

သို့သော် သူတို့သည် ကိုယ်လိုသော အတွေးကို တွေး လျက်ရှိနေကြသည်။

“အေမီရေ သူ့ဆီက စာရသေးလား”ဟု မြိုင်က မေးသည်။

“ဟင့်အင်းကြာလှပြီ။ ပြန်စာက တစ်ခါပဲ မြိုင်ဆီကိုကော”

မြိုင်က ခေါင်းခါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက တော်တော် နေနိုင်သည့်သူဟု အောက်မေ့လျက်ရှိကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် . . .

(၁၄)

ထိုအချိန်တွင်။

တိုကျိုလေယာဉ်ပျံကွင်းဆိုက်မှပင်ဟင်းကနဲသက်ပြင်းချနိုင်
ကြတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား ယောင်လယ်လယ်နှင့် အမွိုင်တွင်နေခဲ့
ရသည်။ မှောင်မိုက်သော လမ်းကြားကို တိုးခဲ့ရသည်။ မြန်မာ
ပြည်က ရဲဘော်များနှင့်လည်း လမ်းပြတ်၊ အမွိုင်တွင်လည်း တ
ရုတ်အယောင်ဆောင်ကာ နေရင်း၊ ဘယ်သူနှင့် ဆက်ရမှန်းမသိ။
နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်ရေးမှာ မရေရာ။ နောက်ဆုံး ငတ်ပြတ်
တော့မည့်ဆဲဆဲ၊ ဂျပန်စစ်ဘက်မှ သူလျှိုတစ်ဦးရောက်လာကာ သူ
တို့ကို တိုကျိုသို့လေယာဉ်ပျံဖြင့် တင်ခေါ်သွားလေသည်။

လေယာဉ်ပျံကွင်းရှိ စစ်ဘက်ရုံးခန်း တစ်ခန်းထဲတွင် သူ
တို့ကို သူ့ကိုယ်သူ မစ္စတာမိနာမိဟုပြောသော ကာနယ်စူဇကီးက
ဧည့်ခံသည်။ မွေးမြသော လွှက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ကို ထိုးပေးရင်း

ဗျန်းရွှေအိမ်

မိနာမိက “ဂျပန်နဲ့ မြန်မာဆက်သွယ်ရေး ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ပြောပါ။ အားလုံးညီညွတ်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်” ဟု သူတို့ကို ပြောနေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ မိနာမိက သူတို့ကို မော်တော်ကားကြီး ဖြင့် ဂျပန်ဧကရာဇ် နန်းတော်ရှေ့သို့ ခေါ်သွားသည်။ အနှစ် (၂၆၀၀) မြောက် ဂျပန်အင်ပိုင်ယာနေ့ဖြစ်သဖြင့် မြေကွက်လပ် ကြီးမှာ ဂျပန်ဘုရင်ကို အရိုအသေပြုနေကြသော ပရိသတ် ကြီးဖြင့် ပြွတ်သိတ်လျက်ရှိသည်။ အလံများ၊ ဘင်ခရာသံ၊ စစ်တပ် အခမ်းအနား။

“ခင်ဗျားတို့လဲ ကျုပ်တို့လို ခေါင်းညွတ်ပြီး အလေးပြုပါ” ဟု မိနာမိက တောင်းပန်သည်။

ဂျပန်လူထုကဲ့သို့ နေမျိုးနွယ်ဘုရင်ကို မယုံသော်လည်း၊ ယဉ်ကျေးမှု ဧည့်ဝတ်အလိုငှာ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးအတွင်းရေးမှူး သခင်တေဇနှင့်ကိုနန်းနွယ်တို့သည် ခေါင်းကို ညွတ်လိုက်ကြသည်။ စိတ်ထဲတွင် ခပ်လေးလေး။ ဘေးရှိ ဂျပန်များသည် သူတို့ကို သတိ ထားပုံမရ။

တိုကျိုတွင် သုံးလေးရက်နေရပြီးနောက်၊ သူတို့ကို နယ်ရှိ တောင်ပေါ် မြို့တစ်မြို့၊ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားသည်။ အေးဆေး၍ လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစားကြံဆနိုင်သည်။ ပြာညိုသော တောင်များဖြင့် ဝန်းရံလျက်၊ တိမ်ခိုးများမှာ တဝေဝေ။ ချယ်ရီပန်း

များအဆုပ်လိုက်ပွင့်သည်ကို မြင်ရပေဦးမည်။ ကိုနန်းနွယ်မှာ “မြဝတ်လွှာ” မှ ချယ်ရီနီကို သတိရမိသည်။

“ဘယ့်နဲ့လဲဗျ . . . ကိုနန်းနွယ်၊ ဂျပန်ပြည်တော့ ရောက်နေပြီ။ အခု ကျုပ်တို့စစ်ဘက်နဲ့ စကားပြောရမှာပဲ” ဟု သခင်တေဇက ရှေ့သို့ ငေးဆိုက်ကာ ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဖြစ်သမျှနဲ့ ကောင်းအောင် လုပ်ရမှာပဲ။ ဒီက အမြတ်ထွက်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ”

ထိုအခိုက် မိနာမိဝင်လာသည်။ မှောင်စပြုပြီသဖြင့် မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မိနာမိ၏ နှုတ်ခမ်းမှ ဆာကီး အရက်ငွေသည် အိပ်ရာကို ဖြတ်သန်းသွားသည်။

“ဘယ့်နဲ့လဲ . . . ပျင်းသလား . . . ခင်ဗျားတို့ မိန်းမယူမလား . . . ကျုပ်ကောင်းကောင်းရှာပေးမယ်”

မိန်းမနှင့် ပတ်သက်၍ ကင်းရှင်းလှသော သခင်တေဇ၏ မျက်နှာမှာ နီနေသည်။ အံ့အားလည်းသင့်နေသည်။

“ဝဝကြိုက်သလား၊ သွယ်သွယ်ကြိုက်သလား၊ အသားဝါသလား၊ အနီလား ကြိုက်ရာပြော” ဂျပန်သူလျှိုမှာ မိန်းမထိန်းကဲ့သို့ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့်မေးသည်။ သခင်တေဇက ခါးခါးသီးသီးငြင်းပယ်သည်။

ဂျပန်က ဆက်လက်ကာ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် “ရှက်စရာမရှိပါဘူး ရေချိုးသလိုပါပဲ။ မခဲယဉ်းပါဘူး” . . . ကိုနန်းနွယ်က ပြုံး၍နေစဉ်၊ သခင်တေဇမှာ ထပ်မံငြင်းပယ်လျက်ရှိသည်။ တော်သေးသည်။

ညစာအတွက် ဂေရှာမလေးဝင်လာ၍ စကားစပြတ်သွားသည်။
ဂေရှာမသည် ပန်းကန်များကို စားပွဲတွင် ချလိုက်သည်။

မိနာမိကဂေရှာမကလေး၏လက်ကိုကိုင်၍ “ဟေ့ဒီမှာပြည့်တန်
ဆာတန်းကောင်းကောင်းရှိတယ်မဟုတ်လား လှလှလေးတွေလေ”

ဂေရှာမကလေးသည် ဘာမှမဖြစ်သလို ကိုယ်ကိုညွတ်
ကာ ရိုသေစွာနှင့် “ရှိပါတယ်ရှင် ကျွန်မ လိုက်ပြဆို လိုက်ပြပါ
မယ် . . .” ဟု ဖြေသည်။ ကောင်မလေးမှာ အသက် (၁၆)နှစ်ခန့်
ရှိ၍၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း လုံးဝမရှိ။

သူတို့သည် အံ့သြ၍ နေကြ၏။ ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှုကို
လည်းသံသယဖြစ်လာလေပြီ။ နောက်စစ်အကြောင်းလျှောက်ပြော
ကြရင်း မိနာမိက “ပထမကမ္ဘာစစ်တုန်းက ကျုပ်က ဗလယ်ဒီ
ဗော့စတော့မြို့မှာကျတယ်။ အဲဒါ တဲတစ်တဲမှာ ရုရှားတွေကို
သစ်ပစ်လိုက်တာ၊ မိန်းမရော၊ ကလေးရော မချန်လှုပ်ဘူး။ အကုန်
ချောတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့လဲ . . . အင်္ဂလိပ် မိန်းမရော၊ ကလေးမကျန်
သတ်ရမယ်ဗျ . . .”

ပြောပြီး ရယ်နေစဉ်၊ သူတို့ကား ဂျပန်စစ်ဝါဒကို မုန်းတီး
လျက်ရှိလေပြီ။ နောက်သူက ဘာကြောင့် နိုင်ငံခြား အကူအညီ
လိုသည်။ ဘယ်ဝါဒကို ကြိုက်သည် စသည်များကို မသိမသာတော့
ညစ်ကြည့်တော့သည်။

သူတို့က လိမ္မာစွာနှင့်ဖြေရသည်။ ဂျပန်က တရုတ်ပြည်

ယွန်းရှေ့အိမ်

ကို ဂျပန်ဝင်တိုက်တာ ဘယ်နဲ့လဲဟု မေးသေးသည်။ ကွန်မြူနစ်၊ မဟုတ်အောင် လှည့်ဖြေရသည်။

အိပ်မပျော်သော ထိုညကို ချောက်အိပ်မက်နှင့် တွေးတို့က ပုဒ်မဖြတ်ပေးနေသည်။ သခင်တေဇနှင့် ဆာမူရိုင်း ဂျပန်သူရဲကောင်းတို့ ရန်ဖြစ်ကြ၏။ ဆာမူရိုင်းက ဓားနှင့်အလိုက်၊ သူက အင်္ဂလိပ်ခြောက်လုံးပြူးနှင့် လှမ်းပစ်ရာ၊ ကျည်ဆံမထွက်သဖြင့် လန့်အော်လိုက်၏။ ကိုနန်းနွယ်ကား ဂျပန်ဘုရင် ဟီရိုရှီးတိုထံမှ ဆကုရပန်းကို လုယူပြီး လားရှိုးသို့ သွား၏။ အေမိနှင့် မြိုင်တို့လုသဖြင့် ဆာကုရပန်းမှာ ကြေမွသွား၏။ သူတို့ကို ဖျင်ရသည်မှာ မောနေ၏။ အင် . . .။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်သို့ ပေးအပ်ရမည့် စစ်အစီအစဉ်များကို နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ကာ ရေးသားလျက်ရှိကြသည်။ ပထမ ဂျပန်က ယိုးဒယားမှ တစ်ဆင့် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှ မြန်မာပြည်ကို သိမ်းလိုကြ၏။ အစီအစဉ်များ ရေးပေးသော်လည်း စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်မှ ဆွေးနွေးခြင်းမပြုရ။ စစ်ပညာသင်ကြားရန်အတွက် မြန်မာပြည်မှ ရဲဘော်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် ဂျပန်က အကြံပေးသည်။ မြန်မာပြည်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာ၍ ဖော်မိုဆာကျွန်းတွင် စစ်ပညာသင်ကြားရပေမည်။

“ကျုပ် မြန်မာပြည်တစ်ခေါက်ပြန်မယ်။ ရဲဘော်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ရမယ်။ စစ်အတတ် ဒီမှာ သင်နေတုန်း မြန်မာ

ပြည်က ကိုယ့်လူတွေက နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးစည်းရုံးမှုကို အခိုင်
 အမာ လုပ်ထားရမယ်။ လူထုကို တက်ကြွအောင်လုပ်ပေးရမယ်၊
 အမျိုးသားညီညွတ်ရေး တောင့်တင်းရမယ်။ ဘယ်သူ လာလာ၊
 တော်လှန်နိုင်ရမယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေးဟာ
 တည်မှာပဲ . . .”

သခင်တေဇသည် ကီမိုနိုအကျိုကို ချွတ်ယင်းပြော၏။
 ကိုနန်းနွယ်ကား၊ လဘက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်မော့ကာ ငေးလျက်
 ရှိသည်။

(၁၅)

နှင်းဆီနီ . . . ဆေးဖြူသုတ်ထားသော စားပွဲပေါ်မှအနီ။
 အဖျားကျလာသော အခါ နှင်းဆီနီကလေး၏ ပုံသဏ္ဍာန်
 မှာ ကြည်လင်ပြီး ချစ်စဘွယ်ဟု အောက်မေ့ရတော့သည်။ တဝက်
 ဟထားသော မှန်ပြတင်းမှ လေဝင်သဖြင့် နှင်းဆီပွင့်မှာ ခပ်ယဲ့ယဲ့
 လှုပ်နေသည်။ ဆရာမ တံခါးဖွင့်သွားတာ ထင်တယ်။ ခန်းဆီးမှာ
 တဘက်သို့ လိုက်တွန့်နေသဖြင့် နေရောင်သည် ဆေးရုံစောင်ပေါ်
 သို့ ထိုးရိုက်နေသည်။

ခေါင်းအုံလိုက်တာကွယ် . . . ဆာလဲဆာတယ် . . .
 မနက်ဘက် ဘာများကျွေးမလဲ မသိဘူး . . . အိပ်ယာထ- နောက်
 ကျသော ကျိုးသည် အ,အ,အော်ကာ . . . ပျံသွားသည်။ ဆေးရုံမှာ
 စောသေး၍ ငြိမ်သက်လျက်။

ဟော. .တံခါးပွင့်လာပြီ။ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ခေါင်းဆောင်း
 အဖြူနှင့်ထဘီအပြာကလေးသည် ပန်းတစ်ခိုင်ပိုက်ကာ ယူလာ

ဗျန်းရွှေအိမ်

သည်။ သူသည် မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဆရာမသည် သူ့ဘေးရှိ နှင်းဆီပွင့်ကို ထုတ်ကာ သစ္စာပန်းကိုစိုက်သည်။

ပေါင်ဒါနံ့၊ သစ္စာပန်းနံ့၊ မေ့ဆေးအနံ့တို့ ရောကာ ထူးဆန်းသောရနံ့ . . . ။

“ဒီနှင်းဆီပန်းလေးလဲ . . . လှသားပဲ”

လူမမာ၏ မပွင့်တစ်ပွင့်အသံကြောင့်၊ ဆရာမလေးသည် အသာလှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏ အကြည့်မှာ ဒေါသမဟုတ်။ မေတ္တာနှင့် ဂရုဏာ၏ရောင်ပြန်။ အို . . . ။

“ရှင် . . . ကိုနန်းနွယ် မဟုတ်လား . . .”

ပေါင်ဒါနံ့မှာ ပို၍ သင်းလာသည်။ လူမမာသည် တောက်ပလာ၏။

“အေမီ . . . အေမီ . . .”

အေမီသည် သားကိုပြန်တွေ့သော မိခင်ကဲ့သို့ လူမမာ၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ . . . “ကို . . . ကိုနန်းနွယ်မှန်း ကျွန်မ မသိဘူး။ စစ်ဗိုလ်လို့ အောက်မေ့နေတာ . . . ဟိုဘက်ခန်းက ဗိုလ်ချုပ်တေဇတော့ နာမည်သိတယ်”

ကိုနန်းနွယ်က အိပ်ရာမှထ၍ “အေမီနဲ့မှ လာတွေ့မယ် . . . အလို . . .”

ဆရာမက ကဗျာဆရာကို အသာမှေးပွေ့ကာ . . . မှီစေ ယင်း “မထပါနဲ့ . . . ရှင်-နဲနဲ အားနဲနေတယ် . . . မူးသလား

. . . ဟင် . . . စကားသိပ်မပြောနဲ့လေ . . . ကျွန်မ လက်ကိုင် ပုဝါက အိုဒီကလုံကိုရှု . . . ”

အေမီက လက်ကိုင်ပုဝါကို သူ၏နှာခေါင်းဝတွင် တေ့ ပေးနေစဉ်၊ သူက “ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရုတ်တရက်ထလိုပါ . . . ။ ဆာလို့ထင်တယ် . . . အေမီ ဘယ်တုန်းက ဒီရောက်နေ . . . ”

“နေဦး . . . ကျွန်မ နွားနို့သွားယူပေးမယ် . . . ခဏနေ ဦးနော် . . . ”

အေမီသည် အပြေးကလေးထွက်သွားကာ . . . မကြာမီ နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်များပါလာသည်။ ဒိုင် အိုဆီဆင် မိန်းကလေးကျောင်းကို ဘီအိုင်အေဆေးရုံလုပ်ထား သည်။ ယခင်ကလို ဒန်ဖြူလက်တွန်း မှန်တင်ခုံမရှိ . . . ။

နွားနို့တစ်ခွက်၊ ပေါင်မုန့်တချပ်စားလိုက်မှ ကိုနန်းနွယ် မှာ အားရှိလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ အသံလည်း မာလာသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး . . . အေမီအကြောင်း”

“အေမီအကြောင်းဆို၊မြင့်အကြောင်းလဲပါတယ်”ဟုအေမီ ကပြုံးလျက် “လားရှိုးမှာကလဲ နယ်ခြားကာကွယ်ရေး ကိစ္စတွေ ကြောင့် အတော်ဘဲ အစိုးရမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ မြင့်ယောက်ျား မေဂျာအောင်ထွန်းက လုံးလုံးစစ်တပ်မှာ အလုပ် ပြန်လုပ်ရပြီး ပြင်ဦးလွင်ပြောင်းသွားတယ်။ အေမီပဲ ကျန်ရစ်တယ်။ မြင့်ဆီ ကစာပဲမျှော်နေရတာပဲ။ ကိုနန်းနွယ် အကြောင်းဆိုတာ လုံးလုံး

မကြားဘူး၊ မြိုင်နဲ့ ကျွန်မလဲ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ကိုနန်းနွယ်ကဗျာ တွေရှာတယ်။ ‘အိမ်အပြန်’ ကလွဲလို့ တစ်ပုဒ်မှ မတွေ့ရဘူးရှင်”

ကိုနန်းနွယ်က ကျန်သေးသော ပေါင်မုန့်တယုက်ကိုစား ရင်း “ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားရောက်နေတာကို”

“ဒါနဲ့ မြိုင်လဲ မိတ္ထီလာပြောင်း။ မိတ္ထီလာကမှ တဆင့် ရန်ကုန်ပြောင်း၊ အဲဒီတော့ စစ်ဖြစ်ခါနီးပြီ . . . ကျွန်မလဲ လားရှိုး မှာဘဲ နေရတယ်ရှင် . . . ၊ သိပ် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာပဲ။ မြိုင်နဲ့တော့ စာချင်းသွားလျက်ဘဲ၊ ရန်ကုန်ကို ဂျပန်ဗုံးချပြီးမှ ကျွန်မလဲ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးပြောင်းရတယ်။ ဖြစ်ပုံက . . .”

“ကိုအောင်ထွန်းတို့ကော အခုဘယ်ရောက်နေလဲ . . .” သူသည် သစ္စာပန်းများကို ငေးကာမေးလိုက်သည်။

“ပြောမယ်လေ . . . ။ မြိုင်နဲ့က ကွဲသွားလိုက်တာ . . . အခု ဂျပန်ခေတ်ကျမှ သွားတွေ့တယ်ရှင်။ မေဂျာအောင်ထွန်းက အင်္ဂလိပ်အစိုးရနဲ့ အိန္ဒိယကို ရောက်သွားတယ်။ ရုတ်တရက် မြစ်ကြီးနားကမှ လေယာဉ်ပျံနဲ့သွားရတာမို့ သူ တစ်ယောက်ထဲပါ တယ်။ မြိုင်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ ကျန်ရစ်တာပေါ့။ မြိုင် ဒီနားတင် ရှိတယ် . . . ဆင်မဆင်လမ်းမှာ။ ကိုနန်းနွယ်ရှိတာ သိရင် သူသိပ် ဝမ်းသာမှာပဲ . . .”

အေမီသည်မနားဘဲပြောနေပြီးမှ နွားနို့ဖန်ခွက်ကိုကြည့်၍ “ကိုနန်းနွယ် နွားနို့ထပ်ယူဦးမလား၊ ကျွန်မယူလာမယ်၊ ရပါတယ်”

ယုန်းရွှေအိမ်

“တော်ပါပြီ . . . ဝပါပြီ”

“မြိုင်လဲ စိတ်ညစ်နေမှာပေါ့။ သူ့ယောက်ျားအကြောင်း နောက်ထပ် မကြားရတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မြိုင်စိတ်ကတစ်မျိုးပဲ လေ။ ကျွန်မတို့လို မဟုတ်ဘူး။ သိပ်အလိုမလိုက်တတ်ဘူး။ မာ တယ်လို့ဆိုရမလား မပြောတတ်ပါဘူး။ တစ်မျိုးပဲ . . . သူ့စိတ်က ခပ်ထက်ထက် . . . ကျွန်မလဲ ပြောမပြတတ်ဘူး . . .”

အေမီသည် အိပ်ယာခင်းအတွန့်များကို ဆန့်ယင်း “ညစ် ပတ်နေပြီ။ ညနေ အခင်းသစ်လဲပေးရမယ် . . . ကဲ ကိုနန်းနွယ် အကြောင်းပြောစမ်းပါဦး။ ကဗျာတွေ ရေးသေးသလား။ မှန်တာ ပြောရင် . . . ကဗျာတွေကို ရှင်နဲ့ သိပြီးမှ ဖတ်ရတယ်”

အေမီက ပြုံးနေစဉ် ကိုနန်းနွယ်က “ကျွန်တော့်အကြောင်း ကမထူးဆန်းပါဘူး။ လားရှိုးကပြန်သွားတော့ သတင်းစာတိုက်မှာ လက်ထောက်အယ်ဒီတာလုပ်ရင်း၊ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ကူ ပေးနေရတယ်။ နောက် သခင်တေဇကို ဝရမ်းဖမ်းတော့ ပုန်းနေ တုန်း ဂျပန်ပြည်လျှို့ဝှက်သွားဖို့ ဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ပါသွား တာပဲ။ နောက်ဂျပန်ပိုင် ဖော်မိုဆာကျွန်းမှာ စစ်ပညာသင်ပြီး အခု ဂျပန်အတက်မှာ ပြန်ရောက်လာဒါပါပဲ . . . မဆန်းပါဘူး။

“တိုက်ပွဲတွေကော”

အေမီက ခပ်ငေးငေးနှင့် . . . ။

“ကျွန်တော်က ကောင်းကောင်းမမာတာနဲ့ ဘယ်တိုက်ပွဲမှ

မဝင်ရဘူး၊ အခုလဲ ဆေးရုံကဆင်းရင် စစ်ဘက်က ထွက်မယ်။ ဆရာဝန်က တော်တော်ကြာကို အနားယူရမတဲ့။ နှလုံးအားနဲ့သတဲ့”

အေမီမှာ ယခင်လာရှိုးတုန်းကကဲ့သို့ ချစ်စရာ။ ထိုချစ်စရာကို မိခင် မေတ္တာစိတ်က ဆန်းပက်ပေးသဖြင့် မျက်လုံးမှာ ပို၍ပင် ကြည်လင်ရွှန်းပလာသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ အသံမှာ နူးညံ့သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုနန်းနွယ်၊ ဆေးရုံမှာ အနားယူပါဦး . . ကျွန်မတို့လဲ ရှိသားပဲ။ အထူးသဖြင့် ရှိတုန်းဆိုရင် အစစ အရာရာကိုလိုလေသ၍မရှိအောင်လုပ်ပေးမှာပေါ့ . . . နော် . . . ကိုနန်းနွယ်။ လိုတာပြောနော် . . .”

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေရာမှ “နေ့လယ်ကျရင် မြိုင်ဆီ သတင်းကောင်းပြေးပို့လိုက်ဦးမယ်။ ညနေဆိုသူလာမှာ . . . မြိုင်က ကိုနန်းနွယ်ကို သိပ်ခင်တယ် . . .”

ကိုနန်းနွယ်သည် ငေးကာ နားထောင်နေသည်။ သူတို့သည် လားရှိုးကိုပြန်သတိရကြသည်။ ကဗျာ၊ ချယ်ရီပန်း၊ လွယ်ယိုး၊ ဂျပန်အကြောင်းများ လျှောက်ပြောလျက် ရှိနေစဉ် တစ်ဘက်ခန်းမှ ဆရာမခေါ်သော အသံကို ကြားရသည်။

“ဒီမယ် . . . အေမီ၊ ဟိုဘက်ခန်းက ခေါ်တယ်. . .”

အေမီက မပြုံးတပြုံးနှင့် “သူ့အဆက်ရှိပါတယ် ဆရာမ မကြည်ကြည်လာမှ ရှင်တို့မိုလ်တေဇက . . . ကြိုက်တာရှင့် . . .”

သူတို့သည် ရယ်၍ နေကြသည်။ ရယ်သံနှင့်အတူ စားပွဲ
ပေါ်ရှိ သစ္စာပန်းမှာလည်း ပြတင်းမှ ဝင်လာသောလေတွင်
ကနေသည်။

(၁၆)

“မှတ်မိသေးလား . . . လားရှိုးတုန်းက နေ့လယ်စာဖိတ်
တာ . . . အဲဒါခုမှ ကျွေးရတယ်ရှင့် . . .”

အေမီသည် ဒန်ဖြူခွက်ရှည်ထဲမှာ ကိတ်မုန့်ကို ဓားဖြင့်
လှီးရင်း ပြောလိုက်သည်။ မြိုင်ကား စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လက်
တစ်ဘက်မှညှပ်ကာ ပြုံးနေသည်။

“အဲဒီတုန်းက အေမီ ဖိတ်တဲ့နေ့ပဲ ကျွန်တော် ရန်ကုန်
ပြန်ရတာကို”

ကိုနန်းနွယ်ကို နေ့လယ်စာ ဖိတ်ထားရာ . . . စားဖွယ်
သောက်ဖွယ်များကို ဆင်မဆင်လမ်းရှိ မြိုင်တို့အိမ်တွင် အေမီ
ကိုယ်တိုင်လုပ်သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ဂျုံနု အင်မတန်ရှားရာ
ရအောင်ရှာ၍ ကိတ်မုန့်ဖုတ်သည်။

လှီးပြီးသားမုန့်ကို ပန်းကန်ထဲသို့ စီနေရင်းက . . .

ဃုန်းရွှေအိမ်

“ကိုနန်းနွယ် . . . အခု တော်တော်နေကောင်းသွားပြီနော် ကျွန်မဖြင့် ဆေးရုံတုန်းကသိပ်စိတ်ပူတာပဲ . . . အခု လက်တွေ့လဲ မတုန်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“မတုန်တော့ပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ . . . သိပ်အမောခံလို့ မရသေးဘူး . . . ”

“ကျွန်မလဲ တော်နစ်ရအောင် ရှာပေးဦးမယ်။ ဆေးတွေ က လိုတာမရဘူး၊ သိပ်ခက်တာပဲ . . . ”

အေမီမှာ ကိုနန်းနွယ်ကို သိပ်ဂရုစိုက်သည် . . .။ မိခင်က သားအပေါ်၊ အစ်မက မောင်လေးအပေါ် ကြင်နာယုယခြင်း၊ မြိုင်သည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ . . . ငြိမ်သက်လျက်။

အေမီသည်ပြီးလျှင် အိုဗယ်တင်ကို ဖျော်နေပြန်သည်။ အိုဗယ်တင်မှာခဲနေ၍ ဓားနှင့် တအားကော်မှ ရသည်။ လူနာ တစ်ဦးထံမှ လက်ဆောင်ရသော အိုဗယ်တင် ဖျော်ပြီးလျှင် ကိုနန်းနွယ်သို့ ထိုးပေးသည်။

“ကိုနန်းနွယ်သောက်ပါ။ အားရှိတယ်။ ကိုယ်တို့တော့ ကော်ဖီသောက်မယ်နော်၊ မြိုင်ရေ . . . ကျန်တာလေးက ဆေးရုံ ကျမှ ဖျော်ပေးရမယ် . . . ”

သူတို့အတွက် ကော်ဖီဖျော်နေစဉ် ကိုနန်းနွယ်က “အိုဗယ်တင်က ကောင်းသားပဲ မွှေးလဲမွှေးတယ်”

အေမီမှာ ပန်းသီးခြောက်ဘူးများကို ဖောက်နေသည်။

ယွန်းရှေ့အိမ်

မြိုင်ကပင် “များလှချည်လားကွယ်-ကိုနန်းနွယ်ချက်ခြင်း ဖောင်းပြီး ဝလာဦးမယ်” ဟု နောက်လျက်ရှိသည်။

အေမီ၏ နေ့လယ်စာမှာ မြိုင်ဆိုင်လှသည် . . .။ ပူနွေးသော ကိတ်မုန့်၊ အိုဗယ်တင် ပန်းသီးခြောက်နှင့် ရေခဲ၊ ဆိပ်ကြီးပဲလှော် . . .။ ဆိတ်ကြီးပဲလှော်ကိုတော့ အေမီက “ဒါ သူနဲ့မတဲ့ဘူး” ဆိုကာ ကိုနန်းနွယ်ကို မစားစေရ။ ကိုနန်းနွယ်က ရယ်မောကာ လုစားသည့်အခါ အေမီက မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့်။ မြိုင်က မျက်တောင်စင်းကာ . . . ရှိသည်။

မြိုင်က လူးလွန်၍ “မြိုင်လေ ကဗျာတွေ လျှောက်စပ်ရင်း တွေးနေတယ်သိလား။ စပ်တယ်ဆိုလို့ အဟုတ်မထင်နဲ့နော် . . . တစ်ခုမှ အဆုံးသတ်တာ မပါဘူး . . .။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီးဘဲ . . .။ အဲဒါ . . . ကဗျာဟာ မိုးအုံ့၊ လသာ၊ တောထဲရောက်၊ ရာသီဆိုရင် ပန်းနဲ့နက္ခတ်၊ ပွဲ၊ လမ်း၊ မြော်၊ တမ်းတ၊ ဒါတွေကိုပဲ ရေးနိုင်တယ်လို့ထင်နေတယ်။ ဖတ်ရတာတော့ဒါတွေချည်းပဲ . . .။ အဲဒီတော့ မြိုင်တွေးတာက ကဗျာတွေဟာ၊ ဒီသမီး ရည်းစားလွမ်းမြှောက်တမ်းတတာပဲ ပြောပြတဲ့ ဘာသာသက်သက်လို ဖြစ်မနေဘူးလား ဟင် . . .”

အေမီလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။ မြိုင်၏ ဝေဖန်စစ်ဆေးလိုသည့်စိတ်မှာပြင်းထန်၏။ သို့သော်လောကြီး၏။ ကိုနန်းနွယ်က ရယ်မောလျက် “မြိုင်က အခုခေတ်

ကဗျာကို ဆိုလိုသေလား။ မြိုင်ပြောသလို ငိုချင်းချ၊ ရည်းစားစာ သက်သက်ဆိုရင်တော့ ကဗျာဟာ သေးသိမ်ကျဉ်းမြောင်းတာ ပေါ့။ ဒါက ကဗျာကို အသုံးပြုသူ အပေါ်မှာ တည်တာပါပဲ။ ကဗျာက လူစွဲတော့ အချစ်ကိစ္စတွေမှာ သုံးကြထင်ပါရဲ့။ ရှေးက တော့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့၊ ထီးနန်းဘွဲ့၊ ဇာတကတွေလဲ ကဗျာနဲ့ရေး ကြတာပဲ။ ကဗျာတိုးတက်ရေးကတော့ ကဗျာစပ်တဲ့အကြောင်း အရာပေါ်မှာတည်လိမ့်မယ်။ ရေးတဲ့အကြောင်းအရာဟာ ကျယ် ဝန်းရင် ကဗျာလဲ ကျယ်ဝန်းပြီး တိုးတက်လာမှာပဲ”

အေမီကလည်း ထက်သန်တာ “တစ်ခါ ကိုနန်းနွယ်ရေးတဲ့ ‘မိုးကြည်ပြာ’ ဆိုတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ယူမလဲဟင် . . . နွေဦး ညနေမှာ ကောင်းကင်အပြာ ခုံးခုံးကြီးက အပေါ်ကနေဆီးပြီး အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသတဲ့ . . .။ အဲဒါအမေရဲ့ . . . မျက်လုံးပြာ သန်းတဲ့ အကြည့်က သူ့နှလုံးသားကို စုပ်မျိုနေသတဲ့။ အမှောင် သန်းလာတော့ . . . ကောင်းကင်ပြာကြီးက သူ့ကို ဖုံးသွားသလို တဲ့။ အဲဒါဖတ်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲနော်၊ ဘာလိုလို ညာလိုလိုနဲ့။”

ကိုနန်းနွယ်က ရယ်မောကာ “ကဗျာ အရသာဆိုတာ ဒါပေါ့ဗျာ . . . အဲသလို ဝေ့လယ်လယ်နဲ့ နေတော့ ဆက်တွေး ပြန်ရော၊ စမြုံပြန် ပြန်ရော၊ ဒါဟာကဗျာပေါ့။ အရက်စသောက် တော့ ခါးသလို၊ ချိုသလိုနောက် မူးယစ်တာကမှ အကျိုး၊ ကဗျာ လဲဒီလိုပေါ့ . . . ။ တဂိုးတို့၊ ပါရှင်းကဗျာဆရာ အိုမာခရမ်းတို့

ယွန်းရွှေအိမ်

ဖတ်ရင် မလယ်သလို၊ လယ်သလိုမူတ်လား၊ အဲဒါ ကဗျာအရ သာပဲ။ ကဗျာဆိုတာ သည်လိုအဖြေဂဏန်းထွက်လာတာမျိုး မဟုတ်ဘူး . . . ဓာတုဗေဒဝိဇ္ဇာပညာမဟုတ်ဘူး . . . အနုပညာ”

“ဒါဖြင့် ကဗျာရေးသူစိတ်ထဲမှာရှိတာကို ဖတ်သူက အတိ အကျမိအောင် သိနိုင်အောင် မရေးနိုင်ဘူးပေါ့” ဟု မြိုင်က မေး၏။

“ဒါက ပြောဖို့ခက်သားပဲ . . . ။ ကဗျာရေးသူက ဘာရေးတယ်ဆိုတာ မြိုင်က သိနိုင်လို့လား။ ကဗျာဆရာက ဟောဒါ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာရှိတာဗျ . . . ဆိုပြီးထုတ်၊ တစ်ဘက်က ဒါကဗျာ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုပြီး စစ်ကြည့်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး . . . ။ ကဗျာမှာလဲအမျိုးမျိုးရှိတာပဲ မဟုတ်လား . . . ။ တစ်ချို့က ပန်းချီ ကားရေးပြတာ၊ တစ်ချို့က ငိုပြတာ။ တစ်ချို့က စိတ်ကိုဆွတာ။ . . . အဲဒီတော့ . . . ကဗျာဟာ ဖတ်သူနဲ့ ပိုဆိုင်တယ် . . . ။ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ချင်သလိုကောက်၊ တွေး၊ အရသာတွေ့ဒါပါပဲ”

သူတို့သည် ပန်းသီးဖျော်ရည်ပေါ်ဝယ်၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒ၊ ဒေါက်တာဘမော်၊ သတင်းစာလွတ်လပ်မှု၊ မေဂျာအောင်ထွန်း၊ လားရှိုး၊ နတ်ရှင်နောင် သီချင်းစသည်များကို ပြောကြသည်။ မြိုင်နှင့် အေမီ တောင်းပန်သဖြင့် ကိုနန်းနွယ်သည် စန္ဒယားတွင် သီချင်းတီးပြရသေးသည်။ ဒီတစ်ခါတေးသံမှာ ရော့ရဲ့ရဲ့ခပ်ကြဲကြဲ။

ညနေစောင်းဝယ် စကားဆူညံနေရာမှ ငြိမ်သွားသည်။
“ကျွန်တော်လဲ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဖျာပုံဘက်သွား

ရမယ်။ အဲဒီမှာ အနားယူမယ်၊ စာဖတ်မယ် . . .” မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လုံး ငေးသွားကြသည်။

အေမီက “ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်မတို့လဲ ရှိသားပဲ”
မြိုင်က . . . “မြိုင်တို့ဆီဖြစ်ဖြစ်လာနေပါလား” . . .။

“ဒီမှာနေရတာ ကောင်းပါတယ်။ ဆေးရုံမှာဆို အေမီ တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်။မြိုင်လဲလာတယ်။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံရေးက ရှုပ်တယ်၊ ဖျာပုံဆိုရင် ရှင်းတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ နောက်နှစ်လောက်တော့ ပြန်လာနိုင် ပါလိမ့်မယ် . . .”

အေမီက ငေးနေစဉ်၊ မြိုင်မှာ နှုတ်ခမ်းကိုက်လျက်ရှိ သည်။ မမှောင့်တမှောင်တွင် ကိုနန်းနွယ်နှင့်အေမီတို့ အတူတူပြန် သွားကြသည်။ တံခါးဝတွင် ရပ်ကာမြိုင်သည် သူတို့နှစ်ယောက် ကိုကြည့်ကာ ဝိုင်နေသည်။ ဘာမှန်းမသိ။ သူမသည် မေဂျာ အောင်ထွန်းကို သွားပြီး သတိရသည်။

အေမီက ကိုနန်းနွယ်နား သိပ်တိုးသည်ဟု မြိုင်ကထင်နေ သည်။ သူတို့ကို လုံးလုံးမမြင်ရတော့မှ အိပ်ခန်းသို့ ပြေးတက် သွားလေသည်။

ဆေးရုံတွင်ကား . . . ကိုနန်းနွယ်ကို သခင်တစ်စုက စောင့်လျက်ရှိသည်။

(၁၇)

ဆေးရုံ

မေလ ၁၉၄၄

ကိုနန်းနွယ်ရှင်

တလောက ပို့လိုက်တဲ့ ဗိုက်တာမင်လီ လီဗာထိုးဆေး
တစ်ဒါဇင်ကို ရတယ်လို့သိရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ကျွန်မလဲ
ဆေးကို ကြိုးစားပြီး ရှာနေတာပဲ။ ဗိုက်တာမင်ဘီဆိုရင်
ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးဆီက ညာယူရတယ်။ ဆေးတွေကသိပ်ရှား
တာပဲ။ ငါးကြီးဆီ ရရင်ပို့လိုက်ဦးမယ်။

နွားနို့မှန်မှန်သောက်ပါနော်။ ဖျာပုံမှာဆိုတော့ တောက
နွားနို့အစစ်ရနိုင်တာပေါ့...။ ရန်ကုန်မှာထက်တော့လေ အစား
အသောက်ကောင်းမှာပဲ။ ကျွန်မတော့ ရှင်ကျန်းမာရေးကိုသာ
စိတ်ထဲက စောနေတာပဲ။ ဖျာပုံမှာ မိုးသိပ်ရွာတတ်သလား . . .။

ဗျန်းရွှေအိမ်

အအေးမိမခံနဲ့နော်။ ထူထူဝတ်ထား”

ကျန်းမာရေးကိုတော့ အထူးဂရုစိုက်ပါရှင် . . . တလောကတင် ကျွန်မတို့ ဆေးရုံမှာ . . . သခင်တင်မောင်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦး ဆုံးရှုတယ်။ ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ လူတော်နည်းရတဲ့အထဲ။ သိပ်နှမြောဖို့ကောင်းတာပဲ။ နိုင်ငံရေးသမားတွေလာရင် အေမီတော့ သိပ်ကို ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်တယ်။ သူတို့ဟာ တိုင်းပြည် စည်ပင်ဝပြောရေးအတွက် အိပ်ပျက်စားပျက်ခံပြီး လုပ်ကြရတာ။ နိုင်ငံရေးသမားတွေမှာက ပြုမယ့်စုမယ့်လူလဲ မရှိဘူးနော်၊ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင်လုပ်ကြတာလဲမှဘဲ ရပ်ကြတာပဲ။ ကျွန်မတော့ သူတို့ကို ကြည့်ညိုတယ်။

တစ်နေ့ကလေ မြိုင်ဆီရောက်တယ် . . .။ သူ့ယောက်ျားမေဂျာအောင်ထွန်း ဝင်းဂိတ်တပ်နဲ့ အတူပါရာမှ၊ မြစ်ကြီးနားဘက်မှာ ကျဆုံးပြီလို့ အသေအချာ သိရတယ်။ ရေဒီယိုကလဲ ကြေညာသတဲ့။ အရင်တစ်ခါ စာရေးလိုက်တုန်းက မရေရာဘူးမဟုတ်လား။ အခုတော့အတည်ပြုနိုင်ပါပြီ။ မြိုင်ကို သိပ်သနားတာပဲ။ ငယ်ငယ်နဲ့မုဆိုးမဖြစ်ရတယ်နော် . . . ။ ကိုနန်းနွယ်လဲ မြိုင်ဆီစာရေးပါဦး။

ဒါပေမဲ့ မြိုင်ကတစ်မျိုးရှင်၊ သိပ် လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးကြီးမဟုတ်လှဘူး။ ငိုလဲမငိုဘူး။ ခပ်ငေးငေး ခပ်တွေတွေပဲ။ သူက စိတ်ခိုင်တယ်လို့ ဆိုရမလား မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မတော့ ငိုချ

လိုက်ရမှ၊ ဝမ်းသာရင်လဲ ရယ်ပစ်လိုက်ချင်တာပဲ။

ကိုနန်းနွယ်လဲ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ . . .။ ဒါမှ ကဗျာတွေရေးနိုင်မှာ . . .။ တစ်နေ့က ဆေးရုံအထက်ထပ် အရင် ဒိုင်အိုစာကြည့်တိုက်မှာ ရှိတ်စပီးယား ကဗျာပေါင်းချုပ်တွေ့လို့ ဆေးနဲ့အတူ ပို့လိုက်တာ ရမှာပေါ့။

ကျွန်မတို့လဲ ရှေ့လမှာ ပုသိမ်ပြောင်းရမယ် . . .။ ဟိုမှာ ကရင်သူငယ်ချင်းတွေတော့ အများကြီးပဲ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာပဲ နေချင်တယ်။ အလုပ်လုပ်ရတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ တော့လဲ ဘာမှ ရှေ့ကိုမျှော်လင့်ချက် မရှိသလိုပဲ။ ငြီးငွေ့စရာ။ တော်ပြီနော်။ ထိုးဆေးကို ဆက်ဆက်ထိုးပါ။ ပုသိမ်မသွားခင် စာရေးလိုက်ဦးမယ် . . .။ ကိုနန်းနွယ်ဒီထက်ကျန်းမာပါစေရင့်။

အေမီ

ဆင်မဆင်လမ်း၊ ရန်ကုန်

မေလ၊ ၁၉၄၄

* * *

ကိုနန်းနွယ်

မနက်ကပဲပြက္ခဒိန်ကိုလှန်ကြည့်မိသေးတယ်။ ကိုနန်းနွယ် ဖျာပုံဘက်သွားတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ မြိုင်ကတော့ မြိုင်အိပ်ခန်း က တစ်ဝက်မြင်နေရတဲ့ သရက်ပွင့်ဦးတွေကိုပဲ အမှတ်ထားတယ်။ အခု ဆိုရင် သရက်ပွင့်မရှိဘူး အရွက်နဲ့အသီးပဲ။

ယွန်းရှေ့အိမ်

ညက မိုးရွာလိုက်တယ်။ သင်္ကြန်မိုးပြီးရင် မိုးဦးပေါ့လေ။
 ခါတိုင်းဆိုရင် သရက်ပင်ဟာ ဖုံတွေနဲ့ကပ်ပြီး၊ ခပ်မွဲခြောက်
 ခြောက်ရယ်လေ။ နွေရက်ကုန် သစ်ပင်တွေနဲ့ ရောနေတာပဲ။
 အခုတော့ မိုးက ဆေးကြောပေးလိုက်တော့ သရက်စိမ်းညိုဟာ
 . . . လင်းလာတယ်။ ပြောင်းလဲလာတယ်။

လင်းလာရုံတင်မဟုတ်ဘူး . . .။ အစိမ်းရောင်မှာ
 အပေါ်လွှာအရေကြည်တစ်ထပ် ပြေးနေသေးတယ်။ နေရောင်မှာ
 တစ်မျိုးပဲလေ။ မျက်စိကျိန်းစရာပဲ။ အဲဒီအစိမ်းဟာ မြိုင်အိပ်ခန်း
 ကို လာဟပ်တယ်။

မြိုင်ကတော့ သရက်ပွင့်ဦးကိုပဲ စိတ်ကစောနေတယ်။
 သရက်ပွင့်ဦးလေးတွေ လူးလွန့်စပေါ့။ ကိုနန်းနွယ် ဖျာပုံ
 ဘက်ထွက်သွားတာ၊ ခုစာရေးနေတဲ့အချိန်မှာ သရက်နံ့ကလေးက
 ထုံလို့။ စိမ်းဆတ်ဆတ်အနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့။

ဒါထက်လေ . . . ကိုကို့ သတင်းဟာ မှန်နေပြီ။ ရေဒီယို
 ကလဲ မြိုင်ကြားရတယ်။ ကိုကိုဆုံးတာ သေချာပါပြီနော်။

မြိုင်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာလိုဖြစ်နေတယ်။ ဖရိုက်ဆိုတဲ့
 ပြင်သစ်စိတ္တဗေဒဆရာကြီးကတော့လဲ . . . ‘အိပ်မက်ဆိုတာ၊ မိမိ
 ကြောက်တာနဲ့၊ ဖြစ်ချင်တာတွေပါပဲ . . . ’ လို့ ဆိုတယ်မဟုတ်
 လား။ မြိုင်မှာက ကြောက်တာနဲ့ ဖြစ်ချင်တာ နှစ်ခုစလုံးပါဝင်ပြီး
 တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုတိုက်နေကြတယ်။ ဘယ်သူက နိုင်မလဲမသိဘူး။

ဗျန်းရေအိမ်

မြိုင်မှာ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အနာဂတ်နဲ့ဟာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတယ်။
 အစက ကိုကို့သတင်းကြားမှာကို ကြောက်နေတယ်။
 အခုတော့ ကိုကိုမရှိတော့ဘူးတဲ့။ မြိုင်ဖြင့်ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့
 ဘူး။ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်သလဲသိလား ကဗျာတွေ လျှောက်ရေး
 တာပဲ။ ရေးသမျှတွေလဲ မကျေနပ်ဘူး။ လွမ်းတာ တမ်းတတာတွေ
 ချည်းပဲ။ ဒါထက် ကိုနန်းနွယ်ကဗျာရေးရင် ကိုယ်ရေးတာ ကိုယ်
 ယုံသလား . . . ဟင် . . .။ မလွမ်းချင်ဘဲနဲ့ လွမ်းလိုက်တာတွေ၊
 မိုးတွင်းပေမဲ့ နွေကောင်းကင်အပြာတွေကို ဇွတ်ရေးလိုက်တာတွေ
 ရှိသလား။ ဟင် . . . ”

လောကမှာ ရည်မှန်းချက်ကလေးရှိမှ နေလို့ရမယ်နော်။
 ဖက်ဆစ်တွေကလဲ ကမ္ဘာလွှမ်းမိုးရေး အမေရိကန်ကလဲ ဒေါ်လာ
 နယ်ချဲ့ရေး၊ ဆိုဗီယက်ကလဲ ကွန်မြူနစ်ပဒေသာပင် ကမ္ဘာကြီး၊
 စသည်တို့ကို မြှော်မှန်းပြီးလုပ်နေကြတယ်။ ဒီအထဲမှာ မြိုင်တော့
 ဘာကိုမှန်းရမှန်းလဲမသိ၊ သိပ်ယောင်ချာချာနိုင်တာပဲနော် . . . ”

ကိုနန်းနွယ် မြိုင်ဆီကိုစာရေးရင်၊ ကဗျာလဲ ထည့်ရေးပါ
 နော်။ အခုခေတ်မှာ ကဗျာသိပ်ငတ်တာပဲ။ ဒါနဲ့ “ကဗျာ
 တိုင်းပြည်” ကိုပဲ ထပ်ဖတ်နေတာနဲ့၊ စာလုံးတွေ အကုန်တောင်
 အလွတ်ရတော့မယ်။

ရန်ကုန်ဘယ်တော့ လာဦးမှာလဲ။ လာရင် မြိုင်တို့ဆီ
 ဆက်ဆက်ဝင်ပါ။ အေမီနဲ့လဲ ခဏခဏတွေ့ပါတယ် . . .။

ယွန်းရှေ့အိမ်

မြိုင်တော့ စစ်မြန်မြန်ပြီးပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲ။
 တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးမြင်လဲမမြင်ဘူး။ မသိဖူးဘဲနဲ့ သတ်ဖြတ်နေတဲ့
 ခေတ်ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ မယဉ်ကျေးဆုံး လူသတ်ပွဲကြီးဟာ ဘယ်တော့
 များမှ ရပ်ပါ့မလဲနော်။ မြိုင်ဖြင့် အတည်တကျနဲ့ အေးအေး
 ချမ်းချမ်း နေချင်လှပါပြီ။ တော်ဦးမယ်နော်။ စာပြန်ပါဦး၊
 ကိုနန်းနွယ် ကျန်းမာပါစေ။

မြိုင်

(၁၈)

၁၉၄၅၊ မတ်လတော်လှန်ရေး အပြီး (၆) လအကြာ။
 သူတို့သည် တစ်ညနှင့်တစ်နေ့လုံး ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။
 အဖြေကားမရသေး။ သူတို့၏ မျက်နှာသည် ချွေးစေးတို့ဖြင့် ပြောင်
 လက်နေ၏။ အိပ်ပျက်သဖြင့် ပါးရိုးများပေါ်နေကြ၏။ တစ်ချို့မှာ
 အသံဝင်နေကြ၏။ သို့သော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်သို့ကား မရောက်
 သေး။

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ချုပ်၊ လျှို့ဝှက်စခန်း
 ကား၊ ဗဟိုအမှုဆောင်များအပြင် အရပ်ရပ်မှ ကိုယ်စားလှယ်များ
 ဖြင့် စုံလင်လှသည်။ သူတို့ဘာကို ဆွေးနွေးစဉ်းစားကြသလဲ။ ဂျပန်
 လက်နက်ချပြီး အင်္ဂလိပ်ကို ဆက်၍ တိုက်ကြမလား။ လက်နက်ပြန်
 အပ်မလား၊ မအပ်ဘဲ ပုန်ကန်မလား။

သခင်ဘစုအသံကား မာလျက်ရှိသေးသည်။ တော်တော်

ဗျန်းရွှေအိမ်

ပြောနိုင်သည့်သူ။

“ခေါင်းဆောင်မှုကို တစ်ဦးစီ တစ်ဦးစီခွဲခြမ်းပြီး မညှာမတာဝေဖန်ရမယ်ဆိုယင်၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ သခင်ပုဟာ လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ထကြွမှုကို အသေအခြာကြောက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ခုနကသူပြောသွားတဲ့ ‘ငြိမ်းချမ်းစွာတိုးတက်ရေး’ ဟာ သူ့ရဲ့ပုန်ကန်မှုကို ကြောက်တဲ့စိတ်က ဆင်းသက်လာတယ်လို့ ထင်တယ်။ သခင်ပုဟာ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးကထဲက ပုန်ကန်မှုတွေမှာဘယ်တော့မှမပါခဲ့ဘူး။ သူ့နိုင်ငံရေးသက်တမ်း တလျှောက်လုံးမှာ ပုန်ကန်မှုကိုရှောင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့သူကြောက်တဲ့ တော်လှန်ရေးမပါတဲ့ ‘ငြိမ်းချမ်းစွာတိုးတက်ရေး’ ကိုပဲ သူရအောင် ဆွဲနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် လက်နက်ပြန်အပ်ရေးကို လိုလားတဲ့ ပုန်ကန်မှုကို ကြောက်တဲ့ခေါင်းဆောင်မှုကို ကျုပ်ငြင်းပယ်တယ်”

“ပုဂ္ဂလဒိဋ္ဌာန်မပြောပါနဲ့” ဟုတစ်ဒေါင့်မှအော်သည်။

“ခေါင်းဆောင်မှုကို တစ်ဦးစီအနေနဲ့ ဝေဖန်ရင်တော့ ပုဂ္ဂလသဘောပါမှာဘဲ။ သခင်ဘစုကပြောတာ စိတ္တဗေဒအရမှန်တယ်။ သခင်ပုရဲ့မပုန်ကန်ရေးဝါဒဟာ သူ့ရဲ့ပုန်ကန်မှုကိုကြောက်တဲ့ အလိုကလုပ်လာတာ။ တကယ့်အနာဂတ်လုပ်ငန်းစဉ်ကို စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ကျိုးကိုများများပယ်ပြီး စဉ်းစားရမယ်။ ကိုယ်က ပုန်ကန်မှုကိုကြောက်ယင်၊ နေရာဖယ်ပေးပါ။ တကယ်ပုန်ကန်မှ တိုင်းပြည်ကြီးလွတ်မြောက်ရေး အစစ်ရမယ်ဆိုယင်။

ဗျန်းရွှေအိမ်

ပုန်ကန်တော်လှန်နိုင်သူက ပုန်ကန်တော်လှန်ပါစေ. . .” ဟု ကိုနန်းနွယ်က ဝင်ပြောသည်။ တချို့က တီးတိုးလေသံဖြင့် “ဟုတ် တယ်၊ သခင်ပုဟာ ရိုးချင်ရိုးပေမယ့်။ ဒါပေမယ့် လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်မှုလုပ်ယင် သူ့ခေါင်းဆောင်နေရာက လျှောကျမှာဘဲ။ သူ့ နေရာတည်မြဲမှုအတွက်၊ သည်လောက် လက်နက်ပြန်အပ်ရေးကို လုပ်နေတာ” ဟုပြော၍နေကြ၏။

“ပုဂ္ဂလတွေကိုထားပါ။ အခုလုပ်မဲ့ ပြဿနာကိုအသေ အချာ စဉ်းစားကြည့်ရုံကြပါ” ဟု အတွင်းရေးမှူးက “ကျုပ်တို့ပုန် ကန်သင့်ပြီထား၊ လူထုကလိုက်ပါ့မလား၊ လူတွေဟာ စစ်ဒဏ်ခံရ လို့ငြီးငွေ့နေကြပြီ ငြိမ်းချမ်းရေးကို သိပ်လိုချင်နေပြီ။ ဆက်လက် ပြီး . . . လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်ယင် လူထုကကူညီပါ့မလား”

“လူထုအကြိုက်ကို လိုက်မလား၊ လူထုအကျိုးကို လုပ်မ လား” တစ်နေရာမှ ထမေးသည်။

“ယခုလို အင်္ဂလိပ်နဲ့ စေ့စပ်မယ်၊ နိုင်ငံရေး အာဏာကို ရအောင်ယူမယ်ဆိုယင် ယာယီအစိုးရရွေးကောက်ပွဲ၊ တိုင်းပြည် ပြုလွှတ်တော်ဆိုတဲ့ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲရေးကို ယခုလို ကျုပ်တို့ အမျိုးသားညီညွတ်မှုနဲ့ ရပါ့မလား၊ ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ”

သခင်ဘစုက “အို. . . နောက်ဆုံးမှာ တိုက်ယူရမှာပဲ။ ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးအာဏာရဖို့ အရေးကြီးဆုံးဘဲ။ အာဏာမရှိယင် ရည်မှန်းချက်တွေကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး”

ပျန်းရွှေအိမ်

ပုန်ကန်ရေးနှင့် မပုန်ကန်ရေး ထပ်မံပြင်းထန်စွာတိုက်
ခိုက်လျက်ရှိစဉ်၊ ဥက္ကဋ္ဌကဝင်၍ “ကဲ ဒီလိုလုပ် ခုလက်ရှိအင်အား
နဲ့အင်္ဂလိပ်နဲ့ စေ့စပ်ပြောဆိုကြည့်မယ်။ ပြောလို့မှန်းထားတဲ့အာ
ဏာမရရင်ပုန်ကန်မယ်။အခြေအနေကြည့်ပြီးမီးစင်ကြည့်ကမယ်’

လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကာ ဥက္ကဋ္ဌ၏ အဆုံးအဖြတ်ကိုဆွေးနွေး
ကြသည်။

သခင်ဘစုက “လက်ရှိ ကျုပ်တို့ အမျိုးသားညီညွတ်ရေး
ဟာ ဆက်လက်ပြီး ခိုင်မာနေမယ်လို့ ဆိုနိုင်မလား။ အင်္ဂလိပ်
စနစ်ဟောင်းထဲက ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးဟာ ဘယ်တော့
မှပေါ်မလာနိုင်ဘူးမှတ်ပါ။ ရာဇဝင်ကိုပြန်ကြည့်၊ အင်္ဂလိပ်ဟာပရိ
ယာယ်ကောင်းတယ်။ ကမ္ဘာစစ်ကြီး (၂)ရပ်စလုံးမှာ နောက်စာချုပ်
ချုပ်တဲ့အခါ အင်္ဂလိပ်ဟာ အမြဲအမြတ်ရခဲ့တယ်။ အခုခင်ဗျားတို့
အင်္ဂလိပ်နဲ့စာချုပ်ချုပ်ကြည့်။ သူဘဲ အမြတ်ရအုံးမှာပဲ ကျုပ်တော့
လက်နက်မအပ်ဘူး၊ တော်လှန်မယ်။

နှစ်ပိုင်းမှာ ကွဲကြပြန်သည်။

ကိုနန်းနွယ်ကထလျက် “ကျုပ်တော့ ခေတ်ပြောင်း
တော်လှန်ရေးကို လိုချင်တယ်။ စနစ်ဟောင်းကြီးဟာ ပုတ်သိုးနေ
ပြီ၊ လာဘ်စားခြင်းကို အခြေတည်တဲ့ သာယာစီးအချောင်ဝါဒရှိတဲ့
လက်ရှိပုလိပ်စံနစ်ဟောင်းအစား၊ တကယ့်ဖြောင့်မတ်တဲ့ ပြည်သူ့ကို
ကူညီစောင့်ရှောက်တဲ့ ပုလိပ်စနစ်သစ်၊ ရောက်လာရမယ်။

ဗျန်းရွှေအိမ်

အောက်ကိုနိမ့် အထက်ကိုဖော်လံဖားတဲ့ လခကြီးတွေ နင်းပေးပြီး ဘဝင်မြင့်စေတဲ့ အရာရှိဆိုး ဗျူရီကရေစီစနစ်ဟောင်းအစား တကယ့် တိုင်းပြည်ကို ဥပဒေအရအေးချမ်းအောင် အုပ်စိုးနိုင်တဲ့ ပြည်သူ့ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်သစ် ရောက်ရမယ်။ ပညာမတတ်ပေမဲ့ ပါတီ လူဆိုရင်ခန့်တဲ့ ဒီမိုကရေစီနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ပါတီစနစ်ဟောင်း အစား၊ ပညာတတ်ပညာကျော်များ တိုင်းပြည် တာဝန်ကို ထမ်းရမဲ့ ဒီမိုကရေစီပါတီစနစ်သစ်ရောက်ရမယ်။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အမြတ် ကြီးစားနေတဲ့ လူနည်းစု၏ ဓနရှင်စနစ်ဟောင်းနေရာမှာ၊ အလုပ် လုပ်သူတိုင်း လူတန်းစေ့နေနိုင်တဲ့ လူများစု၏ ပြည်သူ့စနစ်သစ် ရောက်ရမယ်။ ဒါမှ ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေးလို့ဆိုနိုင်မယ်။ အဝတ်ဟောင်းကိုဖာတာ၊ ဆေးပြန်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုံဘိနပ်ကို ဆေးသုတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ညစ်ပတ်တဲ့ အဝတ်ဟောင်းကို စွန့်ပြီး၊ တကယ်သန့်ရှင်းတဲ့နောက်ထပ် အဝတ်သစ်တစ်ခုကို ဝတ်ရမဲ့ တကယ့်ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေး၊ ပုဂ္ဂလိက တစ်ကိုယ်ကောင်း စိတ်ကိုပယ်ပြီး၊ အများစိတ်၊ စုပေါင်းစိတ်နဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ခေတ် ပြောင်းတော်လှန်ရေး . . . ”

အားလုံးအပြင်းအထန် ဆွေးနွေးကြပြီး နောက်ဆုံး၌ လက်နက်ပြန်အပ်မည့်ဘက်ကနိုင်သည်။ သို့သော် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ချုပ်တွင် နှစ်စုကွဲတော့သည်။ ‘ငြိမ်းချမ်းစွာ တိုးတက်ရေး’ အစု၊ တော်လှန်ရေးအစု၊ စေ့စပ်ရေးအစု၊ ပုန်ကန်

၁၃၆

မြိုင်

ရေးအစု အပျော့အမာ သို့သော် အမှားအမှန်ကို ရာဇဝင်ကဆုံး
ဖြတ်ပေမည်။

သခင်ဘုရားမှာ စကားပြောယင်း မေ့လဲသွားသည်။

(၁၉)

ကိုနန်းနွယ်သည် လမ်းဒေါင့်၌ ဝေ၍ နေဟန်ဖြင့် ရပ်
နေသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်။ သူ့အားကိုးခဲ့
သော အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲ
ရလေပြီ။ သူ့ရည်မှန်းသော ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကား မရ
တော့ပြီ။ သူ အင်မတန်စက်ဆုပ်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ ပရိ
ယာယ် ကွန်ရက်အောက်ဝယ်၊ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသော၊ သူခိုး
ဈေးကိုဖွင့်ပေးသော၊ လာဘ်စားရေး၊ လူကျင့်တရားပျက်ပြားရေး
နှင့်၊ အချောင်သမားဖြင့် ပြွမ်းတီးသော ဗျူရိုကရေစီစနစ်ဟောင်း
ခနရှင်စနစ်ဟောင်းကြီးနှင့်ပင် စခန်းသွားရတော့မည်။ အမျိုးသား
ခေါင်းဆောင်မှုကား ကွဲအက်လေပြီ၊ တံလျှပ်ကို ရေထင်ကြလေပြီ။
သူ၏ခေါင်းထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ်နေသော သွေးအတိုးမှာ

ပျန်းရွှေအိမ်

လေးပင်လှသည်။

ရှေ့တွင်ကား မှောင်ပိန်းနေသည်။ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်မရှိ သစ်ပင်အုပ်ကြားမှာ မိုးတိမ်သာ ခပ်ရေးရေးပေါ်နေ၏။ စစ်ကား များ ဖြတ်သွားကြ၏။ ကပ္ပလီ ၊ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ စစ်ဘိနပ်သံ ခွာသံမှာ ည၏အစောင့်ပင်။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ဘာကိုမှမမြင်၊ သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား ထုထည်ကြီးတစ်ခု ကွဲအက်ကာ ပဲ့ကျနေသည်ကိုသာ ယောင်ယမ်း နေမိသည်။ ဘယ်သွားရပါ့မလဲ။ သူတည်းခိုခဲ့သော အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး အဖွဲ့ချုပ်စခန်းသို့လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မ သွားချင်၊ စိတ်ညစ်တယ်ကွာ။ စိတ်ညစ်တယ်။

အေမီ . . .အေမီ၊ သူ့ကိုကြင်နာသော အေမီ၊ မိခင် မေတ္တာဖြင့်ချစ်သော အေမီရယ်လေ။ သူ့ဆီသွားမယ်။ ကိုနန်းနွယ် သည်ဆေးရုံကြီးသို့ သွားလေသည်။ အေမီကတော့ ဖြူစင်သော မေတ္တာ၏ အမှတ်အသားပါဘဲ။ ကြင်နာစိတ်၏ သရုပ်ပြ။ အေမီ . . . အေမီရေ . . .။

“ဆရာမအေမီ ညဖက် တာဝန်ကျနေပါတယ် . . . ဒီည ဖြင့် သူ့ကိုတွေ့နိုင်မယ်မထင်ပါ။ မနက်ဖြန်ညနေလာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မပြောထားပါမယ့်ရှင် . . .”

ဆေးရုံအုပ် ဆရာမကြီး၏ စကားသံဆုံးလျှင် သူသည် တစ်ခါတည်း လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပင်

ဗျန်းရွှေအိမ်

မပြောမိ။

သူ၏ ထုံကျင်ကိုက်ခဲသော ခြေလှမ်းသည် အမှောင်ထဲ သို့ တိုးလျက်ရှိသည်။ တအားမောင်းသော စစ်ကားနှင့်ကံကောင်း ရှိ မတိုက်မိ။ ဒါနှင့်ပလက်ဖောင်းပေါ်တက်လျှောက်ရသည်။ အေမိကဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို မစောင့်နေတာလဲကွယ်။ အို သူလဲ ကိုယ်ဒီမှာရှိမှန်းမှ မသိဘဲလေ။

လမ်းအကွေ့တွင် တရုတ်လဘက်ရည်ဆိုင်မှ ရေဒီယိုသံ ထွက်လာသည်။ ရီစုံမာရီ။ အေမိရဲ့ ရီစုံမာရီ သီချင်းပါလား။ အေမိကသူ့ထက် အဆိုကောင်းတယ်။ သူက အော်လွန်းအား ကြီးတယ် အေမိက ခပ်ပြောပြော၊ ခပ်ညက်ညက်နဲ့ ယဉ်တွဲတယ်။

အို . . .ဝက်သားတရုတ်၊ တရုတ်ဆိုင်သည် ရီစုံမာရီကို ရပ်ကာ ပြည်ကြီးတရုတ်သီချင်းကိုလှည့်ဖွင့်သည်။ သူသည် နားကို ပိတ်ကာ ရှေ့သို့သုတ်သုတ်ရှောက်လာသည်။ အေမိ. . .အေမိ။

သို့ညစ်ညူးသော စိတ်၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့ လျှောက်လာ ရာ၊ ခဲလုံးတစ်လုံးနှင့် တိုက်မိတော့မှ . . .၊ အိမ်မက်တဝက်မှာ ပြယ်ကာ၊ကမ္ဘာကြီးကိုသတိထားမိတော့သည်။ ဘယ်ရောက်နေပါ လိမ့်၊ ဘုရားလမ်းထင်တယ်။ ရှေ့က ဂျူဘလီဟော၊အင်ဆာကပွဲပြ နေတယ်ထင်တယ်။ ထင်းမီးတွေလင်းလို့။

ရှေ့က ဆင်မဆင်လမ်းမဟုတ်လား . . .။ မြိုင်နေတဲ့ ဆင်မဆင်လမ်း၊ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သဖြင့်လမ်းသွားလမ်းလာတိတ်

လေပြီ။ အရက်မူးသော စစ်သားသီချင်းသံနှင့်၊ စစ်ဘိနပ်သံ
ခွာသံသာ ကြားရသည်။ စိတ်ညစ်တယ်။ မြိုင်ဆီသွားမယ်။ မြိုင်ရှိ
ပျဲမလား။

သူသည် ဆင်မဆင်လမ်းရှိ မြိုင်၏အိမ်သို့ သွားလေ
သည်။

(၂၀)

“အိုး . . . ကိုနန်းနွယ် . . .”

မြိုင်သည် သူ့ကိုတွေ့သောအခါ၊ ဆီး၍ ဖက်တော့မလောက်ဝမ်းသာအားရနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ မြိုင်မှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အသံပင်တုန်နေသည်။ သူ၏ချွေးစီးများဖြင့် ပြန်နေသော ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေသည်။

“ကိုနန်းနွယ် အထဲဝင်လေ . . . ဝင်ပါ . . . ရှင်ဘာဖြစ်လဲဟင် . . .”

မြိုင်သည် ရှုပ်အကျီလက်ကိုဆွဲကာ အထဲသို့ခေါ်သည်။ သူသည် မထုံသက်သေးနှင့်ဘဲပါလာသည် . . .။ မီးရောင်တွင် သူ၏ မျက်တွင်းကျနေသော မျက်လုံးမှာ မှန်တေတေနှင့်။

“မြိုင်ဖြင့် ထိတ်လိုက်တာကွယ် . . .။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ

ပျန်းရွှေအိမ်

... ဟင် ... မြိုင်ကိုပြောပါအုံး”

မြိုင်က ငိုမလိုတောင်းပန်နေစဉ်။ ကိုနန်းနွယ်ကား ... ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ မြိုင်ကိုမကြည့်ပဲ ရှေ့ကို သာစိုက်နေရာမှ ပါးစပ်လှုပ်လာသည်။

“ဆေးရုံကြီးတောင် ရောက်ခဲ့သေးသည်။ အေမီကိုမတွေ့ ခဲ့ဘူး”

ဒါဘဲပြောပြီးတိတ်သွားသည်။ သူ အေမီဆီ ရောက်ခဲ့ သည်ကိုး၊ အေမီ မတွေ့လို့ ကိုယ့်ဆီလာတာ။ အစစ်ပါဘဲ၊ မြိုင် သည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ထားသည်။ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များဝဲ လာသည်။ သို့သော် မှောင်ရိပ်ကွယ်နေသဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာ ကို သူမြင်ရမည်မဟုတ်။

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်နေရာဝယ်၊ ကိုနန်းနွယ်သည် ခပ်လျော့လျော့မှီနေရာမှ ရှေ့သို့ကုန်းကာ။

“အနှစ်နှစ်အလလက သွေးနဲ့ တည်ဆောက်လာခဲ့ရတဲ့ တော်လှန်ရေး အရေးတော်ပုံကြီးကို သစ္စာဖောက်ကြပြီ” သူ၏ အသံမှာ တုန်ရီ၍လာလျက် “၁၈၈၅-ခုထဲက သွေးနဲ့စလာခဲ့တာ၊ ဆရာစံ သူပုန်တုန်းက တောသူတောင်သား လယ်သမားတွေရဲ့ သွေးတွေ၊ အောင်ကျော်အထွေထွေသပိတ်တုန်းက မန္တလေးက ကျောင်းသားတွေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊ အလုပ်သမားတွေရဲ့ သွေးတွေ၊ ဘီအိုင်အေတုန်းက သွေးတွေ၊ ခုမတ်လ တော်လှန်ရေး

ကြီးတုန်းက သွေးတွေ၊ အို . . . အသက်သွေးတွေနဲ့ တည်ဆောက်လာခဲ့ရတဲ့ တော်လှန်ရေးကြီး၊ ဗြူးကနဲထပြီး နိုင်တဲ့ဘက် အချောင်ဝင်တိုက်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ လယ်သမား၊ အလုပ်သမား သခင်၊ ကျောင်းသား၊ မျိုးချစ်လူငယ်တွေနဲ့ သွေးနဲ့စတေးပြီး လုပ်ခဲ့ရတဲ့ တော်လှန်ရေးကြီးကို သစ္စာဖောက်ကြပြီ။ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ သွေးနဲ့ရေးလာခဲ့ရတဲ့ တော်လှန်ရေးကြီးကို . . . ဆင်းရဲသားလုပ်ခကိုပိုက်ဆံနဲ့ ပေးဝယ်တဲ့ ဓနရှင်ရဲ့ မှင်နဲ့လဲကြတော့မယ် ပြောယင်းနဲ့ သူ၏ အသံမှာ အက်ကွဲလာသည်။ ခါးမှာ ကုန်းကုန်းလာသည်။ မြိုင်မှာလည်း ဘာမျှမလုပ်တတ်ဘဲ ငြိမ်သက်ကာ မှင်သက်နေသည်။

“ကျုပ်လဲ ဒီတော်လှန်ရေးကြီးကို သစ္စာဖောက်တဲ့အထဲ ပါတာဘဲ။ တော်လှန်ရေးကို သစ္စာဖောက်တဲ့ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ သမားတစ်စုကို နိုင်အောင်မတိုက်နိုင်တဲ့ ကျုပ်လဲ သွေးနဲ့ဆောက်ခဲ့တဲ့တော်လှန်ရေးကြီးကို သစ္စာဖောက်တာဘဲ။ ကျုပ်လဲအလကားဘဲ . . . ။ သစ္စာဖောက် တော်လှန်ရေး . . . သစ္စာဖောက် တော်လှန် . . . ရေး . . . ”

နောက်ဆုံး စကားတွင် ချောင်းတကွက်ကွက်ဆိုးကာ အသံဝင်သွားသည်။ လူလည်းမောနေသည်။

“ခက်တာဘဲ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရပါမလဲ”

မြိုင်သည် ခုမှသတိရလာတာ သူ၏အပါး၌ ရပ်၍

“ကိုနန်းနွယ် . . .စကားမပြောပါနဲ့ကွယ် . . . တော်ပါတော့ . . .။
မြိုင်ကိုခင်ယင် စကားမပြောပါနဲ့ကွယ် ကိုနန်းနွယ် မော့ပါ့မယ်”

ကိုနန်းနွယ်သည် သူ့ဖာသာသူငြိမ်ကျသွားသည်။

မြိုင်ကို ခင်ရင်တဲ့၊ ဟုတ်သလား၊ မြိုင်ကို ခင်သလား၊

မြိုင်လာပေးသော ရေကိုသောက်လိုက်တာ သတိရ
သည်။ ဖန်ခွက်အကမ်းတွင် လက်ချင်းထိသွားသည်။ ဒီတစ်ခါ
ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘယ့်နှယ်ဟာပါလိမ့်။တိတ်သွားပြန်သည်။

အဝေးက ဒရဝမ်၏ သံချောင်းသံကြားရသည်။ နှစ်
ယောက်စလုံး စိတ်ထဲက ရေတွက်မိကြသည်။ ဆယ့်နှစ်ချက်။
ဆယ့်နှစ်ချက်မှ ဆယ့်နှစ်ချက်တိတိ။

ယခုမှ သူတို့သည် လူးလွန်မိကြတော့သည်။

ကိုနန်းနွယ်က “အစည်းအဝေးက ပြန်လာတာ ကျွန်
တော်တို့ဘက်က ရှုံးခဲ့တယ်”

မြိုင်က “ကိုနန်းနွယ် ဒီည ဒီမှာဘဲအိပ်ပါလားဟင်။ ညဉ့်
လဲနက်နေပြီ။ ဘယ်ပြန်ရမှာလဲ . . .”

“ကျွန်တော်ဘယ်မှ သွားစရာမရှိဘူး။ ဌာနချုပ်စခန်းကိုလဲ
ပြန်မသွားတော့ဘူး။ သူတို့နဲ့လဲ မတွေ့ချင်တော့ဘူး” ဟု နဂိုရ်
သံပြန်ရသော ကိုနန်းနွယ်ကပြော၏။

“ဒါဖြင့် ဒီမှာဘဲအိပ်နော် မြိုင်အိပ်ရာသွားပြင်လိုက်မယ်”
အပေါ်ထပ်ရှိ မြိုင်ခင်းပေးထားသော အိပ်ရာထက်တွင်

မှန်ပြုတင်းမှ ဝင်လာသော လရောင်ထိုးရိုက်နေသည်။ အိပ်ရာမှာ တော်လှန်ရေးစခန်းနှင့် ကွာလှသည်။ ကြမ်းပိုးမရှိ။ ဂျီးစော်မနံ။

ပရပ်နံဖြင့်သင်းသည်။ ခေါင်းအုံးများမှာ မွှေးတေးတေးနှင့်။ မြိုင်သုံးနေကျ စပယ်ရေမွှေးနံ့လိုလို၊ ကိုနန်းနွယ်သည် ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းသော ဇာခြင်ထောင်ကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။

မြိုင်က သူ၏ကုတင်ဘေးတွင်ရပ်လျက် “ကိုနန်းနွယ် အနားယူပါအုံး။ ကိုနန်းနွယ်ရဲ့ ကဗျာတွေ မဖတ်ရတာကြာပါပြီ။ ကဗျာရေးပါအုံး အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကဗျာတွေရေးပါ. . .”

ကိုနန်းနွယ်မှာ စကားသိပ်မပြော၊ မြိုင်၏စူးရှသော ပေါင်ဒါနဲ့တွင်ရီတီတီလိုဖြစ်နေသည်။ သူသည်ငေးနေသည်။မြိုင်ကမွှေးလှချည့်ကလား။

“ကဲ. . .အိပ်တော့နော်. . .”

မြိုင်၏မှေးလဲ့လဲ့ အကြည့်မှာ ဇာခြင်တောင် အမိုးတွင် ထင်ကျန်ရစ်နေသည်။ မီးညှိမ်းလိုက်သော်လည်း ပြုတင်းမှ ငွေလရောင်ကြောင့် နဲနဲလင်းနေ၏။ မြိုင်၏ အိပ်ခန်းဘက်တွင်ကား မှောင်နေသည်။

အကြောအချင်များက ပန်းလျနေသဖြင့် လေးကာ အိပ်ချင်၏။ သို့သော် မယ်မယ်ရရမရှိသော အတွေးကြောင့် အိပ်လို့မရ၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ရုတ်တရက် ငွေလရောင်မှာ မှိန်၍မှိန်၍လာ၏။ ရုတ်တရက် မိုးတိမ်များသည် အပေါ်မှ ပြိုကျလာလေပြီ။

လေအေးတိုးလာ၏။ မိုးများရွာအုံးမှာလား။

မိန်၍မိန်၍လာစဉ်၊ သူလည်းမှေးကာ နောက်တဖြည်း
ဖြည်း မေ့မေ့ မေ့မေ့နှင့်အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

(၂၁)

မိုးသက်လေသံကြောင့်လား၊ ဘာကြောင့်လားမသိ၊ နိုး၍
လာသည်။

မျက်စေ့ဖွင့်လိုက်ခြင်း၊ သူ့အိပ်ရာဘေးတွင် မြိုင်လား။
ပေါင်ဒါနဲ့ကြောင့်ချက်ခြင်း၊ မြိုင်မှန်းသိသည်။ . .။ အပြင်ဘက်
တွင်ကား မိုးသည် ဒေါသပုန်ထနေသည်။ စာပွဲမှ ဖယောင်းတိုင်ညှိ
ထားသည့်အလင်းရောင်။

“ကို . . . ကိုနန်းနွယ် . . . မိုးကြိုးတွေ သိပ်ပစ်တာဘဲ။
မြိုင်ကြောက်တယ် မနေဝံ့ဘူး . . .”

မြိုင်မှာ သူ့ကုတင်ပေါ်တွင် တဝက် ထိုင်နေသည်။
ကိုနန်းနွယ်သည် အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် သူတို့
နှစ်ယောက်ထဲရှိသည်။ ဟော . . . ဟော . . .။

အလင်းရောင်သည် အသံထက် အယင်ပြေးရာလက်ကနဲ

လျှပ်စစ်ရောင်မြင်ရပြီ။ ဒိန်းကနဲ မိုးသည်ခြိမ်းလိုက်သည်။ ပြုတင်းသည် တပ်ကနဲလှုပ်ကာ ဖယောင်းတိုင်သည် အောက်သို့လဲကျကာ ဟုပ်ကနဲငြိမ်းသွားသည်။

“အမယ်လေး . . .”

အမှောင်ထဲတွင် မြိုင်သည် ကိုနန်းနွယ်ဖက်သို့လဲကျသွားသည်။ မိုးခြိမ်းသံမှာ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေသည်။ မှောင်လိုက်တာဘာမှမမြင်ရ။ အထိနှင့်သာတွေ့ရသည်အနံ့နှင့်သာသိရသည်။

“မြိုင်ကြောက်တယ်”

မိုးသံကြောင့် သဲ့သဲ့ပင်ကြားရသည်။ ပေါင်ဒါနဲ့ အပြင်မခေါ်တတ်သောအနံ့ကပါသေးသည်။ အဲဒီအနံ့ကမွှေးတာ သက်သက်လဲမဟုတ်၊ မမွှေးတာလဲမဟုတ်။ ပေါင်ဒါနဲ့မှာ စပယ်အနံ့ပဲဟုသိပြီး၊ အခြားအနံ့မှာမြိုင်ရဲ့ အနံ့လို့ခေါ်ရမလား လူကိုတစ်မျိုးဖြစ်စေသည့်အနံ့။ သည်အနံ့က ကဗျာဆရာကို ရင်ခုန်စေသည်။

လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နှင့် ဖြစ်လာသည်။ သွေးသည် တဒိတ်ဒိတ်တိုးလာသည်။ လက်ဖျားများမှာ ပူလာသည်။ အလိုဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ နောက်တစ်ခါ မိုးအခြိမ်းတွင် ဘယ်ကဘယ်လို စလိုက်တာလဲဟု ဘယ်တော့မှပြန်၍ တွေးယူ၍ ရမည်မဟုတ်သော အဖြစ်သို့ရောက်သွားသည်။

မြိုင်ဘက်ကဆိုယင် သူကကိုယ့်ကို ဖက်လိုက်လို့ သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားတာဟုပြောမည်။ သူ့ဘက်ကဆိုယင် မြိုင်

ကဖက်လိုက်လို့ မြိုင်ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားတာ ဟုပြောမည်။ သို့သော်သူကအိပ်ရာပေါ်လဲပြီးမြိုင်ကအပေါ်ကတဝက်ရောက် နေလေသည်။

မြိုင်က ကြောက်ကြောက်နှင့်လားမသိ တအားဖက်ထား သည်။ လက်ကနဲ့ လျှပ်စစ် ပြက်လိုက်သည့်အခါ လင်းသွားသေး သည်။ သို့သော် သူတို့ကား မျက်နှာခြင်းအပ်ထားသဖြင့် ဘာမျှ မမြင်ရ။ အမှောင်၊ အမှောင်၊ တကယ့်ကိုအမှောင်။

အသားချင်းမှာ ကပ်နေသဖြင့်။ တစ်ယောက်သွေးတိုးတာ ကိုတစ်ယောက်က သိမယ်ထင်တာဘဲ။ အဖက်မှာ တိုး၍တိုး၍ သာကြမ်းလာသည်။ အသားချင်းမထိ နေရာတွင်အဝတ်ပါးကလေး သည် ကွာကျသွားသည်။

ဒါနှင့် အဲဒီကမ္ဘာကြီးထဲရောက်သွားတော့သည်။ ကမ္ဘာ ကြီးထဲမှာ တောင်ကိုတက်ရတာဘဲ။ ချိုင့်တစ်ခုတွေ့လို့ ခလုတ် တိုက်လဲသည်။ သို့သော် နာတာကို သတိမရနိုင်။ တောင်ထိပ် ကိုသာရောက်ချင်နေသည်။ ပန်းပွင့်တွေ၊ လိပ်ပြာတွေ၊ စမ်း ချောင်းတွေ၊ တောင်ဘေးက လှမ်းဆွဲလို့ရမယ်ထင်တဲ့ တိမ်ဖြူလိပ် တွေ။ အမြင့်ရောက်လေ မူးလာလေ။ ည၏စွန့်စားခန်း။

တောင်ပေါ်တက်ရတာမော။ ပြန်ဆင်းရတော့လည်း မော သလိုလို၊ သို့သော် နောက်ထပ်တောင်တစ်ခုကို တက်ချင်ကြ ပြန်သတဲ့။

“မောင် . . .အိပ်တော့ကွယ် . . .”

သို့သော် မြိုင်က ဖက်ထားသည့်လက်ကို မလျှော့။

နောက်စကားတတွတ်တွတ်ပြောကြပြန်သည်။

“မောင့်ကို မြိုင်စွဲနေတာ ကြာပြီ သိလား . . . သိလား”

မြိုင်ကခွဲနေသည်။ မောင်ကမူ မြိုင်ချစ်စရာကောင်းတာတွေကို ပြောပြနေသည်။ တစ်ညလုံးတတွတ်တွတ်။ ဒါနှင့်လင်းအရုဏ်ရောင်သည် ပြူတင်းပေါက်သို့ လာထင်လေပြီ . . .။

အိပ်ကြရအောင်ကွယ်လေ့နော် . . .နော်. . .။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးများ စင်းလာကာ . . . ဖက်ယင်း မှေးမှေးမှေးမှေးနှင့် အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

ကျေးငှက်များသည် အိပ်ရာမှထကာ တကျီကျီအော်ကြလေပြီ။ ဆင်မဆင်လမ်းမှာ လူးလွန်လေပြီ။ မှန်ပြူတင်းဝယ်ပတ္တမြားစက်များသည် သီးဥလေပြီ။ ပတ္တမြားစက်မှာ အရည်လည်ပြီး. . . ရွှေရည် ရွှေစက်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ဒီမိုးရေစက်တွေဘဲ . . .။

“မြိုင်ရေ . . .မြိုင် . . .”

ခေါ်သံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးနိုးသည်။ ကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားသည်။ နိုးလျှင်နိုးခြင်း အသံကို ဖမ်းမိကြသည်။ နောက်ထပ်ခေါ်သံကို မကြားရသော်လည်း အသံ၏ပဲ့တင်သံကို မှတ်မိသည်။ မြိုင်က မျက်စိသူငယ်နှင့် “ကိုကိုအသံ” ဟုဆိုစဉ်

ကိုနန်းနွယ်က “မေဂျာအောင်ထွန်းအသံလားလို့” ဟုပြောသည်။
 သို့သော် မြိုင်သည် ကိုနန်းနွယ်ကို တအားဖက်လိုက်
 သည်။ အားကုန်ဖက်ထားသည်။ ဖက်ပြီးရှိုက်လိုက်သည်။
 “မောင် . . . မြိုင်ကိုဘယ်တော့မှမပစ်ပါနဲ့နော် . . . ”

ဒဂုန်တာရာ

၂၀.၄.၄၉

(ရုမဝမဂ္ဂဇင်း ၁၉၄၉ မေလ)

အရန်ကဏ္ဍ

(၁၉၁၉-)

ဦးဘအုန်း၊ ခေါ်စွာလွင်တို့မှ စတုရန်းတိုင်း ကျွတ်လတ်မြို့အနီး
ထိုင်ကုပြန်တန်းရွာ (၅၆၄၂)တွင် ၁၉၁၉၊ ၈၊ ၁၀ ရက်နေ့၌ဖွားမြင်သည်။
အမည်ရင်း ဦးအုတ်မြိုင်ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့(၇)လမ်းရှိ ဆောင်ရွှေရတနာ
မြန်မာစာသင်တိုက်၊ ကျွတ်လတ်အမျိုးသားကျောင်းတို့တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့
ပြီး ရန်ကုန်မက်သရပ်ကျောင်းမှ ၁၉၃၇တွင် (၁၁) တန်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၃
ကဏ္ဍသိုလ်သိပ္ပံဆွမ်းခါ 'ပြိုင်ဆိုင်' ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားသော
'မှန်ပြာရီ' ဝတ္ထုမှာ ပထမဆုံးပုံနှိပ် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ၁၉၃၈ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
၌ ဆက်လက်ပညာသင်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၉ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ
သမဂ္ဂတွင် အမှုဆောင်အဖြစ် အရွေးခံရပြီး ခေါင်းသင်ဆက်ဆံရေးဇာတ်ကောင်
ထုခဲ့သည်။ ၁၉၄၀ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ဝါဒဖြန့်ချိရေးမှူး၊ သို့မဟုတ်
ကယ်ဒီတာ၊ တက္ကသိုလ်စာအုပ်အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အဖွဲ့အစည်း အဖြစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၆ ဒီဇင်ဘာတွင် ကာရာမဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၁)ကို ဦးစီးထုတ်ဝေခဲ့
သည်။ ၁၉၄၁ ခေလတွင် ကာရာမဂ္ဂဇင်းကို လုံးဝရပ်စဲခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ
စာရေးဆရာအသင်းဝတ္ထု(၁၉၅၀)၊ ကဏ္ဍငြိမ်းချမ်းရေးကျန်ဆရာ (မြန်မာနိုင်ငံ)
၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ(၁၉၅၂)၊ မြန်မာနိုင်ငံကာရာမဂ္ဂ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ (၁၉၆၃)
အဖြစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ 'စေတီဦးဝတ္ထုတိုခေါင်းချုပ်' စာအုပ်ဖြင့်
:...:အနိ ဝတ္ထုတိုခေါင်းချုပ်ဆု (၁၉၆၁) ရရှိခဲ့သည်။

ယခုအခါ တူး တူးများနှင့်အတူ ရုပ်ပြည့်နယ်တောင်တိုင်း ကလေး
မြို့တွင် နေထိုင်လျက် ရသစာရေးဆရာတို့ ပြုစုရေးသားလျက်ရှိသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါသည်

မြန်မာပြည်သား

